

வட இலங்கையின் போற்றும்

பாட்டிரி பாடல்கள்

FOLK-SONGS
OF
NORTH CEYLON

ஆக்கியோன் :

வட்டுக்கோட்டை, மு. இராமலிங்கம்

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାପାତ୍ର
ପାତ୍ରପାତ୍ରପାତ୍ର (ପାତ୍ରପାତ୍ର)

ଦେଖିଲା କିମ୍ବା

13.07.05

சு. புதூர்

நால் தெட்டம்
கு.இராயப்பு (கலையார்வன்)
நால் .தில

வட இலங்கையர் போற்றும்
நாட்டார் பாடல்கள்

FOLK-SONGS OF NORTH CEYLON

-ஆக்கியோன் :
வட்டுக்கோட்டை, மு. இராமசிங்கம்

மத்தோ. ராமசிங்கம் எழுதுவது
1961

வடாந்தாரா

திருமகால் புத்தகாலை

First Published: December, 1961
FOUR-EIGHTS OF NINETY EDITION

Rs. 2.50

THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAM, CEYLON

All
Rights Reserved

APPRECIATION

Pleasant indeed is a book of research, and pleasanter is one on Folk-lore which appeals to the lay and learned alike. Twelve years ago, as an M.P., I had the fortune to plead with the Government of Ceylon to get the local folk-songs broadcast over the *Radio Ceylon*, and I succeeded.

Miss A. M. Elias (now Mrs. A. M. Joseph), the indefatigable head of the Tamil Department in the Radio Ceylon took it up genially, and went a step further in promoting the whole field of folk-lore.

Mr. M. Ramalingam, who was ahead of us all, had been collecting and editing ample folk-lore in all Ceylon for twentyfive years before without fuss or publicity. But we who were near him knew him only as actor, dramatist, historian and journalist. Even my late friend, Mudaliyar C. Rasanayagam, C. C. S., with whom Mr. Ramalingam was in active collaboration in historical research on the Tamils of Ceylon, once owned to me that he considered the young man not second to him. It is only when Mr. Ramalingam came on the air with his folk-songs and folk-tales that we made him out as a folklorist.

My neighbour Mr. V. Nagalingam, J. P., Proctor S. C. has aptly compared the labours of Mr. Ramalingam to those of Mahamahopadhyaya, Dr. U. V. Swaminatha Iyer of Madras and the revered C. W. Thamotherampillai of Jaffna in the field of *belles-lettres* in collecting, collating, and editing the materials. Another old school pandit, Navaneetha Krishna Bharati, held up his annotations to the folk-songs as model of commentary. Great though the work of Swaminatha Iyer and Thamotherampillai is, Mr. Ramalingam's is greater in significance and popularity. To fish out a manuscript is comparatively easy, but to elicit a folk-song from an unlettered villager is immensely difficult. Just imagine how you would approach an unsophisticated village maiden, not

wont to face a man outside her family, to give you a love-song which springs spontaneously in congenial circumstances. One has only to try it. Besides, can anyone say who knows a song and who not, who can improvise one and who not?

Literature is but for the elite, but folk-lore is for all and has the whole world for its audience, language being no bar. Most literature is born of flights of fancy, and corresponds not to mundane realities, whereas folk-lore, in the main, is of the world, the world of day to day experience of the folks, the common man and woman. Many of us who had a liberal education at school may recall the indescribable joy Grimm's *Fairy Tales* gave us. They were the finds of Jacob Grimm in Germany at the beginning of the nineteenth century. That was folk-lore, pure and simple. Coming nearer home, we enjoyed in Tamil the *Panchatantra* of the Literary School of folk-lore boosted in Europe by Benfey of Germany. What Jacob Grimm did for the German public Mr. Ramalingam has been doing for the Tamil public in Ceylon and India for over quarter of a century.

In the West, his work would have been recognized beyond measure by Government, Foundations, and Institutions, with ample dividends. But in Ceylon, the Government has shown him small mercy in the shape of a medal only last year. What he needs is money to publish his finds. Hence I appealed to my townsmen of Vaddukoddai, which is also the home town of Mr. Ramalingam, to set an example by bringing out an Anthology at their cost. The present one is its fruit. I won't be surprised if the rest of my townsmen, both here and abroad, come forward to meet the cost of another Anthology or two. Since his collections embrace all Ceylon, including the Muslim community, the entire Tamil-speaking race can sponsor them.

I am told that Professor Kamil Zvelebil of Czechoslovakia, who had been in South India recently specializing in Tamil as well, has an idea of putting some of these songs

into English. But why wait for foreign scholars? It may be true that we may now not have men of the calibre of J. V. Chelliah of Jaffna College to turn them into a very difficult variety of the blank verse, as handled by him in the English translation of *Pattuppatti*, yet there are certainly others who can still render them anyway they choose.

The stamp of a high standard in the comments of Mr. Ramalingam is seen in every line. Words breathed together for privacy by the village lad and damsel do tickle and fascinate. Their expressed and implied meanings are all brought out in lofty language that will live.

Vaddukoddai,

23rd March, 1961.

K. Kanagaratnam

Retired Auditor-General

நன்றியுரை

செயற்களிய செய்வார் பெரியர். உறங்கும் ஊரையும், சலிப்புற்ற சமூகத்தையும், நலிவுற்ற நாட்டையும், எழுப்பி அவற்றை இதீது இயங்குமாறு ஆற்ற வல்லார் எந் நாட்டிலும் பெரியர். அத்தகையினரே நம் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியின் பாரானுமன்றப் பிரதிநிதியாக இருந்த திருவாளர்க் கனகரத்தினம் அவர்கள். அப்பெரியார் ஆற்றிய அரும் பணியே காரணம் இலங்கையில் நாட்டார் இலக்கிய நிதி கால்கொள்ளுவதற்கும், நான் அரிதே தேடிய நாட்டார் பாடல்கள் முதலியனவாம் இலக்கியம் இங்கும் இந்தியாவிலும் மூன்றா தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் செவிக்கு உணவாம்வண்ணம் இலங்கை வானைலிமூலம் நான் அவற்றை அளிப்பதற்கும். இதனை நான் முன்னர் வெளியிட்ட கிராமக் கவிக் குயில்களின் ஒப்பாரிகள் (1960) என்னும் நூலின் முகவூரையிலும் உரைத் துள்ளேன். இப்பொழுதும், அக்காலத்து அளித்த பாடல்களிற் சில இந்நாலாக வெளிவருவதற்கு அவரே காரணர் என்பதனையும் உலகறியச் சொல்லி, “சீர்சால் பெரும, நீவீர் நூருண்டு வாழ்க.” என்று உலகியல்வழி நின்று அவர்களை வாழ்த்துகின்றேன். வாழ்த்தி ஒழியுமுன் அவர்கள் இந்நாலுக்கு அணியிட்ட பாராட்டுரை என்கைக்கு வந்தது. நாட்டார் பாடற்றுறையில் ஓயாத ஆர்வமுடையாகித் தூண்டா மணிவிளக்காய் எனக்குத் துணைதந்து நிற்கும் என் மணைவியும் நானும் அப் பெருந்தகைக்கு என்றுமே கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

உரோமாபுரி கிரேக்கநாடு இவற்றின் பழங்கு சரித்திரகங்களைத் தெள்ளித்தின் ஆராய்ந்து அவற்றில் பட்டம் பெறுவதே அரிது. அத்துடன் சங்கத்தமிழ் இலக்கியத்தையும் ஆராய்ந்து அதிலும் பட்டம் பெற்றவரை யாண்டு காண்கின்றோம்? இப்புலமையினர் ஒருவர் வானைலி நிலையத்தின் தமிழ்ப்பகுதிக்கு அதிகாரியாயும், “நாட்டார் இலக்கிய நிதிக்குழு” வுக்கு அமைச்சராயும், அமையின், என்பாக்கியம் எப்படி இருக்கும் என்று நான் சொல்லவும் வேண்டுமா? இவ் அதிகாரியே செல்வி A. M. எலையஸ் (இப்போது திருமதி A. M. யோசேப்)

அவர்கள் ஆவர். பெரியார் கனகரத்தினம் அவர்கள் அரசாங்கத்தைத் துண்டி அனுமதிபெற்ற அம்மட்டே போதும்; அப்பால் அக்குழு இரண்டொரு கூட்டத்தோடு இயங்காது நின்றபோதும், கலைச்செல்லியோ, கொண்டலும் தென்றலும் துரப்பியதுபோல, விடாமுயற்சியிடன் நாட்டார் இலக்கியத் துறை அனைத்தையுங் துழாவி அரும்பெறல் மணிக்கீர் ஒலி பரப்புக்குத் தரும்படி, தன்னாங்கியனும் உழைத்த என்னிடத் திங்கள்தோறும் வேண்டினார். அவரின் ஊக்கத்தினாலும் ஆதரவினாலும் “காராம்பசவுக்குப் புல்லானால் நந்தனவனத் துக்குக் களையுமாம்” என்றபடி என் கலையும் உய்ய வழி கண்டேன். அப்போது என்னிடம் துண்டு துண்டுகளாக இருந்த பாடல்களைத் துறைப்படுத்தி, நிரல்படுத்தி, சந்தர்ப்பம் விளக்கி, அருஞ்சொர்களுக்கு உரைவகுத்து, சுவடியை உருவாக்குதல் வேண்டுவதாயிற்று. இத்தனையையும் சட்டுச் சட்டென்று செய்யும் அவசரம் ஏற்பட்டது. நிகழ்ச்சி நிரலில் என்பெயரை இட்டுப் பரப்பிவிட்டதன் பின்னரும் என்னை வேண்டுவார். இவ்வகையில் உதித்த என் தொகுப்புக்களோ மிகப்பல. அவற்றுட் சில நூல்வடிவில் வந்துள்ளன. இதன்கண் வரும் “மணமக்களும் குடிமக்களும்” என்னும் பகுதியைத் தவிர்ந்த ஏனைய யாவும் மேற்கூறிய தொகுப்புக்களைச் சேர்ந்த வையே. அம்மையாரின் உதவி எனக்கு ஓர் அரசரின் ஆதரவு போல இருந்தது. அவர் நிறைசெல்லும் பெற்று கீடு வாழ்க.

வானைலிருலம் என் ஒலிபரப்புத் தொடங்கிய காலம் உலகயுத்த விளைவால் ஒலிபரப்புச் சுவடிகள் அனைத்தும் அரசாங்கம் வியமித்த அதிகாரி ஒருவரால் (Censor) தணிக்கை பெற்ற காலம். என் கலைக்கு என் தணிப்பு? வேந்தின் விதிக்கு விலக்கேது? இவ்வகையில் ஒரு சொல்லேனும் திருத்தாமலும், சுவடியைச் சுணக்காமலும் பார்வையிட்டவித்த, இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வீரவூர்யாளர் திரு. V. செல்வநாயகம் அவர்களுடைய பெருமையும் புலமையும் பாராட்டுதற்குரியது.

இவ் வெளியீட்டில் பெரும்பாகம் வானைலி நிலையத்தின் ஆதரவில் எழுந்தனவாகையால், அதன் ஆலோசனைக் குழுவிலும், நாட்டுப்பாடல் உபசபையிலும், அங்கத்தவராயிருந்து கொண்டு, எனக்குத் தோன்றுத்துணையாகங்கின்று உதவியவர் முதலியார், திரு. கு. சுபாநாதன் அவர்கள். இவர்கள் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தினால் நாட்டார் இலக்கியத்தின் அருமை

பெருமைகளை இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னரே நம் பத்திரிகை களில் விரிவாக எழுதி, என்பணியையும் பாராட்டி, என்னை உறங்கவிடாமல் உற்சாகமளித்து வந்தார்கள். இத்தன்மையரை மறப்பதெங்ஙனம்?

என் நண்பர், தலையாளி, திரு. வ. கந்தையா அவர்கள் எனக்கு ஆசிரியருமாக அமைந்தது தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயன் என்றே நான் கருதுகிறேன். பாடல்களை வகுத்து விளக்கிச் சுவடிகளை உருவாக்க அவர்கள் செய்த உதவி அளப்பில.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு
என்ஆற்றுங் கொல்லோ உலகு.

அன்னாருக்கு என் நன்றியை ஏற்றபெற்று தெரிவித்துக் கொள்ளுதல் முடியாது.

நம் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றுப் பண்ணிரண்டு ஆண்டு ஆகிய பின்னரே கலைவளர்ச்சியிற் கவனங்செலுத்த ஆரம் பித்தது. மேலும் ஓராண்டு சென்றது நாட்டார் இலக்கிய நிதிக்கு நன்மதிப்பு அளிக்க. காலம் பார்த்திருந்த வடமாகாண அதிபதி, திருவாளர் ம. ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள், அரசாங்க அணையில் வாய்ப்புக் கிடைத்ததும், யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கலைமன்றத்தின் கீளை ஒன்றை ‘நாட்டார் இலக்கிய, நடன, நாடகக் குழு’ எனப் பெயர் தந்து கூட்டி, அக் குழுவிற்கு நாட்டார் கலையிற் பேருக்கங் காட்டிய முகாந்திரம், திரு. இ. பொ. இராசையா, J. P. அவர்களைத் தலைவராக்கி, அதன் முக்கிய கூட்டங்தோறும் தாழும் உடனிருந்து அருஞ் செயல் ஆற்றுகையில் என் துறைக்கும் மதிப்புக் கொடுப்பித்து, அதன் முதல் விழாவில்—சென்ற ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் இருபத்திரண்டாங் திகதியன்று—எனக்கும் பொன்னுடை போர்த்துப் பொற்பதக்கம் ஒன்றும் வழங்கினர்.

காலத்தி னற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்,
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

அதனை அடுத்து நான்கு மாதங்களுள், என்றுமே நின்று நிலவுமாறு அக் குழு முதன்முதலாக வெளியிட்ட ‘வாய்மொழி இலக்கியம்’ என்னும் அரிய நூலினை அரங்கேற்றுக்கால், அதிபதி ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் தாழே விழாவிற்குத் தலைமை தரங்கி, அந் நூலிலும் பேரிடம்பெற்ற என் தொகுப்புப் பாடல்

கஞ்சகும், தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவரும் நாட்டார் இலக்கியச் சுவையை கன்குணருமாறு அன்று என்னைக்கொண்டு பேசுவித்த பேச்சுக்கும், மதிப்புக் கொடுத்ததன் பயனுகவும், யாழ்ப்பாணத்தில் உன்னத இசைவாணிகளாக விளங்கும் இளங் கோகிளங்களைக்கொண்டு அப் பாடல்களை மதுரகான மாகிய வாகனங்களில் ஏற்றிவிட்டதன் பயனுகவும், விழாவில் கலங்குதொண்ட மக்களிடை மட்டுமல்லாமல் நாடெங்கும் நாட்டார் பாடல்பற்றி ஒரே குதூகலம் அன்றுதொட்டு நிலவு கின்றது. என் கலைக்கும் பணிக்கும் இத்துணை மதிப்பினை எழுப்பிய திருவாளர் ஸ்ரீகாந்தா அவர்களுக்கும், மன்ற அமைச்சர் கலைப்புவைர் திரு. க. நவரத்தினம் அவர்கள் முதலாம் மன்ற உறுப்பினருக்கும், குழுத் தலைவர் முகாந்திரம் இராசையா அவர்கள் முதலாம் குழு உறுப்பினருக்கும் என் நன்றி உரியது.

நாமகளும் திருமகளும் உடனுறையார் என்பர். அஃதா வது கல்விச் செல்லவழும் பொருட்செல்லவழும் ஒருவரிடம் ஒருங்கு நில்லா என்பது பழைய கொள்கை. கலைச் செல் வத்தைக் குவித்துவைத்துக்கொண்டு, அவற்றை நூல்வடிவில் வெளியிட இடர்ப்பட்டு அங்கு ஒன்றும் இங்கு ஒன்றுமாகப் பாடல்களை நான் வெளியிட்டு வருவதனை ஊகித்துணர்ந்த என் ஊரவர்கள், எனக்கு உபசரணை செய்யுமுகமாக, சென்ற மார்ச் மாதம் நான்காங் திகதியன்று எடுத்த விழாவில், நான் தொகுத்துள்ள நாட்டார் இலக்கியத்தின் ஒரு பகுதியினை நூலாக வெளியிட்டு உலகுக்கு ஈயும் நிமித்தம் பொற்கிழி ஒன்றை எனக்கு வழங்கினார்கள். இவ்வகையில் முயற்சி எடுத்த பெரியார், திரு. க. கனகரத்தினம், திரு. த. விநாயகமூர்த்தி, J.P., திரு. க. தியாகராசபிள்ளை, திரு. மு. கந்தரத்தினம், திரு. K. A. செல்லையா, J. P. ஆதியோருக்கும் செல்வன் மு. சபாநாதனுக்கும், விழாவினைச்சிறப்புறநடத்திய முதலியார் திரு. செ. சின்னத் தம்பி அவர்களுக்கும், பணம் விட்டுப் பணம் வாங்கும் இப்பணியில் உயிர்நாடியாக நின்றியங்கிய டொக்ரர் க. கிருஷ்ணர் அவர்களுக்கும் கலையுலகம் என்றுமே கடப்பாடு செலுத்தும். அற்ப ஆயுள்ளான் செலுத்தும் சொற்ப நன்றி எம்மட்டு!

இலங்கை முழுதும் இலங்கும் நாட்டார் பாடல்களை எவன் ஒருவனுலும் தரித்துத் தேடுதல் சாத்தியமாகாது. கலைவீளக்கமும், உள்ளத்துடிப்பும், பணியில் ஆர்வமும்,

தொகுப்பவனில் நம்பிக்கையும் உள்ள மக்கள் இருந்தாலன்றே சாத்தியமாகும். இப் பண்பாளர் எனக்கு இருபதாண்டுகளாக இருந்தனர்; இன்றும் இருக்கின்றனர். மட்டக்களப்பு, நாவி தன்வெளி, அன்பர் S. J. முருகேசு அவர்கள் இவ் வெளி யிட்டைக் காண இவ்வுலகில் இல்லையே என்று வருந்துகின்றேன். காரைகார், மாநிடல், அன்பர் திரு. ச. முத்தையா பிள்ளை, முள்ளியவனோ, ஆசிரியை திருமதி செல்லம்மா முத்தையா, காங்கேசன்துறை, செல்வன் செ. உலகப்பிரகாசம், வட்டுக்கோட்டை, திருமதி மகேஸ்வரி முருகேசு அவர்கள் யாவரும் தொடர்ந்து இத்தொண்டினைச் செய்துவருகின்றார்கள்.

இலங்கைப் பத்திராதிபர்களில் சுதந்திரன் அதிபர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்களே நாட்டார் இலக்கியத்தில் பல்லாண்டுகளாக ஆர்வம் காட்டி வந்தவர். அவருடைய தூரதிருஷ்டி எனக்கும் என் கலைக்கும் இடையிடின்றி உதவியறு. இதன்கண் வரும் “மணமக்களும் குடிமக்களும்” என்னும் பதுதி தினகரன் தமிழ் வீழா மலரில் வெளிவந்தது. என் கலைக்கு ஆதரவளித்த அவ் ஆசிரியன்மாரிருவருக்கும் இதர பத்திராசிரியன்மாருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இனி, சன்னகம் திருமகள் அழுத்தகத்தார் செய்த உதவியோ உள்ளுந்தொறும் உவகை ஊட்டற்பாலது. அழுத்தக அதிபர் திருவாளர் கோ. அப்பாக்குட்டியவர்கள் எனது நூலைத் தங்கள் நூல்களில் ஒன்றுக மதித்து வேண்டும் ஒழுங்குகள் செய்தார்கள். திருவாளர் மு. சபாரத்தினம் அவர்கள் தம் கூர்த்தமிதியும், பழுத்த அனுபவமும், என் நூலிற்குஞ் செல்லும்வண்ணம் துணைகின்றனர். திருவாளர் செ. சின்னத்துரை அவர்கள் (Foreman) வியத்தகு வித்தை யுடன் வாக்கியங்கோறும் நுணுக்கியாராய்ந்து வழுக்களைக் காட்டியதுமல்லாமல், புதிய திருத்தங்களையும் முகமலர்ச்சியோடு ஏற்று அமைத்துக்கொண்டனர். இவ்வன்பர்களின் உழைப்பால் இந்த நூல் மேனுட்டு நவீன அம்சங்களை அணியாகக் கொண்டு திகழ்கின்றது.

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
1. நாட்டார் பாடல்கள் (Outbursts of Folk-songs)	1
2. தாலாட்டுப் பாடல்கள் (Lullabies) ...	17
3. ஒப்பாரிகள் (Funeral Lament) ...	25
4. வயல் வேலைகளோடு தொடர்புடைய பாடல்கள் (Paddy-field Songs)	37
5. கொடும்பாவிப் பாடல்கள் (Songs accompanying Dragging Sin-bearing Effigy in Time of Drought)	49
6. மணமக்களும் குடிமக்களும் (Songs of Sub-castes in praise of Bride and Bridegroom)	55
7. பிரிவாற்றுமை (Songs of Pining) ...	71
8. கப்பற் பாடல்கள் (Boat Songs) ...	79
9. செல் குற்றுப் பாடல்கள் (Paddy-husking Songs)	81

[All names introduced in the Commentaries
to the Folk-songs are fictitious]

1. நாட்டார் பாடல்கள்

[வட்டுக்கோட்டை மு. இராமவிங்கம், சுழத்தில் இன்று வாழும் சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களில் ஒருவர். அவர் தமது வாழ்நாளைக் கிராமிய இலக்கிய வளர்ச்சி யில் அர்ப்பணித்திருக்கின்றார். நாட்டுப் பாடல்கள் என்றால் அவருக்கு உயிர். ஒரு நாட்டுப் பாடலைத் தேடுப் பெறுவதற்காகக் காட்டுப் பாடையில் பல கல் தாரம் கால்நடையாக நடக்கவும் தயாராய் இருக்கும் ஊப்பாங்கு அவருடையது.

இங்கு ஒன்றும் அங்கு ஒன்றுமாக உதிர்ந்து கிடக்கும் பவள மல்லிகை மஸர் போன்ற நாட்டுப் பாடல்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்துச் செப்பனிட்டு அவற்றினாடே கற்பணியென்றும் நாரைப் புகுத்தி அற்புதமான ஆரம் படைத்துத் தமிழனங்கின் பாதத்திற் பயணை எதிர் பாராது சமர்ப்பித்துக் களிக்கும் திருப்பணியில் அவர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். இன்றுவரை அவர் வெளியிட்டுள்ள நாட்டுப்பாடற் பிரசரங்கள் எண்ணில். வேறு பல இலக்கிய நூல்களுக்கும், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளுக்கும், நாடகங்களுக்கும் ஆசிரியர் அவர்.

அரசாங்க ஊழியராய் இருந்துகொண்டு தமது பொருளையும் நேரத்தையும் செலவிட்டு இவ்வளவு தாரம் தமிழ்ப்பணி செய்யும் இந்தப் பெரியாரைத் தமிழ்தீர்மூல திரியகாலத்தில் கொரவித்துப் போற்றவேண்டும்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்
ஆசிரியர், ‘சுதந்திரன்’]

நாட்டார் பாடல் என்றால் என்ன? இவ் வினாவை எழுப்பிப் பாருங்கள், படித்தவர்களிடமும் படியாதவர்களிடமும். படித்தவர் சர்வகலாசாலைப் பட்டங்கள் பல பெற்றிருக்கலாம். ஆயினும் இத்துறையிற் சிறிதும் பயிலாதவராயின் அவரும் படியாதவருக்குச் சமமே. ஆகையால் இவ் வினாவிற்குச் சரியான விடை தருபவர்களை உங்கள் கைவீரவில் எண்ணி விடுவீர்கள். இவ்வளவுதாரம் நாம் சீர்திருந்தியிருந்தபோதும் கலைத்துறைகளில் நாம் இன்னும் பராமுகமாயிருத்தல் நம்

குறையேயாகும். நாடு முன்னேற வேண்டுமாயின் மக்கள் முன்னேறவேண்டும். தாம் தாம் கற்கும் கல்வியே பெரிது என்றிருத்தல் கண்முடித்தனம் ஆகும். அயலான் கற்கும் கல்வியையும் ஒரளவிற்கு மதித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு மதித்து நடந்தால் இவ்வினவிற்கு விடை பலரும் தரக்கூடியவ ராவர். நாட்டார் பாடல் என்றால் ஒப்பாரிப் பாடல் என்றே பலரும் தம் முனையில் ஆணிபோல் உறுத்தி வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். பாவம், அவர்கள் முனையில் வேறு எதுவும் தட்டுவதில்லை. சிந்தனை சிறிது இருந்தால் வகை வகையான பாடல்களைக் காண்பார்.

இருநாள் மாலைப் பொழுதில் ‘சிறுவர்க்குரிய நாட்டார் பாடல்கள் இன்னும் எனக்குக் கிடைக்கலாம். தேடிப் பார்ப் போம்’ என்று சிந்தனை செய்துகொண்டு என் நண்பர் ஒரு வரின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். வீட்டு முற்றத்தில் கல்வி யில்லாத கிழவி ஒருத்தி தன் கால்களை நீட்டிக்கொண்டு நிலத் தில் இருந்தாள். ‘அஞ்சு வயதுப் பிள்ளைக்கு ஐம்பது வயதுப் பெண் கால் முடக்கவேண்டும்’ என்றே, ‘சாண்பிள்ளை யானாலும் ஆண்பிள்ளை’ என்றே என்னைக் கண்டதும் அந்த அம்மையார் தன் கால்களை முடக்கிக்கொண்டு என்னைப் பார்த்து முகமலர்ந்தாள். அவள் ஒடுக்கமும் முகமலர்ச்சியும் என் மனத்தை அவள்பால் இழுத்தன. இந்த முதாட்டியுடன் இரண்டொரு சொல் பேச எண்ணி,

எந்தஊரு, எந்தத்தேசம்,
எனக்கறியச் சோல்லுமம்மா?

என்று கேட்டேன்.

வடக்கே வடதேசம்
வாழுறது பலாங்கோடை.

என்றால் அம்முதாட்டி. நான்கேட்ட கேள்வியும் அவள் சொன்ன மறுமொழியும் ஒர் அழகிய நாட்டார் பாடலாகி விட்டது. இப்போது முழுதையும் தருகிறேன்.

எந்தஊரு, எந்தத்தேசம்,
எனக்கறியச் சோல்லுமம்மா?
வடக்கே வடதேசம்
வாழுறது பலாங்கோடை.

இதுதான் நாட்டார் பாடல். இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களிலே தாம் சமயோசிதமாக நாட்டார் பாடல்கள் உருவாகின்றன. முதல் இரண்டடிகளையும் நானே இயற்றவில்லை. நான் முன்னார் அப்பகுதியைப் பிறரிடங்கேட்டு மனப்பாடும் பண்ணியிருந்தேன். அதனால் இந்தக் கிழவி மிச்சத்தைத் தருமோ, எவ்வகையில் தரும், என்று பரீக்ஷிக்கவே போக்கடி போக்காய்க் கேட்டேன். கிழவிக்கு உள்ள இயற்கை அறிவும் கவி உள்ள மும் தக்க இடங்களைப் போது, இனிமையும் எளிமையும் கருத்தும் அமைந்த பாடலைக் கிளப்பியன.

நாட்டார் பாடலை யார் பாடினார்? என்று எவராவது ஒரு வினா எழுப்பினால், நீங்கள் இலேசாய் விடை கூறிவிடலாம். கல்வியில்லாத கண்ணியர்கள், மங்கையர்கள், தாய்மார்கள், தொழிலாளர்கள் என்னும் இன்னேரன்னவர்களில் எவரேனும் நாட்டார் பாடல்களைப் பாடிவிடலாம்.

இனி, அவர்கள் எப்படிப் பாடினார்கள்? சிரிப்புவரக்கூடிய உணர்ச்சியானது ஒருவன் ஒருத்தியின் உள்ளத்தில் எழும்போது ஹாஸ்யப் பாடல் உதயமாகும். இவ்வாறே அழுகை அடங்காமல் எழும்போது ஒப்பாரிப்பாடல் உதயமாகும். உவகை ஒடும்போது காதலரிடையே காதற் பாடல் உதயமாகும். எவரையேனும் பழிக்கும்போதும், எதனையேனும் கண்டு அஞ்சம்போதும், எதனையேனும் அதிசயப்படும் போதும், எவரோடேனும் கோபிக்கும்போதும் அந்த அந்தச் சுவைப் பாடல் உதயமாகும். இவற்றிற்கு உதாரணங்கள் பின்னர் வரும்.

இப் பாடல்களில் புலமையோ, கவித்திறனே, காண்பதற்கில்லை. எனினும் இத்தகைய பாடல்களில் உணர்ச்சி உண்டு; ஒசை உண்டு; இன்பம் உண்டு; இயற்கை மனம் உண்டு; சுருங்கச் சொல்லின் ஜீவன் உண்டு.

நாட்டார் பாடல்கள் எத்தனை அடிகளால் வந்தாலும், பொருள் எளிதில் விளக்கும். சிற்சில பாடல்களில் வினாவும் விடையும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும். வினா நேர் நேராய் இராது விடையும் அப்படியே. இருந்தும், அவற்றின் பொருள் மனத்தில் எளிதில் தட்டாமற் போகாது.

பாமர மக்களின் உள்ளத்திற் பொங்கி எழும் உணர்ச்சி யின் உருவங்களைப் பார்க்கவேண்டுமெனின் கிராமங்களிலே தாம் சுத்தமாகப் பார்க்கலாம். ஒரு கிராமத்தில் பசியினால் வரும் கோபத்திற்கு ஒரு பாடல் உருவாகின்ற தன்மையைப் பாருங்கள்.

ஓர் ஊரில் ஓராண்டு பஞ்சம் ஊரை வாட்டியது. கூடையில் நெல்லுக்கட்டி வைத்திருந்தவர்கள் கூடையை அவிழ்த்து, ஒரு நேரம் சோறு உண்டு வந்தார்கள். நெல்லு இல்லாதவர்கள் வராகு, குரக்கன், திலை, சாமி முதலிய தானியங்களை உண்டுவந்தார்கள். அவைதாழு மில்லாதவர்கள் இலை குழைகளை அவிழ்த்து உண்டார்கள். ஊர் முழுவதும் இலை குழைகளை உண்டுவந்ததனாற் செடிகளும் வறிதாயின. அதன் பின்னர் மக்கள் காரை இலையை அவிழ்த்துக் குடித்துவந்தனர். ஏழை எளிய மக்கள் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டனர்.

ஒரு வேளாளன் மட்டும் தன் வயலில் கிரைவிதைத்து, அதனைக் காலையும் மாலையும் காவல்செய்துவந்தான். அவனுக்குக் கூலிவேலை செய்துவந்த பள்ளனின் மனைவிக்கு அந்தக் கிரையிலே ஒரு கண். வேளாளனே அவன் செய்த வேலைக்கு அன்றன்று சம்பளம் கொடுத்துவந்தான். பள்ளன் மனைவி தன் கணவனைப் பார்த்து “ஓடியோடி வேளாள நுக்கு வேலைசெய்கிறோயே, அந்தக் கிரையில் ஒருபிடி வாங்கி வரக்கூடாதா?” என்றார்.

பள்ளனுக்கும் அந்தக் கிரைமேல் ஆசை இல்லாமல் இல்லை. பசியால் வாடும் சனங்களுக்கு வேளாளனும் பகிர்ந்து கொடுத்துச் சாப்பிடலாம். ஆயினும் அவன் கொடுக்கமாட்டான் என நினைத்து வாளாவிருந்தான். அப் பள்ளன் தன் மனைவிக்கு என்ன சொன்னுன் தெரியுமா?

காரை கிடைக்காத
காந்தாரப் பஞ்சத்தில்
கிரை கோடுப்பானே
கீழ்சாதி வேள்ளாளன்.

காந்தாரம் என்பது பெருங்காடு. காடுகூட மழையில்லாப் பஞ்சத்தால் கருகிப்போய்விட்டதாம். பஞ்சம் கொடிய பஞ்சம் என்பது அவனுடைய கருத்து.

அதே கிராமத்திற் சிரிப்புச் சுவைக்கு ஒரு பாடல் உதய மாகின்ற விதத்தைப் பாருங்கள் :

அயல்வீட்டுப் பள்ளனுக்கு மனைவியர் இருவர். முதலில் ஒரேவீட்டிற் பெண்கள் இருவரும் இருந்துவந்தனர். பின்பு அதே வளவில் இரண்டு வீடுகள் கட்டி இருவரையும் புறம் பாக இருத்தினான். உழைப்பை எல்லாம் இரண்டாம் மனைவி யிடம் கொடுக்கிறான் என்று முதல் மனைவி கோபித்தாள். பெண்கள் இருவருக்கும் சக்களத்திப் போர் உண்டாயது. கணவனும் நோயாளியாகி உழைப்புப் பிழைப்பில்லாமல் இருங் தான். அந் நிலையிலும் மனைவியர் அவனேந்து ஒருநாள் சண்டை போட்டனர். அயல்வீட்டுப் பெண் அச் சண்டையைத் தன் வேலையருகில் நின்று கேட்டாள். வயலில் வேலைசெய்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த அவள் கணவன் “அயல்வீட்டில் என்னடி சத்தம்?” என்று கேட்டான். அவள் அதற்கு விடையாக

அர்சி விற்கிற விலையிலே
அவர் கிடக்கிற கிடையிலே
இரண்டு பேண்டாட்டி ஆசை
இழுபடுகுதே மீசை.

என்று சொல்லிச் சிரித்தாள்.

இனி, மலைநாட்டார் பாடல்களை அறிய முக்கியமாகக் கண்டிக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

மலேயா முழுவதையும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிங்கப்பூர் எனச் சொல்வதுபோலவே இலங்கையிலுள்ள மலைப் பிரதேசங்களைக் கண்டிச் சீமை என இந்தியர் சொல்லிவந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் ஆங்கிலையர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் இந்தியத் தொழிலாளர்களை இங்கே கொண்டுவந்து, வேலைசெய்வித்து, தேயிலை ரப்பர்த் தோட்டங்களைத் திறந்தனர். அப்போது புகையிரதப் பாதையும் இல்லை; பகிரங்க வீதிகளும் இல்லை. அக்காலத்தில் மலைநாட்டினில் எழுந்த கவி ஒன்று இரு.

அட்டைக் கடியும்
அரிய வழிநடையும்
கட்டை இடறுதலும்
காணலாம் கண்டியிலே.

மலீங்காட்டில் அட்டையானது இரத்தத்தைக் குடிக்கக் காலால் ஏறிவிடும். புகையிலையை வாயிலிட்டு ஊறிய எச்சிலை அட்டையில் துப்பி அதனைக் கழற்றினர். காடுவெட்டிய கட்டை காலை இடறியது.

அட்டைக்கடி இன்றும் உண்டு. அரிய வழிநடையைப் பற்றி இன்னெரு பாடலும் உண்டு.

எற்றமடி பேத்துராசி;
இறக்கமடி கோட்டியாகலை;
நூரமடி தோப்பிதோட்டம்
தோடர்ந்துவாடி நடந்துபார்ப்போம்.

இப்பாடல் தெம்பாங்கு மெட்டில் அமைந்திருந்தபோதும் இதனை வழிநடைச் சிந்து என்பார். பெத்துராசி, கொட்டியாகலை என்பன டிக்கோயாப் (Dickoya) பிரிவில் பொகவங்த லாவை(Bogawantala)யிலுள்ள இரு தேயிலைத் தோட்டங்களின் தமிழ்ப் பெயர்கள் ஆகும். இத்தோட்டங்கள் கடல் மட்டத்திலிருந்து எத்தனை அடி உயரம் என்று அரசினர் அளங்கு அறியுமுன்னர் எழுந்த கவி இதுவாகும்.

பெத்துராசித் தோட்டம் (Fetteresso Group) கடல் மட்டத்திலிருந்து 5300 அடி உயரத்திலிருக்கின்றது. கொட்டியாகலைத் தோட்டம் (Kotiyagala Estate) கடல் மட்டத்திலிருந்து 4100 தோட்க்கம் 5600 அடவரை உயரத்தில் இருக்கின்றது. தொப்பி தோட்டம் (Hatton Estate) கொட்டியாகலையிலிருந்து 14 மைல் தூரத்தில் இருக்கின்றது. எனவே அநுபவத்திலிருந்து எழுந்த நாடோடிக் கவிஞரின் மதிப்புக்கும் அரசாங்க அளவைக் காரரின் கணக்குக்கும் வித்தியாசமே இல்லையென்பது தெளிவாகின்றது.

இனி, மட்டக்களப்புப் பாடலைப் பார்ப்போம். மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் வில்ல பொழியும் இரவு வேளையில்

கிராம மக்களுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டால், அவர்கள் வாக்கினின்றும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கவிகள் உருவாகின்றன. மட்டக்களப்பு நாட்டார் பாடல்களில் முதல் ஸ்தானம் வசிப்பது கவி ஆகும். அங்கே குடு மிதிப்பதில் கமக்காரன் ஒருவன் தான்படும் கஷ்டத்தைத் தன் மனைவிக் குத் தூதாகச் சொல்லி விடுகின்றன.

மட்டக்களப்பு மக்களில் அநேகர் குடியிருப்பது ஓரிடம், சேனை செய்வது இன்னேரிடம். சேனையிலிருந்து குடிமனைக் கும், குடிமனையிலிருந்து சேனைக்கும், போவார் வருவார் உண்டு. தபாலுந் தஞ்சியுந் தற்காலஞ் செய்யுந் தொழிலை தனிவழி செல்லக்கூடிய ஆட்களே அக்காலஞ் செய்துவந்தனர்.

குடுபோட்டு நெல்லுத் தூற்றிக்கொண்டு நின்றுன் ஒருவன். “உன் மனைவிக்கு ஏதும் சொல்ல வேண்டுமா?” என்று கேட்டான் குடிமனைக்குச் செல்லும் ஒருவன். நெல்லைத் தூற்றிக்கொண்டே,

சோல்லிகோ தோழே, அந்தத்
தோகை மயிலாளோடே,
குடுபோட்டு நேல்லுத்தூற்றிக், கன
தோல்லையிலே நிக்கேனேண்டு.

என்றுன் அவன்.

இகிக் குறையிரத்தல் வருகின்ற விதத்தைக் காட்டுகின் றேன். பிள்ளை இல்லாத பெண்களை மலடி என்றும் இருளி என்றும் மறைமுகமாகவும் அவர்களுக்குக் கேட்கக்கூடிய தாகவும் மற்றோர் பேசவர். எனவே தமிழ் மக்களுள்ளும் இஸ்லாமிய மக்களுள்ளும் பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங் குறையாகின்றது. வசைச் சொற்களால் மிகவும் மனம்நொந்த மட்டக்களப்புப் பெண் ஒருத்தி என்ன சோல்லுகின்றார்கள்,

மன்றேஞ் கந்தா, என்
மனக் கவலை தீர்த்தாயேண்டால்
சாது மாவும் உன்னைச்
சாமி யேண்று தும்பிடுவேன்.

என அழுதழுது அல்லும் பகலும் வரம் வேண்டுகிறார் அவள். மட்டக்களப்பில் மண்டூர் ஒரு கிராமம். வயல்களாலும் ஒடைகளாலும் குழந்த கிராமம். பால், தயிர் எப்பொழுதும் கிடைக்கும் அங்கே. சைவ நன்மக்கள் வாழும் பதி அது. அருட்பெருங் கடல் கோயில்கொண்டிருக்கும் பதியும் அது.

இனி, சில மைல்களுக்கப்பால் முஸ்லிம் கிராமத்தில் இஸ்லாமியப் பெண் ஒருத்தி மாலையில் வீட்டுக்கு விளக் கேற்றி வைத்துவிட்டு,

மாலை விளக்கேரிய
மணவாளன் சோறு தீன்னப்
பாலன் விளோயாட, ஒரு
பாக்கியங் தா ஆண்டவனே.

என ஒவ்வொரு மாலைத் தொழுகையிலும் அழுதழுது வேண்டுகின்றன.

இனி, சோடிக் கவிகள் வரும் வகையைப் பாருங்கள். தெம்பாங்குப் பாடல்களிலும் மட்டக்களப்புக் கவிகளிலும், ஆடவர் பேச்சு, பெண்டிர் பேச்சு, எனும் சோடிக் கவிகள் உண்டு. இவைகளை ஆண்கலை, பெண்கலை என்பர் மட்டக்களப்பு மக்கள்.

செங்கலடிக்கு அணித்தாயுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஓர் ஏழைக் குடும்பம். புருஷன் கூலிவேலை செய்வான். உழைப்பு இல்லாத நேரங்களில் உன்னிச்சைக் குளத்துக்குப் போய் மீன் பிடித்துவருவான். பிடித்துவரும் மீனை அவன் மனைவி விற்றுவருவான். ஒருநாள் மாலை வீடுவீட்டுச் சென்ற புருஷன் மறுநாள் மாலையாகியும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. இப் போது வருவான், பின்னை வருவான், காலை வருவான் என்று பார்த்தவண்ணம் அவனுடைய மனைவி அவனை வீட்டு வாசலில் காத்து இருந்தான். மூன்றும் நாள் மாலைப்பொழுதில் வெறுங் கையுடன் வீடு வந்தான். இப்படிப்பட்ட வேளையில்

ஒரு பெண் என்ன சொல்வானோ, அதனையே அவனும் சொல்லி விடுகின்றன,

ஊரிலே பிழைப்பில்லாமல்,
உன்னிச்சையில் மீன்பிடித்துக்
காறிலே திரும்புவாயேண்டு
காத்திருந்தேன் இந்தமட்டும்.

‘பஸ்’ வண்டியைக் கார் எனச் சொல்லுவது கிராம வழக்கு. கணவனும் தான்பட்ட கஷ்டத்தைச் சொல்லுகின்றன. சொல்லும்பொழுது ஒருசில சொற்களால் நீண்ட நிகழ்ச்சி யைச் சொல்லி விடுகின்றன,

காத்திருந்து என்ன சேய்ய?
காற்றேழுமிம்பி நான் புரண்டு,
நேற்றிரவு சரி சாமம்
நீந்திக் கரை சேர்ந்தேனாடி.

இதனால் மீன்பிடிப்போர் படும் அவலங்கள் தெளிவாகின்றன. இரண்டு அடிகளில் தன் மனைவியின் துயரத்தை மாற்றும் மார்க்கம் தனக்கு இல்லையென்று இரக்கத்துடன் ஓரடியில் சொல்லிப் புயல் எழும்பியதனால் தான் குளத்தில் விழுந்து புரண்டோடித் திசைமாறிப் பின்பு கரைசேர்ந்ததனையும் மீத மூன்றடிகளிற் சொல்லி விடுகின்றன.

நாட்டார் பாடல்கள் சில சந்தர்ப்பங்களிலேதாம் உதயமாகின்றன என்று முன் சொன்னேன். இவை தனிப் பாடல்களாகவும் வரும், கதையோடு தொடர்பு பூண்டும் வரும். கதையோடு வருவதனை ஆங்கிலத்தில் ‘பலட்’ (Ballad) என்பர்; வங்கமொழியில் ‘கித காதா’ என்பர்; தெலுங்கில் ‘கிராம கிதம்’ அல்லது ‘பதம்’ என்பர். இது காதல், வீரம் முதலிய அருஞ் செயல்களைக் கதையாகக் கூறும் ஒரு சிறு பிரபங்கம்.

ஒரு தகப்பனுக்கு முதல் தாரத்தால் ஈர் ஆண்மக்களும், இரண்டாம் தாரத்தால் ஒரு பெண்ணுமாகப் பிள்ளைகள் மூவர் இருந்தனர். தகப்பனுக்கும் தமையன்மாருக்கும் தீனமும் வயலுக்கு உணவு கொண்டுசென்று கொடுத்து வந்தாள்

அந்தப் பெண். ஒருநாள் ஆற்றைக் கடக்கும்போது அவள் வாளைமீனுடன் விளையாட, அது அவள் காலைக் கிழித்து விட்டது. உண்மையைத் தாய்க்கு உரைத்தால் தாய் தன்னைத் தண்டிப்பாள் எனப் பயந்து, எப்போதும் தன்னுடன் சண்டை யிடும் சின்னண்ணன் அந்தக் காயத்தை உண்டாக்கினான், என ஒரு பொய்யைச் சொல்லித் தாயிடங் தப்பிக்கொண்டாள்.

முதல் தாரத்து இரண்டாவது மகனுக்கு நஞ்சுப் பணி காரம் சுட்டுக் கொடுத்துத் தன் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டாள் சிற்றன்னை. அவளைப் புதைத்தவிடத்தில் ஒரு பூமரம் உண்டாகிப் பூத்துச் சொரிந்தது. தன் மகளின் விவாக தினத்தன்று அப் பூமரத்தில் பூப்பறிக்கச் சென்றாள் சிற்றன்னை. அப்போது அப் பூமரத்திலிருந்த பூக்கள் மறைந்தன. பூமரத்தைப் பார்த்துப் பூத் தருப்படி வேண்டினான். அந்தப் பூமரம்,

பூவுங் தருவேன் தாயே
பூ வழகும் பார்ப்பேன் தாயே
மாலை தருவேன் தாயே
மார்பழகும் பார்ப்பேன் தாயே
வாளை கிழித்ததல்லோ
வடதுருவும் போன தல்லோ
சின்னண்ணன் கிழித்ததேன்று
சோன்னுளோ பாதகத்தி.

என்று கூறிய பின்னர் பூக்கள் கொடுத்ததாம்.

இந்தக் கதை சில மாற்றத்துடன் மட்டக்களப்பில் வழங்கி வருகின்றது. ஒரு தாய்க்குப் பிள்ளைகள் மூவர். தங்கை உடுத்தியிருந்த பாவாடையை ஒரு மூள்வாழைக்கிழித்துவிட்டது. சின்னண்ணன் கிழித்துவிட்டானெனப் பொய் சொல்லித் தப்பினான். தங்கையின் கல்யாணத்தன்று தாயார் பூப்பறிக்கச் சென்றபோது பூமரத்தில் பூக்கள் மறைந்தன. பின்பு அவை தோன்றினா. பூமரம் தன் தாயாருக்குப் பூக் கொடுக்க மனமில்லாது கின்றத்தனை அறிந்த முத்தமகன் தானே போய்ப் பூமரத்திரிடம் பூக் கேட்டான்.

பூத்தாரும் பூத்தாரும்
 புன்னியனே பூத்தாரும்
 சேல்வத்தாற் தங்கச்சிக்குச்
 சேல்லக் கலியாணமாம்
 வரிசையால் தங்கச்சிக்கு
 வரிசைக் கலியாணமாம்.

பூமரம் அவனுக்கு விடை கூறுகின்றது. விடை கூறுகையில் தாயாருடைய குற்றத்தையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றது.

பூவும் நான் தருவேன்
 பூ மணமும் நான் பார்ப்பேன்
 மாலையும் நான் தருவேன்
 மலர் மணமும் நான் பார்ப்பேன்
 கோல நீலக் கண்தாங்கி
 துகிலுதேத்துப் போகையிலே
 வடதேருவே நின்ற
 வாழை கிழித்திடவே
 சின்னண்ணன் கிழித்ததேன்ற
 சோன்னோ நெட்டுரி வழங்கும்பொய்யுடு நூலு
 நெட்டுரி பேற்ற ஆத்தை
 நஞ்சை யிட்டுக் கோன்றுளோ.

ஊருக்கு ஊர் பாடல்களும் உருக்குலைந்தும், கதையும் மாறியும், விரிந்தும், சுருங்கியும் வழங்கிவருவது ஊன்றி நோக்கத் தக்கது.

இனி, நாட்டார் பாடல்கள் நமக்கு எந்த வடிவில் வருகின்றன என்று பார்ப்போம். தலைமுறை தலைமுறையாக இவை பாமர மக்களால் மனனம் பண்ணப்பட்டு வந்தன. பாடி ஆடியும் கேட்டுமே நம் முன்னோர் இவற்றை வழக்கில் கொண்டுவந்தனர். பரம்பரையாக இன்றும் அப் பாடல்கள் வழங்கிவருகின்றன.

ஆயினும், ஆதியில் நாட்டுப் புலவன் பாடிய பாடலுக்கும் இப்போது கிடைக்கும் பாடலுக்கும் சிலவிடங்களில் வேறு

றுமை யுண்டு. ஆனாக்கு ஆள் பாடும்போது சில சொற்கள் வேறுபட்டன. இனி ஊருக்கு ஊர் பாடல்கள் சென்ற போதும் பழக்கவருக்கங்கள் காரணமாக அவை சிதைந்தன.

இவை நாடு எங்கனும் பரவி நிலவுங் தன்மையன. எனவே இவற்றை நாடோடிப் பாடல்கள், நாடோடிக் கதைகள், நாடோடி இலக்கியம் என்பர். இனி இவை ஒரு நாடு விட்டு ஒரு நாடு ஒடும்போதும் சிறிது உருக்குலைகின்றன. சில காலத் தில் இவை எல்லோருக்கும் பொதுவாகவிடுகின்றன. அதனால் இடைச் செருகல்களை இவற்றின் இடையிடையே காணலாம்

சில பாடல்களை உதாரணமாகக்கொண்டு, நாட்டார் பாடல் கள் ஆனாக்காள், ஊருக்கூர், நாட்டுக்கு நாடு ஒடியபோது எங்நுனம் அமைப்பில் மாறியன என்று பார்ப்போம் :

சின்னச் சின்ன வண்டி கட்டிச்
சிவத்த மாடு ரேண்டு பூட்டி
வாழைக்காய் பாரமேற்றி
வாருண்டி உன் புருஷன்.

என்பது யாழிப்பாணத்தின் சில பகுதிகளில் வழங்கிவரும் ஒரு தெம்பாங்குப்பாடல். ஏற்றிவரக்கூடிய பண்டங்கள் எத்தனையோ இருக்கத்தக்கதாக வாழைக்காயைமட்டும் ஏன் ஏற்றி வருகிறான் என்பது தெளிவாகவில்லை. எப்போதாவது வாழைக்காய் அவ்வளவு மலிவாகக் கிடைத்ததுண்டா? எனவே பாடலில் மூன்றுமடி உருக்குலைந்து வழங்குகின்றது என்பது ஒருதலை. எனினும் அப் பாடமே இந்திய நாட்டில் அச்சேறி விட்டது. எனக்கு இலங்கையிற் கிடைத்தபாடம் இது :

சின்னச் சின்ன வண்டி கட்டிச்
சிவத்த மாடு ரேண்டு பூட்டி
வண்டி முட்டப் பாரமேற்றி
வாருண்டி உன் புருஷன்.

சங்கதைக்குப் போகின்றவர்கள் பலதும் பத்தும் வாங்கி வருவது வழக்கம். ‘ஆகவே வண்டிமுட்டப் பாரமேற்றி’ வருகிறான் என்பது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கின்றது. கம் நாட்டுப் பாடத்தில் துடிக்கும் ஜீவன் இருக்கின்றதா இல்லையா என் பதை நீங்களே சிந்தியுங்கள்.

இனி, உருமாறிய பாடலுக்கு வேறொர் உதாரணம் தருகின்றேன் :

மாடுமோ சேத்தல் மாடு
வண்டியுமோ ஓட்டை வண்டி
மாடிமுக்க மாட்டாமல்
மாய்கிருண்டி உன் புருஷன்.

என்பது யாழ்ப்பாண த்தின் சில பகுதிகளில் வழங்கிவரும் இன் ஞான தெம்பாங்குப்பாடல். இப்பாடவில் ஒசையின்பம் ஒரு சிறிதும் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அல்லாமலும் முதலாம் அடிக்கும் இரண்டாமாடிக்கும் இடையே பொருளில் முரண்பாடும் இருக்கின்றது.

மாடுமோ சேத்தல் மாடு
மனலுமோ கும்பி மனல்
மாடிமுக்க மாட்டாமல்
மாய்கிருண்டி உன் புருஷன்.

என்பது இந்தியாவில் அச்சிட்ட பாடம். ஒரு வண்டிக்கார ணைப்பற்றிப் பரிகாசமாக அவன் மனைவியிடம் வேவெரூருத்தி சொல்வதாக அமைந்திருக்கும் இப்பாட்டில் வண்டிக்காரனுக்கிருக்கும் மாய்ச்சல் தெளிவாக இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் வேவெரூரிடத்தில் எனக்குக் கிடைத்த பாட்டு வருமாறு.

மாடுமோ சேத்தல் மாடு
மனலுமோ கும்பி மனல்
மாடிமுக்க மாட்டாமல்
தானிமுத்து மாய்கிருண்டி.

மனை பாதைகளிற் சில்லினைக் கையால் உருட்டி மாட்டுக்கு உதவி செய்வது வழக்கம். “உன் புருஷனும் ஒரு மாடு” என்று சொல்லாமற் சொல்லும்போதுதான் பரிகாசத்தின் பண்பு புலப்படுகின்றது. ஆகையால் இருவர் மூவர் தரும் பாடல் ஒரேமாதிரி இராது என்பதை நினைவில் வையங்கள்.

இனி, நாட்டார் பாடலில் காலவரையறை சிறிதுசெய்வோம். நாட்டார் பாடல்கள் எக்காலத்தில் யாரால் இயற்றப்பட்டன எனக் கூறுதல் முடியாது. இவை பழைய காலத்திலிருந்து வழங்கிவருவனவாயுமிருக்கலாம், சமீபகாலத்தில் எழுந்தனவாயுமிருக்கலாம். இவை பாமரமக்கள் வாயில் வழங்கும் பரம்பரைச் செல்வங்கள்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஆடிவேல் விழா கொழும்பில் நடந்துவருவதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்த விழாவையொட்டி எழுந்த கவியான்று வருமாறு :

வருஷா வருஷ மேல்லாம்
வருகுதடி வேள்ளிரதம்
கத்ரேசன் பேரைச் சோல்லிக்
கையேடுப்பார் கோடிசனம்.

பாடுஞ் சக்தியும் அற்ப சொற்ப இலக்கணப் பயிற்சியும்ள்ள குட்டிப் புலவர்கள் பலர், காலத்துக்குக்காலம் கிராமங்களில் தோன்றி, .தம் உள்ளத்து உணர்ச்சிவாயிலாகத் தாம்கண்ட காட்சிகளையும், கர்ணபரம்பரையாக வழங்கும் ஸர் வரலாறுகளையும், மக்களின் வீரப் பிரதாபங்களையும், காதல் நிகழ்ச்சிகளையும், அடுர்வ சம்பவங்களையும், புராண இதிகாசப் பொருள்களையும், நாட்டு மக்கள் மனனம்பண்ணிப் பாடவும் ஆடவும் கூடிய பாடல்களாக இயற்றியிருக்கின்றனர். காலஞ் சென்ற யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ தி. சதாசிவஜேயர் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட மட்டக்களப்பு வசந்தன் கவித்திரட்டுப் பாடல்கள், அச்சேருப் பள்ளுகள், குறவுஞ்சிகள், நாடகங்கள், சிங்குக்கள், இதர பிரபந்தங்கள் இவ்வகையைச் சார்ந்தனவெனக் கொள்ள இடமுண்டு.

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் செய்ததுபோல நாட்டார் நாவில் வழங்கும் பாடல்களைச் செப்பனிட்டு அமைத்தலும் உண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன் தன் தலைநகராகிய வஞ்சியிலே, கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைத்து விழாச் செய்த காலத்திலே, இலங்கை அரசன் கயவாகுவையும் அவ் விழாவிற்கு அழைத்

திருந்தான். கண்ணகித் தெய்வத்தின் அற்புதங்களைக் கண்ட கயவாகு இலங்கைக்கு வந்தவுடன் இலங்கையிலும் அக் கண்ணகித் தெய்வ வணக்கத்தை உண்டுபண்ணிப் பெரு விழாச் செய்தான். அக் காலங் தொட்டு இலங்கையில் நாட்டு மக்கள் பாடிவரும் கண்ணகியம்மன் சிந்தின் கடைசிப் பாடல் வருமாறு :

மாநாய்கர் சேல்வியுனக் கோலமோலம்
மாசாத்தார் மருகியுனக் கோலமோலம்
கோநாடர் காரியுனக் கோலமோலம்
கோவலன் பாரியுனக் கோலமோலம்
தேஞ்சுர் மோழிச்சியுனக் கோலமோலம்
சேட்டிச்சி யம்மையுனக் கோலமோலம்
காஞர் துழலியுனக் கோலமோலம்
கண்ணகித் தாயேயுனக் கோலமோலம்.

இது திருத்தப்பட்ட நாட்டார் பாடலுக்கு உதாரணமாகும்.

நாட்டார் பாடல்களுக்கும் ஆடல்களுக்கும் உலகெங்கும் ஒரு புது மதிப்பு இப்போது ஏற்பட்டு வருகின்றது. இயற்கை அழகு, வசீகரம், இதயபாவம், உணர்ச்சிப்பெருக்கு ஆகியவை நிரம்பி வழியும் இந் நாட்டார் பாடல்களைக் கலைஞர்கள் கண்டெடுத்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகப் பயன் படுத்திவருகின்றனர்.

எத்தனையோ வகையான பாடல்கள் தமிழ்நாட்டில் உலவுகின்றன. வயலில் உழுகிறவர்கள், நாற்று நடுகிறவர்கள், அரிவி வெட்டுகிறவர்கள், கிணறு வெட்டுகிறவர்கள், தண்ணீர் இறைக்கிறவர்கள், மீன் பிடிக்கிறவர்கள், ஓடம் விடுகிறவர்கள், வண்டி ஓட்டுபவர்கள், ஏனைய தொழில் மாந்தர்கள், குழங்குதகளைத் தாலாட்டுபவர்கள், சோறுட்டுபவர்கள், நிலாக் காட்டுபவர்கள், கிளியோட்டுபவர்கள், விளையாடுபவர்கள், இழவு வினவுபவர்கள் பாடும் பாடல்களை யெல்லாம் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வெளியிடுவதில் நாம் இன்னும் சிரத்தைகொள்ளவில்லை.

பாமர மக்களின் உள்ளத்திலே ஆழ்ந்து பதிந்துள்ள பண்பாடே சொற்செல்வங்களாகப் பரிணமித்துவரும் இவற்றை பலரும் தேடிக்கண்டு எழுதித் தத்தம் மொழியிலுள்ள கலை கலை வளப்படுத்திவருகையில், நாமும் சுவையிக்க இப்பணி யில் முழுப்பங்கெடுத்துக்கொள்ளல்வேண்டும்.

நாட்டார் பாடல்களைப் பாடுவோரும் வரவரக் குறைந்து கொண்டே வருகிறார்கள். நான் ஆகதூக இப்போது கிடைக்கும் பாடல்களும் மறைந்து போய்விடும். எனவே, நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரிக்கும் இத் தருணத்தை நாம் கைதவற விடக்கூடாது.

2. தாலைடுப் பாட்டகள்

சுகலகலாவல்லியின் கடாட்சம் கிடைக்கப்பெறுத கிராம நங்கையொருத்தி தன் காதற் கணவனைக் கைப்பீடிக்கும் பொழுது அவள் கண்ட இன்பக் கணவுகளோ எண்ணறி ஸடங்கா. ஆயினும் அவள் வாழ்க்கைப் படகில் கால்வைத்து வருஷங்கள் இரண்டாகுமுன் அவள் கேட்ட பெயர் ‘மஸி’ எனபதாகும்.

அச் சொல் காதில் விழுந்ததும் கலங்கினால்; கதறினால். அவள் வேண்டாத தெய்வங்கள் இல்லை. ஆடாத தீர்த்தங்கள் இல்லை. செய்யாத யாத்திரை இல்லை. புகாத புண்ணரிய ஸ்தலங்கள் இல்லை. கொடாத தானுதருமங்கள் இல்லை. நோற்காத நோன்புகள் இல்லை. எனினும் வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயும் ஈசன் அப் பேதைக்கு அருள் புரிய வில்லை.

வருஷங்கள் வளர்ந்து சென்றன. எனினும் அவள் மனம் தளராது கடவுள்டன் வாதாடினால். இறுதியில் தன் வாதாட டத்தில் வெற்றி பெற்றேவிட்டாள். மணமாகிப் பத்து ஆண்டு களின் பின்பு பாலச்சங்கத்திரணைப்போன்ற ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். பாலச்சங்கத்திரன் என்றே அவனுக்குப் பெயரையும் சூட்டிவிட்டாள்.

பால்போன்ற திலவில் தன் அருமையைப் பாலகணைத் தன் நிடையை நீட்டிய கால்களில் வளர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். பொர்ணமியன்று பொங்கி எழும் கடலின் அலைகள் போல் கால்களிற் பூரணமாகக் கிடந்த தன் குழந்தையைப் பார்க்கும் பொழுது, அவள் மனம் களிப்பிற் பொங்கிப் பூரிக்கின்றது. அக் களிப்பில், பழைய இனைவுகள் அவள் மனக்கண்முன் தோன்றுகின்றன.

தாயின் தாள்கள்மீது உல்லாசமாகப் படுத்துக்கொண்டு தாலாட்டுக் கேட்டு இன்புறும் தனயன், தாய்மனம் வேறு எங்கேயோ இலயித்திருந்ததை உணர்ந்தோ உணராமலோ மெல்ல மெல்லச் சினுங்கத் தொடங்கினான். உடனே அவருடைய தாள்கள் ஆடவும் அவருடைய நாவினின்றும் சொற் கோவைகள் சொரியவும் ஆரம்பித்தன :

1. மலடி மலடி யென்று

மானிலத்தோர் ஏசாமல்,

மலடிக் கோரு தழந்தை கீழாடுவதைக் கொடுத்து மாயவருர் தந்த பிச்சை.

2. இருளி இருளி யென்று

இங் நிலத்தோர் ஏசாமல்,

இருளிக் கோரு தழந்தை ஈஸ்வரருர் தந்த பிச்சை.

3. காயா மலடி யென்றும்

கள்ளி யென்றும் ஏசாமல்,

காயா மலடிக்குக் கூடுதலாக காக்குவதை கற்பகனூர் தந்த பிச்சை.

4. ஈடு மலடி யென்றும்

இருளி யென்றும் ஏசாமல்,

ஈடு மலடிக்கு ஈஸ்வரருர் தந்த பிச்சை.

5. காயாத் புன்னை மரம்

காய்க்கக் கனைக் கண்டவரோ

பூவாத் புன்னை மரம் பூக்கக் கனைக் கண்டவரோ!

6. கேட்ட கண்ணைத் தந்தவரோ

பட்ட குறை தீர்த்தவரோ!

கேளாச் சேவி யிரண்டும் தாளாய்த் திறந்தவரோ!

மலடி என்று என்னைச் சொன்னார்கள்; மகாவிஷ்ணு ஒரு மைந்தீனை எனக்குத் தந்துவிட்டார். இருளியென்று என்னைச் சொன்னார்கள்; ஈஸ்வரன் எனக்கு ஓர் இளஞ்சுரியனைத் தந்துவிட்டார். பாலுள்ள மரமாயினும் கள்ளி காய்ப்பதில்லை. பார்வைக்குப் பெண் போன்றவளாயினும் இருளி ஈனுவதில்லை. எனவே காயா மலடி என்றும் கள்ளி என்றும் என்னைச் சொன்னார்கள்; கற்பகனார் எனக்கு ஒரு கைக் குழந்தையைத் தந்துவிட்டார். ஈனு மலடி என்றும் இருளி என்றும் என்னைச் சொன்னார்கள்; ஈஸ்வரனார் எனக்கு ஓர் இளஞ்சுரியனைத் தந்துவிட்டார். காயாத புன்னைமரம் காய்த்துவிட்டது. பூவாத புன்னைமரம் பூத்துவிட்டது. கெட்டகண் பார்வை பெற்று விட்டது. கேளாச் செவிகளும் திறங்குவிட்டன என்றார்.

புத்திரச் செல்வம் வேண்டித் தான் பட்ட பாடுகளும், ஆடிய தீர்த்தங்களும், நோற்ற நோன்புகளும், செய்துவந்த தானங்களும், அவள் கிளைவுக்கு வருகின்றன. தன்னையும் மறந்து தாலாட்டுகிறார் :

7. ஆழிரண்டேங் காவேரி,
அதன் நடுவே பூநிரங்கம்;
பூநிரங்க மாடித்
தீருப்பாற் கடலாடி ;

8. மாமாங்க மாடி ;
மறுதலங்கள் நிராடி, வை பங்குத்
தைப்பூச மாடித்
தவச பண்ணி வந்தவரோ !

காவேரி ஆறு மீறங்கத்துக்கு அருகில் வந்ததும் கொள்ளிடம், காவேரி என இரண்டாகப் பிரிகின்றது. இரண்டிற் கும் இடையே யிருப்பது மீறங்கம். எனவே “ஆழிரண்டுக் காவேரி, அதன் நடுவே மீறங்கம்” என்றார். திருமால் இங்கே கோயில்கொண்டிருக்கின்றார்.

காவிரி அகத்தியரின் மனைவியாவாள். அகத்தியர் வரத் தால் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் வணங்கும் வரம் அடைந்து, அண்ட காவிரி எனப் பெயர்பெற்று உலகத்தார் பாவங்களைப்

போக்குபவள். அகத்தியர் கமண்டலத்திருந்த இவளை, இந்தி ரன் வேண்டுகோளால், விளாயகர் காக்கு உருக்கொண்டு உருட்ட, நதி உருவாய்ப் பிரவாகித்தனள் எனப் புராணங்கள் கூறும்.

திருப்பாற்கடல் சப்த சமுத்திரங்களில் ஒன்று. இதில் திருமால் ஆலிலை மீதும், திரு அநந்தாள்வான் மீதும், எழுந் தருளி அடியவர்க்கு அருள் செய்திருக்கின்றனர்.

மாசிமாதத்தில் குரு சிங்கராசியிற் சேரும் புண்ணிய தினம் மகாமகம், மாமாங்கம் எனப்படும். மாமாங்கம் பன்னி ரன்று வருடத்திற்கொருமுறை கும்பகோணத்திற் கொண்டாடப்படுகிறது.

தைமாசத்துப் பூசத் திருநாள் தைப்பூசம் எனப்படும். இது இந்துக்களாற் கொண்டாடப்படுகிறது.

9. பிள்ளை இல்லை யென்று
பேருந் தவங்கள் செய்தேனே;
மைந்தன் இல்லை யென்று
மாதவங்கள் செய்தேனே.

10. பாவல் மலரேதேது
பகவானைக் கை தோழிது,
தும்பை மலரேதேதுச்
சூரியனைக் கை தோழிது.

11. வெந்த மாத் தின்றால்
விரதம் அழியு மென்று,
பச்சை மாத் தின்று
பகவானைக் கை தோழிது.

12. வெள்ளிக் கிழமை
விரத மகத்துவத்தால்
பிள்ளைக் கலி தீர்க்கப்
பிறந்த நவரகமோ!

வெள்ளிக்கிழமை விரதம் பிள்ளைக்கலி நீர்க்கும் என்று ஏன் சொன்னான்? சுக்கிரவார விரதம், அஃதாவது வெள்ளிக்கிழமை விரதம், தேவர்கள் மூவர்களின் அநுக்கிரகத்தை நாடி உபாசனை செய்யப்படுவதாகும். உமாதேவியாரைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கப்படுவது ஒன்று. வினாயகரைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கப்படுவது மற்றொன்று. சுப்பிரமணியரைக் குறித்து அனுஷ்டிக்கப்படுவது இன்னேன்று. உமாதேவியைக் குறித்து வருவது சித்திரைமாதத்துச் சுக்கிலபகுத்து முதல் வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கும்; வினாயகரைக் குறித்து வருவது வைகாசி மாதத்துச் சுக்கிலபகுத்து முதற் சுக்கிரவாரங் தொடங்கும்; சுப்பிரமணியரைக் குறித்து வருவது ஐப்பசி மாதத்து முதற் சுக்கிரவாரங் தொடங்கும். அற்புதம், இரெளத்திரம், கருணை, குற்றை, சாந்தம், சிங்காரம், பயம், பெருங்கை, வீரியம் ஆகிய ஒன்பது சுவைகளும் நவரசங்களாம்.

13. பரமசிவன் வாசலிலே

பலாள் தவமிருந்து,
பரமசிவனுர் தந்த
பைங்கிலியே கண்வளராய்.

14. ஸல்வரியாள் வாசலிலே

இரங்கு தவங் கிடங்கு,
ஸல்வரியாள் தந்த
இந்திரனே கண்வளராய்.

பாலுள்ள மரங்கள் யாவும் காய்க்கவேண்டும் என்பது பொதுவிதி. விவாகப் பொருத்தங்களுள் ஒன்றுகிய விருகூப் பொருத்தமும் இதனேயே குறிக்கின்றது. எனினும் சில மரங்கள் காய்ப்பதில்லை. காயா மரங்களின் கிளைகளைக் கிள்ளிவிட்டால் அவை புதுக்கிளைகள் விட்டுக் காய்க்கின்றன. இன்னுஞ் சில மரங்களின் கிளைகளை வருஷா வருஷம் ஒடுத்து விட்டால் அவை புதுப் புதுக் கிளைகள் பல பரப்பி அதிகமாகக் காய்க்கின்றன. முருங்கைமரம் இதற்கு ஓர் உதாரணம். ஆகவே, ‘அடித்து வளர்க்காத பிள்ளையுமில்லை; முறித்து வளர்க்காத முருங்கையுமில்லை’ என ஒரு பழமொழி தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வருகின்றது. என்னதான் செய்தபோதும் சில மரங்கள் ஒருபோதும் காய்ப்பதில்லை. யாழிப்பாணத்தில்

எங்கள் வளவு ஒன்றில் ‘மலடி’ என்னும் பெயர் கொண்ட ஓர் இலுப்பை மரம் இன்றும் நிற்கின்றது. அது காய்ப்பதே யில்லை.

நாட்டுப் புறங்களில் கார்த்திகை மாதங்களிற் சிறுவர் ஒன்றுசேர்ந்து கார்த்திகைகப் பூக்கள் புத்திருக்கின்றனவா எனத் தேடித் திரிந்து பார்த்துப் பறித்து விளையாடுவார். இந்தக் கொடியானது கார்த்திகை மாதங்களிலே மட்டும் பூக்கும். ‘மலடி’ எனப் பெயர் வாங்கிய தன் வயிற்றில் கார்த்திகைப் பூப்போல வந்துதித்தான் தன் மகன் எனப் பெருமிதழுகிறுள் அவ்வன்னை.

15. காயாது காய்த்த நீரோ!

கார்த்திகைப் பூப் பூத்தநீரோ!

பூவாத மாவிலேயோ

புட்பித்த புண்ணியரோ!

16. மலடி திரு வாசலிலே

மான் கன்றுய் வந்தநீரோ!

இருளி திரு வாசலிலே

ஒளி விளக்காய் வந்தநீரோ!

வள்ளிநாய்ச்சியாரையே மான்கள்று என அன்னை குறிக்கின்றுள். வள்ளிநாய்ச்சியாரின் பூர்வ நாமம் குமரி. விஷ்ணு மூர்த்தியின் வலக்கண்ணிற் பிறந்தவள். வள்ளிநாய்ச்சியார் குமாரக் கடவுளை மணக்கத் தவஞ் செய்து இருக்கையில் அருகில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த சிவமுனிவர் அவ்விடம் மேய்ந்துகொண்டிருந்த மானை நோக்கினர். வள்ளிநாய்ச்சியார் அம் மான்வயிற்றிற் பிரவேசித்து அவ்விடம் குறவர் தோண்டியிருந்த வள்ளிக்குழியிற் பிறந்து வேடராசன் கண் டெடுக்க வளர்ந்து குமாரக்கடவுளை மணந்தாள். தன் மகனும் வள்ளிநாய்ச்சியாரைப் போல் ஓர் அவதாரம் என்பது அன்னையின் கொள்கை.

அக்கினி இந்துக்களின் அட்டதிக்குப் பாலகர்களுள் ஒருவர். விளக்கு அட்ட மங்கலத்துள் ஒன்று.

இப்படியாகத் தாலாட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது அவள் தணைவர் ஏர்க்களுடன் வீடு வரும் நேரமாகவே, அவனுடைய

நினைவும் வருகின்றது. தன்னை மலடியென்று ஊரவர் வைத் போதும் தன் மனம் நோகாது தன்னை அன்புடன் காப்பாற றியது மல்லாமல், தன்னுடன் அவனும் சேர்ந்து செய்த தான தருமங்களின் நினைவே அவனுக்கு வருகின்றது.

17. தூரத்துக் கோயிலுக்குத்

தூண்டாவிளக் கேற்றுவிப்பார் ;

காத்ததுக் கோயிலுக்குக்

காணிக்கை போடுவிப்பார்.

18. எட்டாத் கோயிலுக்கு

எட்டிலிளக் கேற்றுவிப்பார் ;

கானுத் கோயிலுக்குக்

காணிக்கை போடுவிப்பார்.

19. மடிக்குழங்கை வேணுமேன்று

மாதவங்கள் செய்தவரோ !

கைக்குழங்கை வேணுமேன்று

குந்தவங்கள் செய்தவரோ !

தான தருமங்கள் செய்வதுடன் அவன் நின்றுவிடவில்லை. அவன் கோயில்கள் கட்டுவித்து, குளங்கள் வெட்டுவித்து, அன்னதானங்கள் பல செய்து வந்தது அவன் ஞாபகத்திற்கு வரவே,

20. குளிக்கக் குளம் வெட்டி

தும்பிடக் கோயில் கட்டி

படுக்க மடங் கட்டுவிப்பார்

பாக்கியவான் உங்களப்பா.

21. பந்தம் பிடித்துப்

பசித்தாரை ஆராய்ந்து

கட்டையிலே சோறும்

குடத்திலே நீர்மோரும்,

22. தாராளமாய் எடுத்துத் தயவாகவே கோணர்ந்து ஆராய்ந்து அன்னமிடும் அருச்சனராம் உங்களாட்டா. என்று தாலாட்டுகிறோன்.

— 11 —

வெண்ணிலவைக் கண்டதும் செவ்வல்லிக்கொடி மலர் கின்றது. நிலவு மறையும்வரை அல்லியின் இதழ்கள் கூம்புவ தில்லை. அதுபோலவே அன்னையின் முகத்தைக் கண்டதும் குழந்தையின் கண்கள் மலர்கின்றன. தாய் எதிரே நிற்கும் வரை தனயன் தன் வீழிகளை மூடுவதில்லை. எனவே புலவர்கள் அன்னையின் முகத்தை நிலவுகொளிக்கும் மதிக்கும் சேயினைச் செவ்வல்லி மலருக்கும் ஒப்பிடுகிறார்கள்.

குழந்தை தன் கண்களை மூடி அயர்ந்து தூங்கட்டும் என்றே தாலாட்டுப் பாடினால் அன்னை. தாலாட்டுப் பாடலின் சுலையாலோ என்னவோ குழந்தை தூக்கத்தை நாடாமல் அன்னையின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சினுங்குகிறான். அன்னையின் உள்ளம் கற்பனைக் களஞ்சியமாக மாறுகிறது.

23. கோம்புக் கணியோ

கோதுப்பா மாங்கனியோ
வம்புக் கழுகிற்றோ
வாயேல்லாம் தேன்றாற்.

என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனைத்ராக்கி மடியில் நிறுத் தினால் தாய். சும்மா நிற்பாலு தாயின் மடியில்! அங்கும் இங்கும் தாவித் தாவிக் கூத்தாடுகிறான். மந்தியும் மாஞ் சோலையும் அவள் நினைவில் அலைமோதுகின்றன. மாம்பழங்கள் கணிந்துள்ள கிளைகளை நாடி மந்தி பாடும் காட்சி தோற்றும் தருகிறது.

24. மந்தி குதிபாயும்

மாப்பழுத்த சோலையிலே
தம்பி குதிபாய்வான் — தன்
தாயார் மடிமேலே.

எனத் தாலாட்டும் புதுமெருகு பெறுகின்றது.

3. ஒப்பாரிகள்

இருபது வயதுள்ள இளைஞன் ஒருவன் நேற்றிருந்தான் இன்றில்லை என்று சொல்லத்தக்கதாகத் திடீர்மரணமடைந்து விட்டான். இதனை அகால மரணமென்பார். மாதா மனமுடைந்தாள்; நெஞ்சம் நொந்தாள்; நிலைகுலைந்தாள்; மூர்ச்சை ஆனாள்; மகன் போனவழி அவள் சூக்கும் மனமும் போயிற்று. பத்து நாளாவது பாயிற் படாது பின்லொ இறந்தான் என்றால் பெற்ற வயிறு பற்றி எசியாதா? அவள் மனநிலையிலெழுந்த சொற்கள் எளிய சந்தத்தில் வெளிவருகின்றன.

1. பாயிற் பகேக்கவில்லை – இன்னும் பத்து நாட் சேல்லவில்லை ;
காய்ச்சலாய்ப் போட்டு—இன்னும் கன நாளோ ஆகவில்லை.
2. விசக் கட்டாசி—உனக்கு விசையுடனே வந்ததேன்ன !
மாயக் கட்டாசி—உனக்கு மடிமேல் விழுந்ததேன்ன !
சீனக் கட்டாசி—உனக்குச் சீக்கிரமே வந்ததேன்ன !
3. கூட்ட வந்த தூதருக்கோ—நியும் குழை மறைவாய் நின்றூயில்லை ;
அழைக்க வந்த தூதருக்கோ—நியும் ஆள் மறைவாய் நின்றூயில்லை.

என்கிறுள். எந்தப் பெண் னுக்கும் பின்னோ என்றவுடன் தண்ணை அறியாமலே சோகம் தலைதூக்குவது இயல்பு. ‘பெத்த மனம் பித்தல்லவா?’ இவரும் அந்த விதிக்கு விலக்கில்லை.

யமராதரைக் கண்டவுடன் தன் மகன் ஒவித்துக்கொள் எல்லையே என அந்தப் பேதை கவல்கின்றார். மேலும்,

4. ஐந்து தலை நாகம்—உன்னை
அருளாமல் தீண்டினதோ !
பத்துத் தலை நாகம்—உன்னைப்
படுக்கையிலே தீண்டினதோ !

என்கிறார்.

உயிரினங்களுள் ஊர்வன, பறப்பன, சீர்வாழ்வன, நடப் பன முதலியனவாகப் பலவகை உண்டு. இவற்றுள் பாம்பு ஊர்வனவற்றைச் சார்ந்தது. ஆமை, பல்லி, முதலை முதலிய வைகளும் இவ்வினத்தைச் சார்ந்தனவேயாம். பொதுவாக இவ்வுயிரினங்கள் சுறுசுறுப்போடு இயங்குவதில்லை. ஏனெனில் இவற்றின் குருதி குளிர்ச்சிபொருந்தியது. வெப்பமுள்ள குருதி கொண்ட உயிரினங்களே எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவன. எனவே, குளிர்ந்த இரத்தமுடைய இவ்வுயிரினங்கள் விரைந்து செயலாற்றுவதில்லை. மேலும் நாகபாம்பின் விஷம் விரைந்து இரத்தத்தில் கலக்கும். சாதாரண நாகத்தின் விஷ வேகம் அப்படியாயின், ஐந்து தலை நாகம் பத்துத் தலை நாகங்களின் விஷவேகத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

7. சத்தப் படாமல் — உனக்குச்
சதி மரணம் வந்ததேன்ன !
ஓசைப் படாமல் — உனக்கு
உடன் மரணம் வந்ததேன்ன !

என்று தன் வயிற்றெரிச்சலைக் கூறுகின்றார்.

ஐந்து நாட்கள் மைந்தன் காய்ச்சலாய்ப் படுக்குமுன் அய ஊர்ப் பரிகாரியைக் கூட அழைத்து வந்தாள். அநுமானாலும் தேடமுடியாத அநுபானங்களைத் தேடி மருந்துகளைக் கொடுக்கும்படி சொல்லிவிட்டுச் சென்றான் பரிகாரி. அவையை துந்தேடி மருந்தை உரைத்தாள். குளிகை கரைக்குமுன்னர் மகனின் குணம் மதிமாறியது. அரைத்த மருந்து அம்மியிலிருந்தும் இறங்குமுன்னர் அவள் மகன் இறங்குவிட்டான். அவையாவும் சொல்லோவியமாய் வருகின்றன.

1. போன்னேன மேனியிலே — ஒரு
போல்லா நோய் வந்ததேன்ன !
தங்கத் திருமேனியிலே — ஒரு
தகாத் நோய் வந்ததேன்ன !
2. ஊருப் பரிகாரி — ஒரு
உள்ள கதை சோல்லவில்லை ;
நாட்டுப் பரிகாரி — ஒரு
நல்ல கதை சோல்லவில்லை.
3. மலையில் மருந்தேதேத்து — நாங்கள்
மாமலையில் தேனெடுத்து
இஞ்சி அரைத்துமல்லோ — நாங்கள்
ஏலாதி ஊட்டி நின்றேம்.
4. துளிகை கரைக்க முன்னம் — உன்
துண்மோ திரும்பியது ;
மருந்து கரைக்கமுன்னம் — உன்
மன்மோ திரும்பியது.
5. அரைத்த மருந்தோ — இங்கே
அம்மி பாழ் போகுதேனை ;
உரைத்த மருந்தோ — இங்கே
உருக்குலைந்து போகுதேனை.
6. போன்னும் அழிவாச்சே — உன்
போன்னுயிருங் தீங்காச்சே ;
காசும் அழிவாச்சே — உன்
கனத்த உயிர் தீங்காச்சே.

ஊன்கின்றுள்.

பிள்ளைச் செல்வமே பெற்றவஞக்குப் பெருஞ் செல்வம்.
அதுவே வீடு நிறைந்த செல்வம் அவனுக்கு. தன் மகன்மீது
உயிரரயே வைத்திருந்தாள் அவன். அவனுடைய கண்ணின்
மணிதான் அவன். மணியைப் பிடிநுக்கிவிட்டதென் அவனை

இருள் கேளவுகிறது. இருளில் எழுவன எண்ண அலைகள். அலையலையாகக் கிளம்பும் எண்ணங்கள் அவளை நிலைதடுமாறச் செய்கின்றன. கண்ணீர்த்துளிகள் அவளையும் அறியாமல் முத்து முத்தாகச் சொரிகின்றன.

1. வீடோ நிறைந்திருக்கும் — எனக்கு விளக்கு வைத்தாற் போலிலங்கும்
2. சந்திரனே வந்திருக்க — நான் சடத்தால் மறைத் திருந்தேன் — நீர் சந்திரனே போய் மறைய — எனக்குச் சர்ர இரு ளாச்சுதல்லோ — நீர்
3. சூரியனே வந்திருக்க — நான் துகிலால் மறைத்திருந்தேன் — நீர் சூரியனே போய் மறைய — எனக்குத் துய்ய இரு ளாச்சுதல்லோ.

சந்திரனின் தண் ஒளி குழந்தைகளுக்குக் குளிர்ஊட்டும் என்று பயந்து தன் உடம்பால் மறைத்துக் காத்தாள் மகனை. குரியனின் வெம்மையைச் சீலையாற் போர்த்துக் காத்தலும் உலக இயல்பாம். உயிர் உடலை விட்டு நீங்கிய ரூன்று பினாம் தவிர்த்துக் கிடக்க அதனைச் “சரீர இருளாச்சே” என்றார். உடலையும் எடுத்துச் சென்ற வழி, தன் மகனுகிய சூரியன் பட்டு “துய்ய இருளாச்சு” நெருங்கிய, செறிந்த, இருளாய் விட்டது என்றார். இருள் என்னும் பொருள் உண்டென்பாரும் இல்லையென்பாரும் உளர். அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒளி மங்கியதனால் துய்ய இருள் வந்தடைந்தது என்று உவமித் தாள். சந்திரன் என்றும் சூரியன் என்றும் தன் மகனை உரு வகித்துக் கூறினார். நீர் சந்திரனே என்பதனை சந்திரனுகிய நீரோ என மாற்றிப் படிக்க. “குரங்குக்குந் தன்குட்டி பொன் குட்டி” என்பது பொய்யாமோழி.

இனி, தன் மகனின் முக அலங்காரத்தை வர்ணிக்கிறார். முதலில் தன் மகனின் முகவளியைச் சந்திர சூரியன் ஒளிக்கும், வண்டின் மினுக்கத்திற்கும் உவமிக்கலாமோ எனப் பார்க்கின்றார்.

1. போழுதுக்கோ இசைந்த முகம்—உனக்குப்
போன்னுருக்கி வார்த்த முகம் ;
போழுதைத்தான் சரியிட்டோ—உன்னையோரு
போன் வண்டுக் கோப்பிட்டோ!
போழுதைத்தான் சரியிட்டால்—அது
போன இடத்தே பட்டவிடும்.
2. நிலவுக்கோ இசைந்த முகம்—உனக்கு
நேய் உருக்கி வார்த்தமுகம்
நிலவைத்தான் சரியிட்டோ—உன்னையோரு
நில வண்டுக் கோப்பிட்டோ!
நிலவைத் தான் சரியிட்டால்—அது
நின்ற இடத்தே பட்டவிடும்.

சோகத்தில் நம் பெண்மணிகளுக்குச் சொல்லாட்சி வெசு அழகாக அமைவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

3. போழுதாய் இலங்குவாயே—நீயும்
போழுது பட்டால் மங்காயே
நிலவாய் இலங்குவாயே—நீயும்
நிலவு பட்டால் மங்காயே.
4. ஏடு நிறைந்த சேல்வம்
வேளிமேலே ஏன் போவான் ?
வாசல் நிறைந்த சேல்வம்
வளவு விட்டு ஏன் போவான் ?

என்கிருள். கற்பனையுடன் நின்றுவிட அவளால் முடியவில்லை.
அவள் கண்முன் சதா நின்ற ஆடும் உருவம் தோன்றுகிறது.
வர்ணிக்கிருள்:

5. பாசிப் பயற்றழகா
பயத்தங்காய் நேற்றழகா
ஈச்சங்காய்ப் பல்லழகா
இருகாதும் போன்னழகா
முத்து முடியழகா
முருக்கங்காய்ப் பூச்சழகா.

6. மழியில் அரிசியேடா—நி
மாமாங்கத் தீர்த்தமேடா
காசி அரிசியேடா—நி
கதிர்காமத் தீர்த்தமேடா.

பின்னொக்குச் சட்டையிட்டுத் தொப்பியிட்டுப் பொட்டிட்டுப் பூச்சுடி அழகு பார்ப்பதிற் பெண்களுக்கு நிகர் பெண்களேதாம். தங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்பட்டவுடன் “என் திட்டி என் பின்னொக்குப் பட்டுவிடப் போகிறதே” என்று நிட்டி கழிப்பதும் அவர்களேதாம்.

1. சட்டையிட்டுப் பார்க்கணுமோ—என் சந்திரனர் தம் வடிவை ;
சட்டையிட வேண்டாமோ—உனது சர்ர அழகே காணுமேனை.
2. தொப்பியிட்டுப் பார்க்கணுமோ—என் சூரியனர் தம் வடிவை ;
தொப்பியிட வேண்டாமோ—உனது தோள் அழகே போதுமேனை.
3. நெற்றியிலே போட்டையிட்டு—நீர் நெடே தெருவே போன்றும் நெற்றி அலங்காரமல்ல—நீர்போன நெடுத்தெருவே சிங்காரம்.
4. கண்ணுக்கு மை எழுதி—நீர் கடைத் தெருவே போன்றும் கண்ணில் அலங்காரமல்ல—நீர்போன கடைத் தெருவே சிங்காரம்.

இப் பாடல்களில் மைந்தனின் அழகு அவன் உலவும் தெரு வுக்கே அழகு கொடுப்பது காவியங்களிற் காணும் ஓர் அலங்காரம். இந்தக் கிராமக் கவிகள்தாம் எல்லாக் கவிகளுக்கும் ஆதாரம் என்பது எவரும் நோக்கத்தக்கது.

5. பாடித் திரிந்த படலை தேருக்களேல்லாம்
பாசி படர்ந்து பாழடைந்தோ தோற்றுதேனே ;
ஓடித் திரிந்த ஒழுங்கை தேருக்களேல்லாம்
பாசித் தேருவும் பாழ் ஒழுங்கை ஆகுதேனே.

அவள் மட்டும் கலங்கவில்லை. மகனை நிதமும் அன்புடன் தோடு
வரும் தோழர்கள் கலங்குவதைப்பார்க்க அவளின் வேதக்கொ
மேலும் பொங்குகிறது.

6. தோளிலே கை போட்ட—உன்
தோழர்மார் தேகேனம் ;
மார்பிலே கை போட்ட—உன்
மைத்துனர்மார் தேகேனம்.
7. நாமம் அடங்கினதோ—உன்
நல்ல சோல்லு மங்கினதோ ?
சாயம் ஒண்கினதோ—உன்
கனத்த சோல்லு மங்கினதோ ?
8. சோதித் திருமுகத்தை—நான்
சோப்பனத்தில் காண்பதேப்போ ?
தங்கத் திருமுகத்தை—நான்
தரிசனத்தில் காண்பதேப்போ ?

என்கின்றுள்.

மகனைச் சான்றேன் என்றதும் தாய் தான் அவனை ஈன்ற
பொழுதில் உவந்ததிலும் பெரிதாக உவப்பாள். அவன் இறந்த
பொழுதோ, அவனை ஈன்ற பொழுது அனுபவித்த நோய்
மிகுந்து விற்பது தாய்மார்க்குரிய ஒரு பெரிய அனுபவமாகும்.
அது பின்வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது

1. தாவிக் கோடிப்பிடித்தோ—நானுமோரு
சந்திரனைப் பேற்றேதேன் ;
சந்திரனே இல்லாமல்—என்
சந்திரண்டும் நோதுதையா.

2. சுற்றிக் கோடிப்பிடித்தோ—நானுமோரு
சந்தரணைப் பேற்றெடுத்தேன் ;
சந்தரஞே இல்லாமல்—என்
சந்தரக் கை நோகுத்தயா.
3. சந்திரனுர் சாய்ந்திருந்த—என்
சள்ளோ இரண்மே நோகுத்தா ;
இந்திரனுர் சாய்ந்திருந்த—என்
இப்பே இரண்மே நோகுத்தா ;
சந்தரனுர் சாய்ந்திருந்த—என்
தோப்புழடி நோகுத்தா.
4. காணப் பேருஞ்சோட்டை உன்
கதை கேட்க மாசோட்டை ;
பார்க்கப் பேருஞ் சோட்டை —உன்
பதில் கேட்க மாசோட்டை.

பெற்றெடுத்தவுடன் துன்பம் நின்றுவிட்டதா? அவனைக் கைமேலும் தோள்மேலும் கொண்டு திரிந்ததுமன்றி அவனின் மனத்தை யறிந்து அழுதாட்ட அவன் பட்டபாட்டை யாரறிவர்?

மனித குலம் தழைப்பதற்காக எல்லாரும் பெற்றுப் பெருக்க வேண்டும் என்பது ஈசனின் திருவள்ளாம். அது பேறைப் பெண்களின் உள்ளத்தில் இயற்கையாக எழும் ஒரு வெட்கை. மாமியாரின் ஸ்தானம் வகிக்கவேண்டும். பேரனைக் கண்ணாற்காணவேண்டும். தூக்கிக் கொஞ்சவேண்டும். அவனது மழலை கேட்டு இன்புறவேண்டும் என்பன போன்ற எண்ணாங்கள் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் இயற்கையாய் அமைந்துள்ளன.

1. வாலைப் பராய்மல்லோ—உனக்கு
யைது மேத்தச் சோற்பமல்லோ!
2. தாலிக்கோ நாட்பார்க்க—உனக்குச்
சாவுக்கோ நாளாச்சோ !
கூறைக்கோ நாட்பார்க்க—உனக்குக்
கோள்ளிக்கோ நாளாச்சோ !

3. மஞ்சளால் கோலமிட்டு—உன்னை மணவறைக்கு விடுமேவோயிலே கரியாலே கோலமிட்டு—உன்னைக் கட்டைக்கோ அனுப்புகிறேன்.
4. மணவறைப் பந்தலிலே—உன் மனக்கோலம் பாராமல் பினவறைப் பந்தலிலே—நானும் பேரிழவோ கோள்ளுகிறேன்.

இங்கிலையில் மீண்டும் தன்னலம் தலைதூக்குகிறது. தாங்கள் நியமித்திருக்கும் விவாகத்தைக் குழப்பித் தன் மகனை மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்வதற்காக யாரோ மருந்திட்டுவிட்டார்கள் போலும் என்ற நினைவு எழுகிறது. வீளங்கிக்கொள்ள முடியாத விஷயங்கள் யாவும் மந்திர மாயத்தால் நடந்தன என்று நம்புவது பெண்குலத்தின் வழக்கம்.

1. பயற்றை வறுத்தினமோ—உனக்குப் பலமருந்தைச் சேர்த்தினமோ ?
உள்ளுந்தை வறுத்தினமோ—உனக்கு
உள்ளுந்தைச் சேர்த்தினமோ ?
கடுகை வறுத்தினமோ - உனக்குக்
கணமருந்தைச் சேர்த்தினமோ ?
2. தேங்காய்ப்பாற் கஞ்சியிலே—உனக்குத்
தியங்கமருந் திட்டினமோ
மாங்காய்ப் புளிச்சாற்றிலே—உனக்கு
மயங்கமருந் திட்டினமோ

கணவனை இழந்தால் மஞ்சள் குங்குமம் போய்வீட்டு கவலை மனைவிக்கு உண்டு. தாய் தங்கையரை இழந்தால் இனி அவர்கள் ஆதரவு கிடையாதே, பொருள் பண்டம் பெற முடியாதே என்ற ஏக்கம் மகனுக்கு உண்டு. எனினும் மகனை இழந்தால் தாயால் ஆறக்கூடியதா? அவன் சுகத்தில் தன் சுகத்தைக் கண்டவளான்றே தாய்? உயிர் போகும் வரை

யில் பற்றி எரியாதா அவள் பெற்ற வயிறு ! உலகத்தி இன்ன எல்லாப் பாசங்களிலும் தாய் மகன்மேல் கொள்ளும் பாசம் மிகவும் உயர்ந்ததும் ஆழந்ததுமாகும். இவ்வுலகில் கைமாறு கருதாத அன்பு அஃது ஒன்றேதான். அவ்வன்பு இயற்கையாய் இயங்குவது.

1. பாலால் அமுதாட்டி—உன்னைப் பக்குவமாய் வைத்திருந்தேன் ;
பால்தந்த வண்டியிலே—எனக்குப் பருந்தனைலை மூட்டிவிட்டாய்.
2. நெய்யால் அமுதாட்டி—உன்னை நேசமாய் வைத்திருந்தேன் ;
நெய்தந்த வண்டியிலே—எனக்கு நேடுந்தனைலை மூட்டிவிட்டாய்.
3. ஆரித்த நெஞ்சிலேயோ — எனக்கு அழுந்தத்தனைல் மூட்டிவிட்டாய் ;
பூரித்த நெஞ்சிலேயோ— எனக்கு புழுங்கத்தனைல் மூட்டிவிட்டாய்.
4. திங்கள் ஒருதிவஷம்— எனக்குத் தித்திமுறைகள் செய்கிறதார் ?
வருஷம் ஒருதிவஷம்— எனக்கு வகைமுறைகள் செய்கிறதார் ?

ஒருவர் இறந்த பின்னர் அவர் இறந்த திதியன்று மாசம் ஒரு மாசியமாகப் பன்னிரண்டு மாசியங்கள் ஆட்டைத் திதி வரையும் செய்துவருகிறார்கள். அதன் பின்னர் வருஷம் ஒரு திவஷம் அவர் இறந்த மாசத் திதியன்று செய்துவருகிறார்கள். இப்பிதிர்க்கடன்களைப் புத்திரன் செய்துவருதலையே பெற்றேர் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். தானும் அப் பாக்கியம் பெறக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்ற எண்ணம் எழு, “திங்கள் ஒரு திவஷம்.....” என்று கதறுகிறார்கள்.

சென்ற சிலகாலமாகத் தான் பிறந்த குடியிலும் புகுஞ்த குடியிலும் நடந்தன அவள் கண்முன் வர, அவளின் ஆற் ரெஞ்சுத் துயரம் ஆற்றுப் பாய்ச்சல் வேகத்தில் போகின்றது. தாய்மாருக்கு மகன் உள்ளன் என்பதிலேயே ஒரு பெரிய பெருமை உண்டு. அவன் எப்படியிருந்தாலும்சரி இவ்வுலகில் உயிரோடு உலவுவதிலேயே அவர்களுக்குப் பெருமை உண்டு.

1. கோடி மனுவிழங்கேன்—நானும்
கோத்தோடே முத்திழங்கேன் ;
சேனை மனுவிழங்கேன்—நானும்
சேப்போடு முத்திழங்கேன்.
2. கையிற் சேபமாலை—என்
கக்கக்த்திற் பூமாலை ;
கக்கக்த்தே வையாமல்—நானும்
கனங்குலைங்கோ போகவிட்டேன்.
3. தோளிற் சேபமாலை—என்
தோங்கலிற் பூமாலை ;
தோங்கலில் கட்டாமல்—நானும்
தோண்டழிய விட்டுவிட்டேன்.
4. தட்டந் தனியனைணை—நான்
தங்கிலிட்டேன் ஒற்றைமரம் ;
ஒற்றை மரமானேன்—நான்
ஒருமரத்தின் கோப்பானேன்.

கணவனுமின்றித் தன்னாங் தனியனைவள் இப்போது ஒற்றை மரமானாள். மரத்தின் ஒரே கொப்பானாள். இங்கிலீ யில் உருவத்தில் ஒரு மனித ஐன்மம்போல் உலகில் உலவுகின்றுளாயினும் உண்மையில் உள்வைவரம் அற்றவளானாள் இதுபொழுது. அதனை எங்ஙனம் உவமை முகத்தால் கூறுகின்றுள்ளது?

5. பார்த்தால் மனிதரேனை - நான்
பாலின்மேல் ஆடையேனை ;
கண்டால் மனிதரேனை - நான்
கஞ்சியின்மேல் ஆடையேனை.

பாவின்மேல் படரும் ஆடை அதிக பயனற்றது. ஆடையை பாவில் படர விடுவதே பாவின் பயனைக் கெடுத்தலாகும். அதனாலேயே மென்ட்டார் பாலீ ஒரு கொதியோடு இறக்கித் துளாவி ஆடை படராமற் செய்வர். கஞ்சியில் ஆடை படர விடுவதும் கஞ்சியின் சுவையையும் சாரத்தையும் கெடுத்தலாகும்.

“கடற்கரையிற் தாழங்காய் அக்கரையிற் கிடந்தாலென்ன இக்கரையிற் கிடந்தாலென்ன” என நாடோடியாக ஒரு பழ மொழி கூறுவார்கள். அதே நிலையில் இருக்கின்றது இப்பெற்றவளின் மனமும்:

1. தாழ்த்த கிடங்கடிக்கோ—என்னைத் தலையணையாய்க் கூப்பிடேனை புதைத்த கிடங்கடிக்கோ—என்னைப் புற்பாயாய்க் கூப்பிடேனை.
 2. ஆத்தசடலை மங்குமுன்னம் — என்னை அருகிறுக்கக் கூப்பிடேனை புத்தசடலை மங்குமுன்னம்—என்னைத் துணையிருக்கக் கூப்பிடேனை.

என்றால். அவள் நா உலர் ஆரம்பித்தது. தலை சுழன்றது. தொண்டை மேலும் பேச மறுத்தது. அறிவு மயங்கித் தரை யிற் சாய்ந்தாள்.

4. வயல் வேலைகளோடு தோட்டங்கைய பாடல்கள்

வேளாளருக்கு மதிப்பு கமம் புலம் உடைமை. நம் முன்னோர் பலர் தங்களுக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களிலும் வயல்களிலும் வேளாண்மை செய்துவந்தனர். வேளாண்மையே அவர்களுக்கு ஊதியங்தரும் முயற்சியாக இருந்தது. அதனால் அவர்கள் குடியேறிய இடங்களை மரங்செடிகள் இல்லாமல் வெளியாக்கியவுடன், உழவுக்கு வேண்டிய மாடுகளை வளர்த்துப் பட்டியைப் பெருக்கினர். கலப்பையை மரத்தாலேயே செய்தனர். நிலத்தை உழுதனர்; நெல்லை விரைத்தனர்; பஞ்சத்தை நீக்கினர்; குடிகளைக் காத்தனர்; நாட்டை நிறுவினர்.

பொன் ஏர் பூட்டுதல்

கலப்பையை வேளாளர் நல்ல நாளில் வெளியே எடுத்து வயலுக்குச் சென்று அங்கு ஓரிணை மாடுகளைக் கலப்பையிற் பூட்டி முதல் உழவு செய்யும்போது பூசைசெய்து பாடுவர். இதனை ஏர் மங்கலம் என்றும் பொன் ஏர் பூட்டுதல் என்றும் சொல்வர். அப்போது,

பட்டி பெருகவேணும் தம்பிரானே
பாற்பானை போங்கவேணும் தம்பிரானே
மேழி பெருகவேணும் தம்பிரானே
வேளாண்மை விளையவேணும் தம்பிரானே
நாடு தழைக்கவேணும் தம்பிரானே
நல்லமைழி பேய்யவேணும் தம்பிரானே
ஏர் தழைக்கவேணும் தம்பிரானே
எல்லோரும் வாழவேணும் தம்பிரானே

என வாழ்த்துவர்.

கலப்பையையும் ஓரிணை மாடுகளையும் ஏர் என்பது பழைய வழக்கம். கலப்பைச் செல்வம், பட்டிச் செல்வம் வேண்டும், அவற்றே மன்னன் முறை தழைக்கவேண்டும், என்று சொல்வதை நாடு தழைக்கவேண்டும் என்று சுருங்கச் சொல்லி முடித்துவிட்டார்கள். மன்னவன் செங்கோல் செலுத்தினால் நாடு தழைக்கும். இனி, பட்டியையுஞ் சொல்லி ஏரையுஞ் சொன்னது பசமாடுகள் பூசைக்கும் பொங்கலுக்கும் பால் தருவதனாலும் எருத்து மாடுகள் உழவுக்கு வேண்டுதலாலும் என்க.

நாற்று நடுகைப் பாட்டு

வயலில் வெள்ளம் நிற்கும் நேரம், பயிர்கள் நெருக்க மாய் வளர்ந்திருக்கிற இடங்களில் இடையிடையே சிலவற் றைப் பிடுங்கி, பிடி பிடியாகக் கட்டிச் சென்று, பயிர் இல்லாத வெளிகளிலோ, ஜதாகவுள்ள இடங்களிலோ, அவற்றை நாடு வதை நாற்று நடுகை என்பர். பெண்களும் ஆண்களும் கிரையாக நின்று நடுவர். அப்பொழுது ஒருத்தி பாட, மற்ற வர்கள் எல்லாரும் தெந்தனைச் சொல்வார்கள்.

ஆற்றிலே தண்ணீர்
அலைந்து வருமாப்போல்
அதன் பிறகே புள்ளுத்
துரந்து வருமாப்போல் — தெந்தன

சேற்றிலே வெள்ளம்
தேளிந்து வருமாப்போல்
செங்கால் நாரையினம்
மேய்ந்து வருமாப்போல் — தெந்தன

பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு வேலை செய்தால், வேலை துரித மாகப் போகும். அவர்களுடைய பாட்டின் பொருளிலும் துரி தம் தொனிக்கிறது. ஆற்றிலே தண்ணீர் மோதிக்கொண்டு வரும். அதனால் ஆற்றிலே தண்ணீர் அலைந்து வருமாப்போல் என்றார்கள். அந்த வேக வெள்ளத்திலே மிதந்து செல்லும் மீனும் வெய்யிலுக்கு வெள்ளிபோல் தோன்ற, அதன் பிறகே

ஒரு புள்ளுத் துரந்து வருகிறது என்கின்றார்கள். மீண்டும் ஒரு புள்ளுத் துரத்து, ஒடும் வேகம் அதிகரிக்கின்றது. நாற்று நடுகையும் கதி கூடுகின்றது.

அவர்களுடைய வேலை இப்போது ஓய்கின்றது. அந்தப் பந்தியை முடிவுகட்டுகின்றனர். கலங்கிய சேறு; சிறிது நேரம் விட்டால் தெளியும். அதனால் கால்களை மெல்ல மெல்ல வையுங்கள் என்கின்றார்கள். செங்கால் நாரையினாம் மேய்ந்து வருமாப்போல் என்று ஏன் சொன்னார்கள்? நாரையின் கால்கள் நெடியன. தண்ணீரில் வளர்கின்ற கோரைகள் போல் சிவப் பாய் இருக்கும். அதனால் தண்ணீரின் கீழ் நாரையின் கால்களுக்கும் கோரையின் தண்டுகளுக்கும் வேற்றுமை காண முடியாது. நாரையும் இரைக்கு மீன்களைத் தேடித் தண்ணீரில் மெல்ல ஊர்ந்து செல்லும். அதனுடைய கால்கள் ஆடுவதைக் கோர ஆடுகின்றது என்று நினைந்து மீன்களும் பயப்படாமல் அதன் அருகில் உலாவும். நீண்ட சிவந்த சொண்டால் மீனைக் கொத்திக் கொவும். பெண்ணீரின் பாட்டுத் துரிதத்தைக் கூட்டுவதையும் குறைப்பதையும் காண்கிறோம். ஆண்களும் மாறிப் பாடுவார்கள்.

துரிதமாகப் பாடும்போது ஆண்கள் நடந்து நடந்து பெண்கள் பக்கம் சாடிவிடுவார்கள். அஃது இயற்கையாக எழும் கவர்ச்சி தானே. பெண் ஒருத்திக்கு அது பிடிக்கவில்லை. கலியாணம் ஆகாத அவள் தன் உடம்பில் ஆண்பிள்ளை ஒருவனுடைய மெய் முட்டுவதை விரும்பவில்லை. தானுகவே அவள் அடுத்த பாட்டைத் தொடக்கிச் சாதுரியமாக அவனைத் தள்ளிப் போகச் சொல்கின்றார்கள். ஓரா மீனைச் சுட்டிக் காட்டி அவனையும் குக்காட்டுகிறார்கள்.

வாரான் ஓரா, வலியன் ஓரா,
வந்திறங்கிய வேள் ஓரா,
தாழை நிளம் சரிந்து போகுது
தள்ளி நடவும் டள்ளாரே.

— தெந்தன

பள்ளை மரியாதையாகத் ‘தள்ளி நடவும் பள்ளாரே’ என்று சொல்லி விடுகின்றார்கள்.

அந்தப் பெண் சொல்லிய சொற்கள் மதுரமாக விழுங் தன ஒருவரின் காதில். அவன் அவனுடைய சாதியைச் சேர்ந்தவன். கவியாணம் ஆகாதவன். உடனே அவன் பதில் சொல்லுகின்றான். நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றில் சிருங்கார ரசம் சொட்டும். சிருங்காரரசம் என்பது இன்பச் சுவை.

கல்லாலிலே நின்று

கூவும் புருவே

கலந்தாலு முன்தாசை

தீரா, புருவே.

— தெந்தன

புள்ளும் புருவும்

போருந்தி விளொயாடங்ல

போன்னம்பலங் கான்

எங்கள் நாடே.

— தெந்தன

இவ்லூரிலே மிருந்து

இடைஞ்சற் படாமல்

உனக்கான தேசத்தே

போவாய் புருவே.

— தெந்தன

இந்தப் பாட்டில் அவனை உடன் கொண்டு போவதைக் கருதி னன். இப்படி மறைத்துப் புரு இனம் முதலியவற்றில் வைத் துச் சொல்வதைத் தொல்காப்பியர் உள்ளுறை உவமம் என்பர்.

கவியாணம் ஆகிய பெண் ஒருத்தி முன்பாடிய கண்ணிக்குப் புத்தி சொல்லுகின்றான். “இப்போது பாடியவன் உனக்குத் தக்க மாப்பிள்ளை. இவனை விட்டு விடாதே” என்கின்றான்.

அள்ளியேறி தாமரையில்

ஏறிவிழி லாமோ

அழகான தோழினையும்

மாறவிட லாமோ.

— தெந்தன

எனக்கினைய தோழின்வந்து

எதிர்ப்படுவே ஞகீல்

இடதுமுலை திருக்கியவன்

முகத்தி லெறிவேனே.

— தெந்தன

‘அழகான தோழனையும் மாறவிடலாமோ’ என்று அப் பெண் மணி புத்தி சொல்வதுடன் ‘அள்ளியெறி தாமரையில் ஏறி விழலாமோ’ என்று சொன்னதன் கருத்து என்ன? தாமரை இலை நாம் சோறு இட்டு உண்ண எடுப்பது. அதனால் அதனை ஒருவரும் மிதித்து நடவார். வழியில் சிலாள் கிடங்கு வாடினால் அதன்மேல் மிதித்து நடக்கக் கூசமாட்டோம். இரண்டாவது, தாமரை இலை வழுக்கும். அங்ஙனமிருக்கப் புதிதாக அவர்கள் வயலிற் பிடுங்கி வரம்பில் ஏறிந்த தாமரை இலையில் மிதிக்கவும் மாட்டார்கள். மிதித்தாலும் வழுக்கி விழமாட்டார்கள். இதனை உவமையாகக் கொண்டு, ‘போட்டிக்குப் பாட்டுப் பாடி அவனை மிதித்துவிடாதே. மரியாதை பண்ணி அவனை ஏற்றுக்கொள்’ எனும் பொருள் அமையப் பாடினான்.

தாலாட்டு

பச்சைப் பசேலன்று பயிர்கள் செழித்து வளர்ந்திருக்கும் நெல் வயல் நடுவே ஒரு கிணற்றருகிலுள்ள ஆடுகாலில் ஒரு ஏணை தொங்குகின்றது. குயில்கள் கூவுவதால் உண்டாகும் சத்தத்தில் இன்பங் கண்டு அவ்வேணைக்குட் கிடக்குங்குமங்கத தூங்குகின்றன. வயலுக்குள் நாற்று நடுகிறார்கள் தாய். சிறிது நேரத்தில் தூங்கிய குழங்கத எழுங்கு சினுங்கு கிருன்.

1. அழாதே அழாதேயடா எந்தன் அரசே,
அரைபிடி நாற்றுங்கட்டு முலை தருவேன்.
2. சந்தனமரம் பிளங்கு தொட்டிலுங் கட்டி, தாமரைஇலை பறித்துச் சானையும் போட்டு,
3. சுங்குமரம் பிளங்கு கூடமும் சாய்த்து, குயிலோடே ஏசல்பாடி வளர்ந்த மௌந்தா!

4. அழாதே அழாதேயடா
எந்தன் அரசே,
அரைபிடி நாற்றுநட்டு
முலை தருவேன்.

என்னும் தாலாட்டுத் தாயின் வாயில் தவழ்கின்றது.

அரிவி வெட்டுப் பாடல்கள்

கூவியாட்கள் அரிவி வெட்ட வந்து நிற்கின்றார்கள். நிலச் சொந்தக்காரர் வயல் வரம்பில் நிற்கின்றார். அரிவி வெட்டு ஆரம்பமாகிறது. ஒரு பெண் பாட மற்றவர்கள் தெந்தனைச் சொல்கிறார்கள்.

1. முடியோடு தேங்காயைக் கையில் எடுத்தோம்
முத்தவோர் கணபதியைத் தோத்திரஞ் செய்தோம்	— தேந்தனை
நல்லைங்கர் வாழுமேங்கள் கந்தசுவாமி
நல்லாய் நினைந்து அரிவாள் எடுத்தோம்	— தேந்தனை
2. மட்டுருக்காலே அரிவாளைச் செய்து
மாவிலங்கம்பிடி தன்னில் இறக்கி	— தேந்தனை
வெட்டும் பிடியைச் சிறுக்கவே வேட்டி
வேள்ளித் தகட்டால் விரல்கட்டமிட்டு	— தேந்தனை
நல்லைங்கர் வாழுமேங்கள் கந்தசுவாமி
நல்லாய் நினைந்து அரிவாள் எடுத்தோம்	— தேந்தனை
3. கூளாவடியாம் குளிர்ந்த நிழலாம்
குளக்கட்டு நீளம் புளிய நிழலாம்	— தேந்தனை
ஆரடா எந்தன் புளியடி தன்னிலே	— தேந்தனை
ஐந்தாறு பேர்கள் சிந்து கவிபாடிகள்	— தேந்தனை
நாயைப் பிடித்தோர் தேள்ளை உறந்து	— தேந்தனை
நல்லதோர் ஈட்டிவாள் கையினிலேடுத்து	— தேந்தனை
பாசக் கயிறுருவிப் பண்டிக்கு நாய்விட்ட	— தேந்தனை
பரமசிவன் ஜெயனைப் பாடியே வாரேம்	— தேந்தனை

உப்பட்டிகள் எடுத்துச் செல்லல்

அறுத்து வைத்த உப்பட்டிகளை ஒவ்வொருவராக அவர்கள் எடுத்துச் செல்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு பெண் ஞாம் ஒவ்வொரு கல் எறிவதாக அடுத்து அடுத்துப் பாடிக்கொண்டு உப்பட்டியை எடுத்துக்கொண்டு சூடு அடுக்கும் இடத்திற்குப் போகின்றார்கள். சூடு அடுக்குகின்ற ஆண்பிள்ளைகள் ஏந்தி அடுக்குகின்றார்கள். பெண்கள் அவர்களுக்கு உப்பட்டி உப்பட்டியாக எறிகின்றார்கள்.

ஓருகல் எறியவே

ஓருகல் ஏந்தவே

ஓராயிரம் குருவி

கூவிப் பறக்கவே

— தெந்தன

இரண்டேல் எறியவே

இரண்டேல் ஏந்தவே

ஈராயிரம் குருவி

கூவிப் பறக்கவே

— தெந்தன

முன்றுகல் எறியவே

முன்றுகல் ஏந்தவே

மூவாயிரம் குருவி

கூவிப் பறக்கவே

— தெந்தன

பத்துக்கல் எறியவே

பத்துக்கல் ஏந்தவே

பத்தாயிரம் குருவி

கூவிப் பறக்கவே

— தெந்தன

கோயிற் சிகரம்போற் சூடு உயர்கின்றது. சூடு உயர் உயரப் பாடலை மாற்றுகின்றார்கள்,

ஜியன்ர் சோயிலிலே
ஆலமரச் சோலை
ஆலம்பூக் கோய்யப்போன
கிளியைவரக் காணேம் — தெந்தன

புன்னலைக் கோயிலிலே
புளியமரச் சோலை
புளியம்பூக் கோய்யப்போன
கிளியை வரக்காணேம் — தெந்தன

சேந்தனுக் குயவனேரு
பாளையைத் தந்தான்
தென்மாக்கு தச்சன்
அகப்பையோன்றைத் தந்தான் — தெந்தன

அரிசிக்கறி முதலியார்
அரிசிகறி தந்தார்
அலைகடலில் சமுத்திரத்தில்
ஆக்கிஉண்டு வந்தோம் — தெந்தன

நடுவே ஒரு நாடகம்

வயலில் அரிசி வெட்டு நடக்கிறது. பண்ணைக்காரன் வயல் வரம்பில் நிற்கின்றன. உச்சிப் பொழுதாகிவிட்டது. பள்ளனுக்கோ பசி காதடைக்கிறது. அவனுடைய இனைய பள்ளி தன் கூந்தலை அள்ளிமுடித்துக்கொண்டும், தன் குறு விழிகளுக்கு அஞ்சனம் தீட்டிக்கொண்டும், அடிக்குமேல் அடிவைத்து நாணிக் கோணி, மெல்ல மெல்ல வயலை கோக்கி வருகின்றன. அவளைக் கண்டதும் பள்ளன்,

அருக்குவாள், சற்றே விழிச்கு மையேழுதுவாள்,
அழகான கூந்தல் அள்ளி முடிவாள்,
சேருக்குவாள், சற்றே செல்லங் கொண்டாடுவாள்,
தேநுடன் கோஞ்சம் பாலுங் கலப்பாள்,
உருக்குவாள், ஊரில் பள்ளர் எல்லோரையும்
உச்சியாம் போழுது ஊனுக் கழைப்பாள்.

நோருக்குவேன் கையில்மன் வேட்டியாலே நான்
ஆண்டைக் காகப் போறுத்து விட்டேனே.

என்று அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டு, அருகிலிருந்த மன்-
வெட்டியைக் கையில் எடுக்கின்றான். பண்ணைக்காரன் முகத்
தில் புன்னகை தவழ்கின்றது. மறுபுறத்தால் மூத்த பள்ளி
கலயத்திற் கஞ்சி கொண்டுவந்து வயல் வரம்பில் இறக்கி
வைக்கின்றன். அதனைக் காண்கிறான் பள்ளன்.

என்னடி பள்ளி, ஏகாந்தக்காரிக்கீ, வேட்டி வெட்டியை
இங்நேரம் மட்டும் என்னடி செய்தாய்?

என்று அவள்மீது கலை தொடுத்துக்கொண்டே மன்வெட-
டியை எறிந்துவிட்டுக் கஞ்சிக் கலையத்தன்டை செல்கின்றான்.
மூத்த பள்ளி கொஞ்சம் அனுபவசாலி, எட்டத்தில் விண்று
கொண்டு,

ஆறு பூந்தங்கே தண்ணீரும் அள்ளி,
அழுத் பிள்ளைக்குப் பாலும் புகட்டி,
சீற்புத்த சிறுநெல்லுங் குத்தி, நான்
தீட்டி யாக்கவும் சென்றதே பள்ளா.

என்று காலை முதல் தான் பட்ட துண்பத்தை அவள் சௌல்லி
முடிப்பதற்குள், கஞ்சிக் கலயத்தைப் பள்ளன் காலாலே தட்டி
விடுகின்றான். அவள் ஆண்டையின் முன் சென்று அஞ்சலி
செய்து,

காலமே சென்ற பாலுங் கறந்து
சமுகம் பூப்போல் அரிசியுங் தீட்டிக் கொலை தட்டி
ககேவே வைத்துக் காய்ச்சிய பாற்கஞ்சி காலமே சென்ற
காலாலே தட்டிப் போருங்காண் ஆண்டே.

என்று முறையிடுவது பள்ளன் காதில் விழுந்ததும்,
உப்பில்லாக் கஞ்சி காய்ச்சச் சொன்னேனேடி,
ஊறேல்லாங் கோண்டு உலாத்தச் சொன்னேனேடி ?

பள்ளிச்சி கஞ்சி காய்ச்ச ஒண்ணுத்தி
பாராடி உங்கன் பல்லை உடைக்கிறேன்.

என்று மீண்டும் அட்டகாசங்ர் செய்கின்றுன் பள்ளன்.

இப்படிக் கோத்த கல்நேஞ்சப் பள்ளனுக்
கேப்படிக் கஞ்சி காய்ச்சவேன் ஆண்டே?
துப்புர வாகக் காய்ச்சின கஞ்சியைத்
தூக்கினான் பல சாதிக்குங் காட்ட.

என்று அவள் சொல்லிவிட்டுக் குனிந்து கடகத்தைக் கையில்
எடுத்து உதிர்ந்த கதிர்களைப் பொறுக்குகின்றாள். அதனைக்
கடைக் கண்ணால் கண்ட பள்ளன்,

முள்ளிப் பூப்போலே முற்பட்டுச் சேலையும்,
மூலை சாய்ந்த கடகமுங் கோண்டு,
தள்ளித் தள்ளிக் கதிர்கள் பொறுக்கின்ற
தாடங்கப் பள்ளி, நாடங்கக் காரி.

என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் வேலைகளைக் கவனிக்கின்றுன்.
இவ்வளவுடன் இச் சிறு நாடகம் முற்றுப்பெறுகின்றது.

தேம்பாங்குப் பாடல்கள்

கார்த்திகை மாதம் கணை எடுக்குங் காலம். நெற்பயிர்
வளர்ந்து, எங்கு நோக்கினும் பச்சை படுத்திருக்கும் காட்சி.
பெண்கள் பலர் வயலுக்குள் நின்று களையெடுத்தார்கள்.
ஆளோடு ஆளாக நாமும் வயலுக்குள் இறங்கிக் களையெடுப்
போம் என்ற எண்ணமில்லாது அவர்கள் வேலையைக் கண்காலைத்துக்கொண்டு வயல் வரம்பில் நின்றுன் வயற் சொந்தக்
காரன் பொன்னுச்சாமி என்பான். அவன் செயல் பெண்களோடு நின்று களைபெடுத்த அவனுடைய அந்தை மகள்
பூமணி என்பவளுக்கு நாணத்தை உண்டுபண்ணியது மற்றைப்
பெண்கள் முன்னேறினார்கள். பயிற்சிக் குறைவால் பூமணி
பின்வாங்கினாள். அதனைக் கண்டதும்

கண்ணுடி வளையல் போட்டு

களையேஞ்க வந்த புள்ளே!

கண்ணுடி மின்னலிலே — உன்
களை யெடுப்புப் பின்துதடி !

என்றான் பொன்னுச்சாமி. இப்படியான ஒரு சுந்தரப்பத்தை
எதிர்நோக்கி நின்ற பூமணி

வாய்க்கால் வரம்புச் சாமி,
வயற் காட்டுப் போன்னுச்சாமி ;
களை யெடுக்கும் பேண்களுக்கு
காவலுக்கு வந்த சாமி.

எனச் சுடச் சுடக் கொடுத்தாள். பொன்னுச்சாமியின் பழக்
கம் பெண்கள் வரும் வாய்க்கால் வரம்புகளில் நின்று வழி
மறித்து வாய் கொடுப்பது. அதனை நன்கறிந்த பூமணி மற்றப்
பெண்கள் சமுகத்தில் வாய் பொத்தச் செய்தாள். ஓராண்
பிள்ளையை “வாய்க்கால் வரம்புச்சாமி” என்று சொல்வது
எத்துணை வசைமொழி !

அதே போகம் அரிவி வெட்டும்போது பூமணியும் பொன்
னுச்சாமியும் பக்கம் பக்கமாக இருந்து அரிவி வெட்டினார்கள்.
முதல் நாள் அடித்த காற்றிலே நெற்கதிர்கள் தாறுமாருய்ச்
சாய்ந்துவிட்டன. அறுத்த நெற் கதிர்களைப் பயிர்கள் எப்
போக்கில் படுத்திருக்கின்றனவோ அப்போக்கில் மெல்ல
எடுக்கவேண்டும். எனவே எல்லோரும் முன்செல்லப் பயிற்
சிக் குறைவாற் பொன்னுச்சாமி பின் நின்றான்.

நேற் றதித்த காற்றினிலே
நிறை குலைந்து போனதிங்கே
நேரான கம்பு கோண்டு
நிறை யளக்க முடியலையே.

எனப் பூமணி அவன் பின் சிற்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லிக்
காட்டினான். பின் சிற்பதை அவனுல் ஒத்துக்கொள்ளாமல்
முடியாது. எனினும் தன் பயிற்சிக் குறைவை ஒத்துக்கொள்ள
அவன் விரும்பவில்லை. எனவே

உன் அருவாள் என் அருவாள்
உருக்கு வைச்ச கருக்கருவாள் — உன்

சாயப் பிழி அருவாள்
சன்னுதம்மா நேல்லம் புல்லை

என்று தன் அரிவாளைக் குறை கூறிக்கொண்டு நிரையில் வந்தான்.

பயிர் எல்லாம் அறுத்தாய்விட்டது. இனி, பொன்னுச் சாமி உப்பட்டிகளைச் சேர்த்துக் கட்டுகிறான். மூமணி கட்டுக் களை நெல்லடிக்கும் இடத்திற்குச் சுமங்கு செல்கின்றான். அவன் வேண்டுமென்றே பெரிய கட்டுக்களாகக் கட்டிச் சுமத்திவிடுகிறான். அவன் தூக்கமாட்டாமல் இடர்ப்பட்டாள்.

சின்னக் கட்டுக் கட்டிச் சின்காரத் கட்டுக் கட்டித்
தூக்கி விமே கோத்தனுரே
தூரக்களம் போய்ச் சேர.

என்றால் தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வாள் போல். அவ்வளவில் அவனுக்கு அவள்மீது இரக்கம் பிறந்தது.

கதிரறுத்துக் கிறுகிறத்து
கண்ணிரண்டும் பஞ்சடைஞ்சு
சின்னக்கட்டுக் கட்டச்சொல்லி
சிந்துருளே கண்ணீரை.

என்று சொல்லிக்கொண்டே தான் ஒரு கட்டடச் சுமங்கு சென்றான்.

நிலங்கு நீல நிலங்கு நீல
நீல—நிலங்கு நீல நீல

காடும்பாவி வழங்கின்ற சொல்லிகள் மற்றும் காடும்பாவி

காடும்பாவி காடும்பாவி .

5. கொடும்பாவிப் பாடல்கள்

காடும்பாவி காடும்பாவி

காடும்பாவி காடும்பாவி

மழை இல்லாவிட்டால் உயிர்கள் வாழா. நெடுங்கடலுங்கன் நீர்க்கை குன்றும். அதனிலும் சிறிய ஆறு, குளம், கிணறுகளைப் பற்றிச் சொல்வானேன். “மழை முகங் காணுதபயிரும் தாய் முகங் காணுத பிள்ளையும்” வாடாவோ? விசம்பிரிகின்றும் துளி வீழ்ந்தால்லால் பசும்புல்லினுடையதலையையுங் காண்பது அரிது என்பர் திருவள்ளுவர். மாசம் மூன்று மழை பெய்தல் விசேஷம். ‘மாதம் மும்மாரி’ என்பதனைப் பற்றியும் ஒரு முதுமொழி உண்டு.

மாசம்மும் மாரிபேய்ந்தால் முப்போகம் விளையும்;

மாசமோரு மாரிபேய்ந்தால் இருபோகம் விளையும்;

மும்மாசத்துக்கோரு மாரிபேய்ந்தால் ஒருபோகம் விளையும்.

சில காலங்களில் சில இடங்களில் வருஷக்கணக்காக மழை பெய்யாது விடுவதுமண்டு. மழையில்லாமைக்குக் காரணம் மக்களிடம் கடவுட் பற்றும் தங்கடமை செய்தலும் இல்லாமையே என்பர் அறிவுடையோர்.

மழையில்லாத காலங்களில் யாழ்ப்பாணத்தின் பலபாகங்களிலும் கொடும்பாவி கட்டி இழுப்பார்கள். மண்ணே வேயோ வைக்கோவினுலேயோ பெண்ணுருவஞ் செய்து, அதற்குக் ‘கொடும்பாவி’ எனப் பெயரிட்டு, ஆடை உடுத்து, அதனைத் தேரிலோ, தண்டிகையிலோ, பல்லக்கிலோ, பாடையிலோ கிடத்தி, அதன் பக்கத்தே விளக்கு ஒன்றிட்டு, தெருத்தோறும் சில இரவுகள் இழுத்துச் செல்வர். கொடும்பாவிக்குப் பின்னே ஆண்பிள்ளைகளே பெண்பிள்ளைகள் போல் சிலை உடுத்து, நகைநட்டணிந்து, சிலர் தீப்பந்தங்கள் பிடிக்க, சிலர் ஒப்பாரிபோலக் கொடும்பாவிப் பாடல்கள் சொல்ல, அவர்கள் எல்லாரும் பவரி வருவார்கள். ஓரடியை ஒருவன் சொல்ல,

அடுத்த அடியை ஏனையோர் எல்லோரும் ஒருங்கு சொல் வார்கள்.

1. கோடும்பாவி சாகாளோ !

கோடிமழை பேய்யாதோ !

மாபாவி சாகாளோ !

மாரிமழை பேய்யாதோ !

2. கோடும்பாவி சேத்து,

நேஞ்சூரம் போரேம்,

இமேபான கலித்ர

இனிப்பேய் மழைமுகிலே.

மூழியில் பாவம் அதிகரித்துவிட்டதனால் வருண னுக்குக் கோபம் வந்தது; மூழிக்குப் பக்கத்திலேயே அவன் வர மறுத்தான் என்பது அவர்கள் கொள்கை.

ஒவ்வொரு படலையிலும் வாசலிலும் அவ்வவ் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் நெல்லு, அரிசி, பணம், பழஞ்சேலை, விளக் கெண்ணென்ற கையிற்கொண்டு சின்று, கொடும்பாவியை மறித்து அழச் சொல்வர். பெண்கள் போல் சிலை உடுத்திய ஆண்கள் கொடும்பாவியை நடுவில் நிற்பாட்டி, நாற்புறமும் சுற்றினின்று மாரடித்து, ஒப்பாரி சொல்லி அழுவர்.

1. (நீ) உற்பவித்த நாள்முதலாய்,
ஜ்யோ கோடும்பாவி,

அறிவுகேட்ட சண்டாளி — இந்நாட்டிலோர்
உற்றமழை பேய்யுதில்லை.

2. (நீ) சம்பவித்த நாள்முதலாய்,
கேட்டாள் கோடும்பாவி,

கேடுகேட்டாள் மாபாவி — இந்நாட்டிலோர்
களித்தமழை பேய்யுதில்லை.

அக் கொடும்பாவி பிறந்ததனால் அக்கிரமம் மேலோங்கி உரிய காலத்தில் மழை பெய்யவில்லை என்பது அவர்கள் கொள்கை.

3. சட்டியிலே மாக்கரைத்து
அன்ன நடையாளோ,
அமிர்தப் பசுங்கிளியே — நாங்கள்
சந்தியெல்லாம் கோலமிட்டோம்.

4. கோலம் அழிவதற்கு
மானத்து ராசாவே,
மேகத்து மந்திரியே — இந்நாட்டிலோரு
குளிர்ந்தமலை பேய்துவிடு.

மறுநாட்காலை கோலம் போடுவதற்குமுன், முதல்நாட் காலை போட்ட கோலம் அழியவேண்டும். அதற்காகவேனும் ஒரு சிறு மழையை வேண்டுகிறார்கள். வானம் என்ற சொல் மருவி மானம் எனவரும். அதனை வான வாரி என்பது மானவாரி என்னும் பெருவழக்காலும் அறிக்.

5. குளிர்ந்தமலை பேய்துவிட்டால்
மானத்து ராசாவே,
மேகத்து மந்திரியே — நாங்கள்
கோழுக்கலப்பை தானெனுப்போம்.

6. கோழுக்கலப்பை தானெனுத்து
மானத்து ராசாவே,
மேகத்து மந்திரியே — நாங்கள்
கூசாமல் உழுவுமுவோம்.

7. உழுதழுவு மறைவதற்கு
கேட்டாள் கோடும்பாவி,
கேடுகேட்டாள் மாடாவி — ஓர்
உவந்தமலை பேய்யுதில்லை.

ஒரு மழை பெய்துவிட்டால் மாரவிகுதப்பாக விதைத்துவிட லாம் என்பது பொருள்.

8. புழுதியிலே போட்டநெல்லு
ஜயோ கொமேபாவி,
அறிவுகேட்ட சண்டாளி—இந்தநாட்டில்
புழுங்கிப்பால் வற்றுகுதே.

9. கானலிலே போட்டநெல்லு
அன்ன நடையாளே,
அமிர்தப் பசங்கிளியே— இந்நாட்டில்
காய்ந்துருகிப் போகுதழி.

10. காய்ந்துருகிப் போகாமல்
மானத்து ராசாவே,
மேகத்து மந்திரியே— எங்களுக்கொரு
கசைமாரி பேய்துவிட.

புழுதி விகைதப்பாக விகைதத்துவிட்டார்கள். பருவமழை இல்லாமையால் விகைத இன்னும் முளைக்கவில்லையே என மழையாவேண்டுகிறார்கள்.

11. கூடைகொண்டு ஏருப்பொறுக்கி
குளக்கரையைச் சேருடி,
சேருடி நெல்விதைத்தோம்— எங்கள்
சேல்லப்பிர் வாடுதெல்லோ.

12. வட்டிக்கோ நெல்வாங்கி
வயலை விதைத்துவைத்தோம்,
வட்டி வளருத்தமா— ஒரு
மழையைவரக் காணவில்லை.

13. கோத்தி உழுதவயல்
கேட்டாள் கொமேபாவி,
கேடுகேட்டாள் மாபாவி— எங்களுக்குத்
கோரைதுடி கோள்ளுகுதே.

14. கோரைகுடி கோள்ளுமுன்னர்
மானத்து ராசாவே,
நீதித்துறையாரே — எங்களுக்கோரு
குளிர்ந்தமழை பேய்துவிடு.

புல்லைப் போக்குவதற்காகக் கொத்தி விதைத்தார்கள். பருவ மழை பெய்யவில்லை. கோரை முதலிய புல்லுகள் முனைத்து விட்டன. களை யெடுப்பது கஷ்டமாகப் போகிறதே என்பது அவர்கள் கவலை.

15. வடக்குத் தேருவிலேயோ— ஒரு
வாழைமரம் நாட்டிவைத்தோம் ;
வாழைமரம் வாடுதேல்லோ — நாம்
வளர்த்தபயிர் சாதுதல்லோ.

16. தேற்குத் தேருவிலேயோ - ஒரு
தென்னைமரம் நாட்டிவைத்தோம் ;
தென்னைமரம் வாடுதேல்லோ— ஒரு
தேறித்தமழை பேய்யாதோ.

17. அரண்மனையைச் சுற்றியல்லோ
ஐயோ கோடும்பாவி,
அறிவுகேட்ட சண்டாளி—இங்கு
அறகு படர்கிறதே.

18. அறுகங்கோடி அறவே
மானத்து ராசாவே,
மேகத்து மந்திரியே—ஒர்
அருமைமழை பேய்துவிடு.

19. கோட்டையைச் சுற்றியல்லோ
அன்ன நடையாளே,
அமிர்தப் பசங்கிளியே—இங்கு
கோவ்வை படர்கிறதே.

அன்ன நடையாள் அமிர்தப் பசங்கிளி என்று வருவன புகழ்தல் போல் இகழ்தல் ஆகும்.

20. கோவ்வன் கோடியழகு
மானத்து ராசாவே,
நீதித்துரையாரே—எங்களுக்கொரு
துளிர்ந்தமழை பேய்துவிடு.

21. கல்லாலே கோட்டைகளாம்
கேட்டாள் கோடும்பாவி,
கேடுகேட்டாள் மாபாவி—இங்கு
காற்றுமழை இல்லாமல்.

22. இரும்பாலே கோட்டைகளாம்
அன்ன நடையாளே
அமிர்தப் பசுங்கிளியே—இங்கு
இடிமுழுக்க மில்லாமல்.

இப்படியே படலைக்குப் படலை இரவிரவாக இழுத்துச் சென்று கடை இரவு கடற்கரையிற் கொடும்பாவியைத் தகனஞ் செய்து, அபரக் கிரியைகளும் முடித்துவிட்டு, வீடு திரும்பு வார்கள். இத் தகனத்திற்கு வேண்டிய மண்ணெண்ணெய், தேங்காயெண்ணெய் முதலிய பொருள்கள் ஊர்ச் சனங்களால் மனப்பூர்வமாக உதவப்படும்.

கொடும்பாவியின் பயனுகப் பெரும்பாலும் ஊரில் மழை பெய்தே வந்தது. இத் துறையில் சித்திபெற்ற ஒருவன் கிராமங்தோறு மிருந்துவந்தான். அவனிறந்தபின்னர், வானம் வரண்டபோது “கொடும்பாவி இழுக்க இப்போது யாரு மில்லையே!” என்று இன்றும் சனங்கள் வருங்குகின்றார்கள். எனில், இவ் வழக்கம் மக்களிடை எவ்வளவு வேறுன்றி யிருந்தது! தீபேத்து முதலிய நாடுகளில் மந்திரத்தால் மழை பெய்யச் செய்வார்கள். மறைமொழியாகிய மந்திரத்திற்கும், மனமுருகப்பாடும் நம் வெளிமொழிக்கும் வேற்றுமை யதிக மில்லை. சொல்லின் சக்தி இரண்டிற்கும் பொது. அதனால் இப் பாடல்களுக்கு அதிக மதிப்புண்டு என்று தெளிக.

ஈடு சுதாக்குவேலை வழக்காக்குதை அதாவது போன்ற ஆறு காலங்கள் காலாட்டு என்றும் அழைகின்றன என்று கூறும் கூல பல்கலைகளை வழக்கமாக கூற விரும்புகின்றன.

6. மணமக்களும் குடிமக்களும்

குடும்பி ஸ்த்ரீக்கள் ।

மணமகனும் மணமகளும் தாம் கிணைத்தவண்ணமோ, கிணைத்த நன்னாரிலோ, கிணைத்த இடத்திலோ, அன்றி அவர்கள் பெற்றேர் கிணைத்தவாரே, மணஞ் செய்தல் முடியாது. மணமக்களைக் கூட்டுவிக்கக் குடிமக்கள் வேண்டும். குடிமக்கள் ஆவார் யார்? பதினெண்வகைக் குடிமக்களுள், இலங்கை மணவினைகளில் முக்கிய பங்கு பெறுபவர், நாலி தனும் வண்ணு இருமே. வினைக்குரிய வண்ணதைல் நாலி தனுதல் வரும்வரை மணமகனே மணமகளோ முகூர்த்தக் காரியம் எதுவும் தொடங்க முடியாது. இது தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கமாம்.

மணத்தன்று அவர்கள் பாடும் பாடல்கள் நாட்டார் பாடற் றுறையிற் சடங்குப் பாடல்கள் (Ritual Songs) எனப்படும் என மேனுட்டுப் புலவர்கள் வசுத்துள்ளனர். இப்பொழுது இச் சடங்குப் பாடல்களைப் பாடுகின்றவராகிய குடிமக்கள் ஆணமக்களே ஆவர். ஆயினும், மிகப் பழங்காலத்தில் பெண்களே பாடினர்போலும். பாடல் இயற்றுவதில் பெண்களுக்கு ஒக்ரில்லை என்பது நாடெங்கும் கண்ட உண்மை. இன்று மணவினைகளில் அவர்களுடைய பெண்களுக்கு இடமில்லையோ? உண்டு. எனினும் அப்பெண்கள் பாடல்களிற் பெரிதும் பங்கு பற்றுவதில்லை. சிறுபான்மை ஆண்களுடன் கூடிகின்ற மெல்லப் பாடுவர்.

குடிமக்களுடைய பாடல்களுக்குத் தரிசு சிறப்புண்டு. காரணம் குடிச் சார்பும், தொழிற் பெருமிதமும், அஞ்சாமையும் ஆகும். உரிமையுடன் பாடும்போது எசமான்மார் எவரும் அப்பாடல்களை உவந்தேற்பார். அவரை வைவார் எவருமில்லர். இனிச் சடங்குதொறும் அவர்களுடைய பாடல்களை ஆராய் வோம்.

கல்யாண நாளன்று மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் நீராட்டல் நிகழும். அஃது அவரவர் இல்லத்திலாம். மணமக

ஞக்குப் பெரும்பாலும் ருதுஸ்நானமும் அன்றே ஏகழும். அப் போது நாவிதன் பாடலைத் தொடங்க, அவனுடன் வந்த குடிமக்களும் உடன் பாடுவர். மணமகளுக்குப் பால் அறுகு தலையில் தப்பி நீராட்டுதல் வழக்கம்.

1. விக்கினங்கள் தீர்க்கும்
விநாயகனே முன்நடவாய் ;
கந்தனுக்கு முன்பிறந்த
கணபதியே முன்நடவாய்.
2. சற்றி வலமாகச்
குரியனைத் தெண்டனிட்டு,
முக்காலி வலம்வந்து
முடிவணங்கித் தெண்டனிட்டு,
பாலும் அறுகும்
பரிவுடனே வைத்திணுக்கோ.
3. மச்சாள்மார் எல்லோரும்
மங்கையரைச் சூழ்ந்துவர,
வேற்றிலைச் சுருள்கோடுத்து
விமரிசை யோடழைத்து,
கோண்டு புறப்படுக்கோ
கோலவரிப் பேண்பிள்ளையை.
4. கோல்லைக் கிணற்றிக்குக்
கோதையரைத் தானமைத்து
தங்கக் கிணற்றிக்குத்
தையலரைத் தானமைத்து
மஞ்சள் நீராட்டி
மங்களமாய் முடித்திணுக்கோ.

முதலாவது பாடல் மங்கல வாழ்த்து என்றும் காப்புச் செய்யுள் என்றும் வழங்கும். புலவர்களிடை இஃது ஆன்றேர் ஆசாரத்தின்படியும், எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் இனிது முடிதற் பொருட்டும் சொல்லப்படுவது. இது வேதவிதி; மீமாஞ்சக நாவில் கஜமினி முனிவராற் சொல்லப்பட்டது. பொதுமக்க

எரிடையும் எந்த நற்காரியத் தொடக்கத்திலும் “அப்பு, பிள்ளையாரே ! நீதான் இடையறு வாராமல் காத்தருள் வேண்டும்” என்று கணேசப்பெருமானை வேண்டிக்கொள்ளும் வழக்கம் நெடுங்காலமாக இருந்து வருகின்றது. சூரியன் கண்கண்ட தெய்வம் என்பது பாவனை.

முக்காலி வலம் வருதல்—மணப் பெண் ஞாக்கு முக்காட்டு, வெற்றிலைச் சுருள் கொடுத்து, பாலும் அறுகும் வைக் கப்பட்டிருக்கும் முக்காலியை வலமாக அழைத்துவந்து, வெள்ளை விரித்த பலகைமேல் இருத்திப் பாலும் அறுகும் இடுவர். இடுவோர் ஒவ்வொருவரும் சிறு தொகைப் பணம் தாம்பாளத்திலிட்டே பாலும் அறுகும் எடுத்து இடுதல் வேண்டும். பணம் குடிமகனுக்குரியது. மச்சாள்மார் மணப் பெண் ஞாக்குப் பாலும் அறுகும் இடும் உரிமை மாப்பிள்ளையின் சகோதரிக்கே உரியது. அதனால் மச்சாள்மார் குறிப்பிடப்பட்டனர். தங்கக் கிணறு உபசாரம். கிணற்று நீரில் ஆட்டல் யாழ்ப்பானை வழக்கம். மட்டக்களப்பில் நீரை முகந்து வந்து குடங்கள் சிலவற்றில் நிரப்பி வைப்பர். சில குடங்களில் பால், இளாஞர், மஞ்சள்ஞர் நிரப்புவர். மாறி மாறி இவை யாவுமே பெண்ணின் தலையில் வார்க்கப்படும். பெண் ஒருத்தியையே மங்கையார், கோதையார், தையலர் என்றால் மணவிழாக் காலத் தில் உயர்வு நவிற்சி. அடுத்துவரும் பாடல் இது :

மேல்லந்த மேல்லந்த
மேல்லியரே மேல்லந்த ;
பையந்த பையந்த
பாவையரே பையந்த ;
தீர்த்தங்கள் ஆடிஞ்சோரோ,
சிவனைவலம் வந்தோ ?
ஈரத்துகில் களோந்து,
இழைசேர்ந்த பட்டுடேத்தி
நனைந்த துகில்களோந்து,
நாகரிக மாயுடேத்தி,
ஆரக்கத் தலைசீவி,
அலங்காரம் செய்திடுக்கோ.

சாமிக் கதிரழகை
 சாமர்த்தியப்பட்டாள் பெண்ணழகை
 உடுத்திப் புறப்படுங்கோ ;
 உள்ளிட்டுப் பேண்பிள்ளையை
 சாத்திப் புறப்படுங்கோ
 சங்கையுள்ள பேண்பிள்ளையை ;
 தோகையர்கள் சூழ்ந்துவர
 தோழிமார் கைப்பிடிக்க
 வாழ்த்திப் புறப்படுங்கோ
 வரிசையுள்ள பேண்பிள்ளையை.

ஆர்க்க = அழகு நிரம்ப. சாமிக் கதிர் காளொரு விதமாக ஒங்கும்; அஃது இங்கே சாமர்த்தியப்பட்ட பெண் னுக்கு உவமை. “சாமைப்பயிர் வீளாந்தால் தெரியும், சக்கிலிப்பெண் சமைந்தால் தெரியும்” என்பது பழமொழி. இருவரும் நானும் மேனி மாறுவர். சாத்துதல் = அலங்கரித்தல். சங்கை = மானம். வரிசை = குலப்பெருமை; அடிமை குடிமை உடையவளாதல்.

இனி மாப்பிள்ளை நோடல். இது கடுக்கன் பூட்டுச் சடங்கு எனப்படும். இதற்குப் பாடல் கிடைத்திலது. அச் சடங்கு முடிந்து அவன் அலங்கரித்து வெளிப்படும்போது நாவிதன் வர்ஸிக்கின்றுன் :

சட்டையிட்டு வில்பிடித்துச்
 சாதிலிங்கப் போட்டுமீட்டு,
 நேற்றிக்கு நீறணிந்து
 நிலவர்னைப் போட்டுமீட்டு,
 காதுக்குத் தோடணிந்து
 கைக்குவேள்ளிக் காப்புமிட்டு,
 முடியுடன் தலைப்பாகை
 வைத்திரோ சிரசின்மேல்.

வில் = இறுக, வில் பிடித்தல் = இறுக்கமாக உடுத்தல். தோடு = கடுக்கன். பெண்களைப்போல் காப்பு, பதக்கஞ் சங்கிலி

முதலியன மணமகன் அணிந்து செல்வன். பந்தலிற் பலர் காணச் சவரஞ் செய்தல் ஆபாசம் என்று பெரும்பாலும் கைவிடப்பட்டது. கடுக்கன் ழட்டுச் சடங்கும் அநாகரிகம் என்று இப்போது கைவிடப்படுகின்றது.

மாப்பிள்ளை தன் பந்துசனங்களுடனும், கிராம மக்களுடனும், வரிசை வாத்தியங்களுடனும், மணமகள் இல்லத்தை அனுகுகின்றன. அப்போது பெண் வீட்டிலுள்ள பெண்கள் ஆண்கள் குடிமக்கள் பலருஞ் சென்று அவனை எதிர்கொள்ளுகின்றனர். பெண்வீட்டுக் குடிமக்கள் மாப்பிள்ளையை வாழ்த்துகின்றார்கள் :

நட்டுவர் சோட்டிவர,
நாகசின்னம் ஊதிவர,
வாருரே வாருர்
நகரிவலம் வாருர்.

மஞ்சட் குதிரையிலே
மாப்பிள்ளையார் வாருரே;
வெள்ளைக் குதிரையிலே
வீதிவலம் வாருரே.

நாடு மதிக்க
நகரிவலம் வாருரே ;
தேசம் மதிக்க
தெருவீதி வாருரே ;
ஊரும் மதிக்க
ஊர்வலம் வாருரே.

உலா வருதல்போல் ஊர்வலம் வருதல் இக்காலத்தும் காணப்பெறான்றுகும். அஃது எதற்காக என்று குடிமக்களே விளங்கவைத்தனர். நாடு, தேசம், நகரி, ஊர் என்னும் பாகுபாடுகற்றேருக்கும் கழிபேருவகையுட்டும். மஞ்சட்குதிரை மங்கலத்துயம், வெள்ளைக்குதிரை செல்வச் செருக்கையும் குறிக்கும்.

மாப்பிள்ளை மணமகளின் பந்தலை அனுகியதும், அவரையெடுத்து குடும்பத்தின் சிறப்பைக் கூறுமுகத்தால் மணமகளின் செழிப்பையுஞ் சொல்லி விடுகின்றனர் :

முத்தாலே கால்நிறுத்தி
முகூர்த்தக்கால் சேப்பனிட்டு,
பவளத்தால் கால்நிறுத்தி
பந்தற்கால் சேப்பனிட்டு,
ஈக்குப் பலபீளாந்து
இருகாதம் பந்தலிட்டு,
முந்நாறு பாசமுள்ள
முழுக்கமுள்ள பந்தலிலே,
பள்ள வயலுடைய
பான்டியனார் தன்மகளை
கோள்ளவல்லோ வந்துளின்று
கோடிதவங் கோள்ளுகின்றார்.

பெரும் புலவனுகிய இளங்கோவடிகள் “மாலைதாள் சென்னி வயிரமணித் தூணகத்து—நீல விதானத்து வித்திலப் பூம்பந்தர்க் கீழ்” என்று வர்ணிக்க முடியாயின் நம் நாட்டுப் புலவன் மேற் போந்தவாறு ஏன் வர்ணிக்க முடியாது? பந்தவிடும் வழக்கம் சங்க காலத்திலும் இருந்ததென்பதனை “நிறைகால் தண்பெரும் பந்தர்” என்னும் அகநானாற்றுடியால் (86) உணர்க.

மாப்பிள்ளை மணமகளுக்குச் சீலை வழங்குவதும், மணமகள் மாப்பிள்ளைக்கு வேஷ்டி சால்வைகள் வழங்குவதும், பண்டுதொட்டு வரும் வழக்கங்களாம். கூறைச்சீலை, இரவிக்கை, கண்ணுடி, சிப்பு என்னு மிவையுள்ள பெட்டியைக் கொண்டு மாப்பிள்ளையின் சென்றவன் அவன் அடிமை. இப்போது மாப்பிள்ளையின் சகோதரி அதனைச் செய்கின்றார்கள்; அடிமைசெய்த தொழிலை வேறு பெண்கள் செய்யார்களாக்கையால்.

பேட்டிவரும் பேழைவரும்
 பேட்டகத்தே கூறைவரும் ;
 பட்டு றவுக்கைவரும்
 பசும்போன்னால் தாலிவரும்

பேழை வாசனைச் செப்புப்போலும். “அத்து இட்ட கூறை அரைச் சுற்றி” என்று நாலடியாளிலும் (281), “இம்மையே தருஞ் சோறுங் கூறையும்” என்று சுந்தரர் தேவாரத்திலும் கூறை என்னுஞ் சொல் ஆடை என்னும் பொருளில் வந்தது. பிற்காலத்தில் அச் சொல் மணமகன் மணமகனுக்கு மணத் தன்று கொடுக்கும் சேலைக்கு ஆயது. இப்போது கூறை என்றும் கூறைச் சேலை என்றும் வழங்குவர். அதனை உடுத்து விடுபவள் மணமகனின் சகோதரி. கூறைகொண்டு செல்லுதல் தல் தழைகொண்டுசேறல் என்னும் அகத்துறையிலிருந்து வருகின்றதுபோலும்.

மாப்பிள்ளையின் அடிமை குடிமைகள் தம் தோளிலும் தலையிலும் காவிலும் கொண்டு செல்லும் நெல், காய், கறி, பழங்கள் முதலியன பச்சை பரிசம் எனப்படும்.

பேண்பிறந்தார் வாசலிலே
 பேருமையுடன் பரிசம்வரும்.

சங்க காலத்தில் பொருள் அதிகம் கொடுத்துப் பெண்ணைக் கொண்டான் தலைவன். “நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலங்கை கொடுப்பினும் பெறலருங் குரையள்” என்பது அகநானாறு (280). “பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையோடு புகுந்து பொன்(தாலி) அணிவான் கின்றுரும்” (இறையனாரகப்பொருள், களவியல், 23). இவ் வழக்கம் பரிசமாக மாறி யது. “யான் வரைவொடு வருதற்கு மீ முலைப்பரிசங் கூறுவாயாக” என்று தலைமகன் தோழியை வேண்டுகின்றன். (திருக்கோவையார் 197, பேராசிரியர் உரை. தஞ்சைவாணன் கோவை, 281).

மாப்பிள்ளை பந்தல் வாயிலை அனுகியதும் ஆண்களும்
சுமங்கிலிகளும் அவனை எதிர்கொண்டழைப்பர். அப்
பெண்கள் ஆலத்தியெடுப்பர். அதனைப் பெண்வழிக் குடி
மக்கள் இங்நனம் வாழ்த்துவர் :

மஞ்சளால் ஆலாத்தி
மணிவிளக்கால் ஆலாத்தி ;
சோற்றுல் ஆலாத்தி
சுடர்விளக்கால் ஆலாத்தி.

ஆலாத்திப் பேண்களிலே
ஆறுலட்சம் பேர்களூர் ;
ஆலாத்திப் பேண்களேலாம்
அணியணியாய் நிற்பினமே.

மச்சான்மார் எல்லோரும்
மருவியேதிர் கோள்ளுவினம் ;
மஞ்சளால் ஆலாத்தி
நைத்துநிமார் எடுப்பினமே.

துணரால் ஆலாத்தி
தோழிமார் எடுப்பினமே ;
திருஷ்டி கழிப்பினமே
தேவேந்திரன் அன்னர்க்கு.

சோற்றுல், கொழுக்கட்டையால் ஆலத்தி எடுக்கும் வழக்கம்
இன்றும் மட்டக்களப்பில் உண்டு. வேட்டியை மடித்து மாப்
பிள்ளையின் தலையில் இட்டு, ஆலத்தியெடுத்த சோறு, கொழுக்
கட்டை முதலியனவற்றைத் தட்டம் தட்டமாகத் தலையிற்
கொட்டி விடுவர். அங்நனம் செய்வதால் கண்திருஷ்டி
கழியும் என்பது நம்பிக்கை.

எந்தச் சடங்கிலும் நகைச் சுவைக்கு ஏதோ ஓர் அம்சம்
வரும். இதோ ஒன்று குடிமக்கள் நாவினின்றும் வருகின்றது.
மணமகனே குறி :

இவர்ஆர் என்பாரும்,
இந்திரனே என்பாரும்,
ஐவர்க்கு இளைய
அர்ச்சனனே என்பாரும்.

பார்த்தபேண்கள் ஆசைகோள்ளும்
பாண்டியனார் தன்மகனை
குட்டிச் சவராலே
எட்டியேட்டிப் பார்ப்பினமே.

மாமிமார் எல்லோரும்
மறைந்துநின்று பார்ப்பினமே ;
மச்சாள்மார் எல்லோரும்
மட்டங்தட்டப் பார்ப்பினமே.

அர்ச்சனன் நாட்டுப் பாடல்களில் தனியிடம் பெற்றனளான்.
இந்திரன் ஒரோவழி வருவான். அர்ச்சனன் ஆண்மைக்கு
இலக்கியம். இந்திரன் தலைமைக்கு. பாண்டியன் தமிழை
வளர்த்த காரணத்தினாலும், சிவபெருமானே பாண்டியன் வடி
வெடுத்த காரணத்தினாலும், நாட்டார் நாவில் எங்கனும்
நிருத்தனம் பண்ணுகின்றன.

மாப்பிள்ளை வந்து மணவறையில் வதிந்து காப்புக் கட்டு
தல் நிகழ்ந்த பின்னார், பெண்ணை நிலபாவாடுமேல் நடப்
பித்து, மணவறையில் இருத்தி அவளுக்கும் காப்புக் கட்டுதல்
நிகழும். காப்பு = காவல்; கிரியை நிகழும்போதும், அதன்
பின்னரும் இடையூறு வாராமல் காத்தல் :

முகர்த்தும் நெருங்கிறது
மோய்குழலைத் தானமூட்டுத்
பாவாடை மேலேயல்லோ
பரிவாய் நடந்துவர,
பாங்கிமார் எல்லோரும்
பக்கத்தே சூழந்துவர,

தோழிமார் எல்லோரும்
 தோகையாரைத் தாங்கிவர,
 மச்சாள்மார் எல்லோரும்
 மங்கையரை மேவிவர,
 பட்டுப் பள்ளன
 பாடகங்கள் சோதிமின்ன,
 தண்டை கலகலென
 சதங்கைகள் ஓலமிட,
 முத்து முகுமுகேன
 மோதிரங்கள் சோதிமின்ன,
 கோதைமார் குழுமிவர
 கோய்யகங்கள் நின்றிலங்க,
 பந்தலுக்குக் கோண்டுபோக்கோ
 பாண்டியனார் தண்மகனோ.

பாடகம் பெண்கள் காலனிகளிலொன்று. சதங்கை முற்காலப் பாதசரம். அஃது இன்றும் நாட்டியத்தில் அணியப்படும். நாற் பது வருஷங்களுக்குமுன் அது யாழ்ப்பாணத்திலும் இருந்தது. மோதிரங்கள் கைவிரல்களிலும் கால்வீரல்களிலும் அணியப்படுவன. யாழ்ப்பாணத்தில் காலில் அணியப்பட்டவை மின் வடிவமுடையன. தண்டை பாதசர விசேடம். கலகலத்தல், முகுமுகுத்தல், அரற்றுதலைக் குறிக்கும் ஒலிக் குறிப்புக்கள். கொய்ச்சகங்கள் இன்று அருகியன.

மணவறையில் பெண் னுக்குக் காப்புக் கட்டுதல் நிகழும் போது, மாப்பிள்ளைக்குங் கேட்கக் கூடியதாகப் பெண் பக்கக் குடிமக்கள் கூடின்று, பெண் னுக்குரிய சிதன வளத்தைச் சொல்லிக் காட்டுவர். அதனை இன்று நொத்தாரிசு கலியா ஸைப் பதிவிலன்று செய்கின்றார் :

ச்தனங்கள் இல்லை யென்று
 சீர்துலையப் பேச விடோம் ;
 ஆதனங்கள் இல்லை யென்று
 அவமானம் பேச விடோம்.

முத்துச்சம்பா நேல் விளையும்
முருங்கன் வயல் சீதனங்கள் ;
வெள்ளோச்சம்பா நேல் விளையும்
விசால வயல் சீதனங்கள்.

பத்தறையும் வீடும்—உமக்குப்
பதிந்த தலைவாசல் ;
எட்டறையும் வீடும்—உமக்கு
இசைந்த தலைவாசல்.

முற்றத்தே கற்கின்று—உமக்கு
முகங்கழுவ நல்லதன்னீர்
கோல்லையிலே கற்கின்று—உமக்கு
குளிப்பதற்கு ஏற்றிடம்.

தங்கத்தால் ஆபரணம்
தையலார்க்கு மேத்துண்டு
போன்னுலே ஆபரணம்
போற்கோடிக்கு மேத்துண்டு.

காப்புக் கட்டும் வழக்கத்தை மணிவாசகப்பெருமான் “காப் பணிந்தார், பொன்னணிவார் இனி” (திருக்கோவையார், 196) என்று கூறினர். பொன் அணிதல் தாலி கட்டுதலைக் குறிக் கின்றது என்று கொள்ள இடமுண்டு. முருங்கன் மன்னாரி விருந்து 16 மைல் தூரத்தேயுள்ளது. அங்கே வயல்கள் அதிகம். அங்கேதான் Giant's Tank என்னும் பெருங் குளமுண்டு. தலைவாசல் வீட்டுக்கு முன்னுள்ள மண்டபம். தங்கம் கலப்புப் பொன். ஆங்கிலேயரின் நாணயம் தங்கமாம்.

தாலி கட்ட மாப்பிள்ளை மணவறையில் எழுங்கு ஏற்கின்றன. அவன் தாலியைச் சிறிதுநேரம் வைத்திருக்கும்பொழுது இருபக்கத்துக் குடிமக்களும் வாழ்த்துகின்றார்கள்.

தாலி தரித்துமல்லோ
சஂதோஷமாய் வாழ்ந்திடுங்கோ ;
மாலை தரித்துமல்லோ
மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்திடுங்கோ.

இந்தப்பிள்ளைக்குத் தாலிகட்ட
என்னதவஞ் செய்தீரோ ?
சண்டுவிரல் பிடிக்கநீர்
இன்றுதவஞ் செய்தீரோ ?

கந்தருடன் வள்ளி
கைகலந்த பாவனைபோல்,
ஈசனுடன் உமாதேவி
இணைபிரியா திருப்பதுபோல்

இன்றுபோல் என்றும்
இன்பமுடன் வாழ்ந்திடுங்கோ.

மணச்சடங்கில் முக்கியமானது தாலி என்பதை “கல்யாணச் சந்தடியில் தாலிகட்ட மறந்ததுபோல்” என்னும் முதுமொழியா வறிக. இது பழைய வழக்கமா என்பது இப்போது இந்தியா வில் வாசிக்கப்பட்டுவருகின்றது. “ஈகை அரிய இழைஅணி மகளிரொடு” என்னுமடிக்குப் பழைய உரை “கொடுத்தற கரிய மங்கலிய சூத்திரத்தை யணிந்த மகளிருடனே” என்னும் புறானாறு (127). மாலை சூட்டுவதும் பண்டுதொட்டு வரும் வழக்கம்; “ஒருகை வான்அர மகளிர்க்கு வதுவை (மணமாலை) சூட்ட” (திருமுருகாற்றுப்படை, 116). கை கலந்த என்பதனால் பாணிக்கிரகணமாகிய கைப்பிடித்தல் குறிக்கப்பட்டது. இதுவும் பழைய வழக்கம்.

திருவிளையாடற் புராணத்தில் வரும் மதுபருக்கம் ஊட்டுதல் “பாலும் பழமும் அருந்துதல்” என்பர் இக்காலத்தில். இது தேன், தயிர், சர்க்கரை, நெய், பழம் என்னும் இவற்றின் கலப்பு. இவற்றுட் சிலவற்றை நீக்கி, கற்கண்டு, பால் சேர்ப்பார். இத்துறைக்குக் குடிமக்களின் பாட்டு :

கரும்பு கதலி
விருப்பமுள்ள தேன்கதலி ;
உண்ணோம் உண்ணோமென்று
உபசரணை சொல்லுகினம்.

கருப்பஞ்சாரே இதன்கண் சேர்க்கப்படுகின்றது என்பது இதனால் விளங்கும். உபசரணை என்பதனால் கரும்பு தின்னக்கைக்கூலி கொடுக்கின்றார்கள் என்ற பகடியும் இதில் அமைந்துள்ளது.

வேத வீதிப்படி சப்தபதி வழக்கம் உண்டு. அரசாணிக்கால் வலம் வருதலே அது. அரசம்கொம்பு இப்போது வழக்கில் இல்லை. பிரதியாக முள்முருக்கு கொள்ளப்படும். முன்றுதரம் அதனை மணமகனும் மணமகனும் சுற்றி வருதல் வேண்டும். முதற் சுற்றில் அம்மி மிதிப்பர்; இரண்டாஞ் சுற்றில் அருந்ததி பார்ப்பர்; முன்றாஞ் சுற்றில் பிரவிருத்திமார்க்கம் எனப்படும் இல்லறத்தில் வழுவாதொழுகுதல்பற்றி அறிவுறுத்தப்படுவர். இஃது ஆரியர் வழக்கமோ தமிழர் வழக்கமோ என்று சொல்லுமாறில்லை; வேறுன்றிவிட்டது. குடிமக்கள் நாவில் நவரசம் பெறுகின்றது.

சுற்றி வலமாகச்
குரியை முன்பாக,
அம்மி வலமாக
அரசாணி முன்பாக,

அம்மி மிதித்தீரோ
அருந்தத்தியங் கண்டரோ ?
அருந்தத்தியைக் காணவேன்று
அருந்தவங்கள் செய்தீரோ ?

மலரும் மணமும்போல் பிரிக்கழுடியாத (குணகுணிபாவ) சம்பந்தமுடையது மணம் என்பதனை மணமக்களுக்கு வலி

யுறுத்தற்பொருட்டுச் சூரியனையும் அரசாணியையும் சாட்சியாக வைத்தே மணக் கிரியை நிகழும். இரவாயின் சூரியனைக் குறிப்பது தேங்காய்ப் பாதி. முன்பாக=சாட்சியாக. சத்தியம் பண்ணிக் கூடியிட்டர் என்னும் இயையை நினைவுட்டுகின்றனர். இதனைத் தாழும் அறிந்துவிட்டதாகவும் கொள்ள வைத்தனர். ஏன்? அம்பட்டலுக்கும் வண்ணுவுக்கும் எட்டிய இரகசியம் இரகசியமாயிராது. அருந்ததி அதிகாலையில் எழும் ஒரு நட்சத்திரம்; அது வசிட்டரின் மனைவியாக உருவகம் பண்ணப்பட்டுள்ளது. அவள் கர்த்தம பிரஜாபதிக்குத் தேவ பூதிபால் பிறந்த ஒன்பது புத்திரிகளில் ஒருத்தி. அவள் சப்தரிவிகளில் ஒருவராகிய வசிட்டரை மண்ந்தாள். அவள் துளங்காத கற்புக்கு உவமையாக சமஸ்திருத தமிழ் இலக்கியங்களிற் கூறப்பட்டு வருகின்றார்கள். கற்பின் மகிழையினால் சப்த இருடிகளில் ஒருவராகவும் எண்ணப்படுகின்றார்கள் என்பார். அருந்ததி மிகவும் சிறிய விண்மீன். அதனை நேரே காண்டல் அரிது. அதனால் அதன் பக்கத்தேயுள்ள பரு (ஸ்தால) வெளியைக் காட்டியே அருந்தத்தியைக் காட்டுவார்.

அறுகரிசியிடுதல் அடுத்து வருஞ் சடங்கு. அதில் உற்று
ரும் மற்றுரும் பங்குபெறுவர் மணமக்களை வாழ்த்துதற்கு.
அறுகம்புல்லையும் மங்கல அரிசியையும் இரு கைகளாலும்
அள்ளி மணமக்கள் மேல் தனித்தனி ஆசிக்கி எறிவர். இதற்கு
குடிமக்கள் பாடல் :

அறக்கிளி தான்னுங்கோ
அதற்குமிய பேர்கள்எல்லாம் ;
வாரி இறையுங்கோ
கிளிமொழியாள் பைங்கிளிக்கு.

ஆல்போல் தழைத்து,
அறகுபோல் வெருங்றி,
முங்கில்போல் சுற்றும்
முசியாமல் வாழ்ந்திடுக்கோ.

பிள்ளை பலபேற்றுப்
பேருவாழ்வு வாழ்ந்திடுங்கோ
மக்கள் மிகப்பேற்று
மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்திடுங்கோ.

“அதற்குரிய” என்றதனால் சமங்கலியல்லாதாராகிய அமங்கல மடைந்தோர் விலக்கப்படுவர். முசிதல் = அழிதல். ஒன்னைவயார் “மங்கைக்கு அறுகிட வந்துஇன்றூர் மணப்பஞ்தலில்” என்பர் (தனிப்பாடல்).

மணமக்கள் இளைப்பாற வீட்டிற்குள் புகுகின்றனர். அவர் களை வாழ்த்தி விடுகின்றனர் குடிமக்கள் :

வாயிற் படிகடந்து
வலதுகால் முன்னேவைத்து
போன்னின் படிகடந்து
பூங்கா வனம்கடந்து,
கந்தரும் வள்ளியும்போல்
கைகலந்து எந்நாளும்
வாழுவீர், வளருவீர்,
வாழ்ந்திருப்பீர், மிகப்பேறுவீர்.

பத்தும் பேறுவீர்
பதினாறும் ஆண்பேறுவீர் ;
எட்டும் பேறுவீர்
இடையிடையே பேண்பேறுவீர்.

ஆண்பெறுதல் பிரதானமாகப் பிதிரர் கடன் செய்ய. பெண் பெறுதல் தேவர், முரிவர், முமுட்சுக்கள் இவர்கள் கடன் இல்லறத்தில் விண்றுசெய்ய.

குடும்ப விறல் கூறுகையில் இருபக்கத்துக் குடிமக்களுக் கும் சண்டை முண்டுவிடும். உதாரணத்திற்குச் சில துண்டங்களைத் தருகின்றேன். பெண்வீட்டு வண்ணைஞ்கு மாப்பிள்ளையின் அழகு பிடிக்கவில்லை. அது பாட்டாய்ப் பரினமிக்கின்றது :

பனங்காய் சுமக்கஙல்ல
பெண்ணையனுர் வாருரே.

பெண்ணையன் = பெண்அனையன் = பெண்தன்மையுள்ளவன், பேடி. பனங்காய் சுமத்தல் பெண்கள் தொழில். மாப்பிள்ளை பக்க வண்ணைகின் காதில் இது விழுந்துவிட்டது. பெண் மனவறைக்கு வரும்போது கண்ட அவன்,

குரக்கன் திடிக்கஙல்ல
கும்மலியார் வாருரே.

என்று பாடலே முடித்துவிடுகின்றுன். கும்மலி = பருத்தவள்.

இக்காலக் குடிமக்கள் பலருக்கும் இப்பாடல்கள் குன்யம். சென்ற தலைமுறையோடு இவை இறந்தன என்பர். இப் பாடல்களைப் படித்தோர் ஒவ்வொருவரும் ஒனக்கமெடுத்துத் தேடினால், அரும்பெறல் மணிக்களை இன்னுங் கண்டெடுக்கலாம். இவை ஒருநாட்டின் சிதிகள் என்னும் உண்மை அறிவுடையோருக்குப் புலனுகும்.

விடுவதி விடுவதி
விடுவதி விடுவதி
விடுவதி விடுவதி
விடுவதி விடுவதி

விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி
விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி விடுவதி

கண்ணும் கண்ணம்மாவும் கண்ணம் கண்ணம் மாவுக்கு மைத்துண்மார் இருவர். சிறுவயது முதல் இருவரும் கண்ணம்மாவை மணங்குதொள்ளக் கங்கணங்கட்டி நின்றனர். காலம் வந்ததும் ஆச்சியம்மான் மகனே கண்ணம்மாவை உடன் கொண்டு கிளம்பீவிட்டான். அச்செயல் அப்புமாமி மகனின் வயிற்றில் அக்கினியை அள்ளியிட்டது. அவனுக்குக் கண்ணம்மாவை நாள்தோறுங் காணுமல் இருப்பது எங்ஙனம்? அதனால் அவன் தனித்துப் போய்வரும் இடங்களை அவன் முற்றுகையிடத் தொடங்கினான். வீதியில் ஒருநாள் இருவரும் நேர்நேராகச் சந்தித்தனர்.

கஞ்சி குடி மறந்தேன்,
காலத்தைத் தான் மறந்தேன்,
வேற்றிலைத் தீன் மறந்தேன்—இந்த
வேசைப் போடிச்சி யாலே.

என்று பாடிக்கொண்டே சென்றுன். ஆம், அந்தக் கல்யாணம் கடந்தநாள் தொட்டு அவன் ஓர் அரைப் பயித்தியந்தான். ஊண் உறக்கமின்றி ஒன்றிலும் மனம் செல்லாமல் ஊர்க்கற்றித் திரிந்தான். அவன் கெருங்கி வந்ததும்,

போட்டிட்ட நேற்றிக்கும்—உன்
பூவர்னைச் சேலைக்கும்
கட்டண்டு நின்ற
கலங்குத்தி என்மனது.

என்று பாடினான். பாட்டினாலே தம் உள்ளத்து ஊற்றை வெளிப் படுத்துதல் நாட்டு மக்கள் முறை.

அவனைக் கண்டதும், அவன் பாடக் கேட்டதும், கண்ணைம் மாவுக்கு அவன்மேல் இரக்கம் பிறந்தது. எனினும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாதென நினைந்து, தன்னிடத் தெரியாத படிந்சின்து ஒசிந்து சாலையோரம் நடந்தாள். அவளைத் தடுத்து ஏதாவது சமாதானங் கேட்க விரும்பிய அவன், இப்பொழுது அவள் மெல்ல மௌனமாகக் கைநழுவிப் போகின்றாள் என் பதனை உணர்ந்து,

(குறையுமிகு) வழங்குவதை வழங்குவதை
சங்கரனார் கை வளையல்-
இட்டுப் போற் பேண்ணே,
சாலையிலே ஒரு போழுது
தங்கிப் போடி, கண்ணே.

என்றான். இதி எவ்வாறு பேசாமற் போவாள்? இரத்த உரிமை தன் கசிவைக் காட்டுந்தானே. உடனே அவள் முகம் மலர்ந்தது,

தங்கினாலுங் தங்க விடார்
என் கணவ ரண்ணே!

என்றாள். தான் மனமுருகித் தங்க உடன்பட்டாலும் தன் கணவனே உடன்படான் என்றேன் சொன்னாள்? பிறர்மேல் ஒன்றை ஏற்றிச் சொல்லித் தாம் தப்பிக்கொள்வது பெண்களின் சாதுரியம். “அண்ணே” என்று அவள் முறை பாராட்டி யது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அண்ணே அண்ணே என்னுதேடி,
அறிவு கேட்ட பெண்ணே!

என்று வைகின்றான். வைகின்றதோடு அவள் தொடக்கிய பாட்டை முடித்தும் விடுகின்றான்.

கண்ணைம்மாவும் மகா சங்கடத்துள் ஆனாள். அதிலிருந்து தப்புவதற்கு வழி அவனைப் பயமுறுத்துதல்தான் என்று மின் னல்போல் நினைத்தாள்.

ஊருத் தெரு வழியே,
உல்லாசமாய்ப் போற மச்சான் !
பாராதே என் முகத்தை,
பழிகள் வந்து நேர்ந்திடுமே.

என்று மெல்ல ஒரு போடு போட்டான். அவன் அங்நேரம் எதுவும் சொல்லச் செய்யத் தைரியங் கொண்டிருந்தான். பரிச்சென்று பதில் சொன்னன் :

பழுதுவந்து நேர்தா லென்ன
பத்துலட்ச மானு லென்ன
கழுமரத்தில் நின்று லென்ன
கானு திரேன் கண்மணியை.

கண்ணம்மாவீன் முகம் கருமேகம்போல் கறுத்தது. கண்கள் இரண்டும் நீர் முட்டினா. அதனைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் தலை கவிழ்ந்து மெல்ல அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினான்.

ஆறு மாதங்களின் பின்னர் இருவரும் மீண்டும் சந்திக் கின்றனர். கோபதாபமெல்லாம் சிறிதும் இல்லாமல் அற்றுப் போய்விட்டன. ‘சாரட்டு’ வண்டிகட்டி ‘சல் சல்’ என்று சாலைவழியே வந்துகொண்டிருந்தான் அவன். கண்ணம்மாவும் அவனுக்கு எதிரே வந்தான். அன்று அவளைப் பார்க்க அவனுக்குக் கூச்சமாகவிருந்தது. அதனைக் கண்ட கண்ணம்மா, பேசிப்பார்ப்போம் என நினைத்து,

சாரட்டு வண்டி கட்டிச்
சாலைவழி போற மச்சான்,
ஏறிட்டுப் பார்த்தா லென்ன
என்னகுற்றம் நானும் செய்தேன் ?

என்றால் கண்ணம்மா. அவனுடைய கூச்சம் அகன்றது. ஏன் கண்ணம்மா !

ஏறிட்டுப் பார்த் திடுவேன் ;
 எடுத்துமுத்தந் தந் திடுவேன் ;
 பார்த்தானாலேல் உன் கணவன்
 வாளுருவிப் பாய்ஞ் சிவோன்.

என்றான் தர்மத்தை உபதேசிப்பவன்போல். அவனுக்குத் தர்மமும் அதர்மமும் ஒன்றுதான். உண்மையில் கண்ணம்மா வீன் கணவனுக்கு அவன் பயந்தவன். அப்பயத்தை ஒழிக்கும் வண்ணமும் அவர்களின் உறவைத் தடிக்கச்செய்யவும் முயலுகின்றுள் :

வாளும் உருவ விடேன் ;
 வார்த்தை யோன்றும் பேசவிடேன் ;
 உங்களொயும் அவங் களொயும்
 ஒருக்கலத்தில் உண்ண வைப்பேன்.

என்றான் கண்ணம்மா. அவன் உள்ளம் குளிர்ந்தது. பழைய நட்புக்கள் அவனுக்கு நினைவில் வந்தன. நினைவின் சுவையைச் சொல்லிச் சுவைக்க எண்ணினான் :

கூடி இருந்த இடம்
 கும்மாளம் போட்ட இடம் .
 பாடி மகிழ்ந்த இடம்
 பாழாய்க் கிடக்குத்தி.

என்று சொல்லிப் புன்சிரிப்புச் செய்தான்.

அண்றிலும் பெடையும் போலக் கண்ணனும் கண்ணம்மா வும் ஒன்றுபட்ட வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த அன்றி யோன்னிய வாழ்வில் ஒரேயொரு குறைதான் இருந்து வந்தது. மாமிக்கும் மருமகனுக்கும் ஒத்துப்போகவில்லை. உலகில் சகஜ மானதுதான். எனினும் அண்மையில் இவர்கள் இருவரின் பினைக்குகளைத் திர்ப்பதே கண்ணனின் வேலையாகி விட்டது.

எதோ காரணமாக ஒருநாள் படிக்க இருக்குக் கண்ணன் போக வேண்டியிருந்தது. ஒருநாளேனும் பிரிந்திருப்பதே தம்புதிக ஞக்குப் பெரிய வேதனையாயிருந்தது. அத்துடன் தான் வீட்டில் இல்லாத சமயம் மாமி மருமகள் சண்டை என்னென்ன வீபரீ தத்தில் முடியுமோ என்ற கவலையுங்கூட. எனவே இரு வரையுங் தனித்தனியே அழைத்துப் புத்திமதி கூறி ஒற்றுமையாக வாழும்படி கேட்டுக்கொண்டு பிரயாணப்பட்டான்.

போன அலுவல் முடிந்து வீடு திரும்பினான். செருமல் சத்தங் கேட்டதும் வாசலில் வந்து எதிர்கொண்டமூக்கும் மனைவியை அன்று காணவில்லை. சிலைமை ஆபத்தானது என்று ஒரு சந்தேகங் தோன்றியது. வீட்டுக்குள் சென்று மனைவியைத் தேடினான். அவள் கட்டியிருந்த சேலை அவிழ்த்துப் போடப் பட்டிருந்தது. பொருள்கள் எல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன. போட்டவை போட்டபடியே கிடந்தன. அவனுடைய தாயார் சமையற கட்டில் இருந்தாள். நேரே தாயாரிடம் சென்றான். மகனைக் கண்டதும் தாயார் மறுபுறம் திரும்பி வின்றாள்.

கமல நிறத் தாளை காயாம்பூ மேனி யளை,
காயாம்பூ மேனி யளை,
இடைசிறத்த சென்ப கத்தை,
என்ன சொன்னாய் தாயாரே!

என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. இப்படியாக மருமகள் நடந்துகொள்வாள் என அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை. அடிக்கடி மருமகளுடன் சண்டையிட்டாலும் உள்ளூர் அவள்மீது அன்பு வைத்திருந்தாள். தம்பதி களைப் பிரித்துவிட்டேனே என்ற கவலை அவளை வாட்டியது. எனவே தன் பிழை சிறிதே எனக் கூறுமுகமாய்,

அரிசி அரிச் சிட்டு அடிக்கடி வைத்திருப்பதை அடைத்துப் போய் நின்று; சோறு துழையு மேன்று சோன்னேனாடா ஒரு வார்த்தை

என்றால் தாய். தான் சிறிதே கண்டிக்க, அவள் அதனைப் பெரிதாக்கி வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டாள் என்பது அக்கிழவியின் கருத்து.

அவிழ்த்து எறிந்த சேலையும் பரவிக் கிடந்த பொருள்கள் ஒவ்வொன்றும் கண்ணம்மா என்ன மனாகிலையில் வெளியேறி னாள் என்பதைக் கண்ணனுக்குக் கதை கதையாய்ச் சொல்லின. தன் துணைவியின் மனம் எப்படி நொந்ததோ என நினைக்கத் துக்கம் கண்ணனுக்கு வீறிட்டுக்கொண்டு வந்தது :

மானிருந்து மர மசைய,
மயிலிருந்து கோப் பசைய,
தேனிருந்து ஈக் குடிக்கக்—ஏ
தேசவழி போக லாமோ.

என முனகிக்கொண்டே மனைவியைத் தேடி மாமியார் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

வியசன விறுவிறுப்பினால் என்ன செய்தாளோ என்று உள்ளூரப் பயந்தான். சுவாதீனமிழந்தவனாக வழிநீளம் மான் மரைகளையும், கொடி செடிகளையும், பட்சிசாலங்களையும் விசாரணை செய்தான்:

வாகை மர மேறி
வடக்கே தேற்கே பார்க்கும்போது,
தோகை மயில் போலே—என்
தோகையளைக் கண் மரோ?

என்று ஒவ்வொன்றையும் இனமினமாய்க் கேட்டான்.

மாலையாய் விட்டதால் சூரியனும் மேற்கே நின்று கிழக்கே பார்த்தான். இளம்பிறையும் செவ்வானத்தில் தோன்றிவிட்டது. தன் மனைவி போன மார்க்கம் தெரியவில்லை. தனக்குத்தான் தெரியாதாயினும் சந்திரன் சூரியன் போன்ற விண்ணவர்களுக்குங் தெரியாமலிருக்குமா? தனமீது கருணைகொண்டு சொல்லமாட்டார்களா? கேட்டுப் பார்ப்போமே என்று,

கிண்ணி போல் சந்திரரும்,
கிழக்கே பார்த்த சூரியரும்,
பாதி மருக் கோழுந்தைப்
பாதையிலே பார்த்தீங் களா?

என்று சந்திர சூரியர்களையே விசாரித்தான்.

பதில் வாராது போகவே, அவர்களுக்குத் தன் மனைவியின்
அடையாளங்கள் தெரியாதுபோலுமென நினைந்து,

பட்டம் போல் நேற்றி,
பவளம் போல் வாய்,
முத்துப் போல் பல்லழகி,
முன்னே போகக் கண்டாரோ?

சிட்டேப்போல் நடை யழகி,
சிறுகுருவித் தலை யழகி,
பட்டேப்போல் மேனி யளைப்
பாதையிலே பார்த்தீங் களோ?

என்று தன் மனைவியின் அடையாளங்களைக் கூறினான்.
அவையோ எல்லாம் அறிந்தும் ஏதும் அறியாதவைபோல்
மெளனஞ்ச சாதித்தன. இனி மாமியார் வீட்டிலும் என்ன
மெளனமோ? மெளனம் இல்லாவிட்டால் என்ன மங்களமோ?

மனச் சுமையுடன் தன்னந்தனியே அநாதைபோல மகள்
வீடு வந்து சேர்ந்ததும், பெற்றவள் வயிறு பகீர் என எரிந்தது.
அந்த நிலையில் மருமகனும் காட்சியளிக்கின்றன. மருமகளைக்
கண்டதும்,

ஆசையாய்க் கிளி வளர்த்து,
அக்கறையாய் மேய விட்டேன்;
பாவிஎன்ன சோன்ன தோயா,
பறந்துவந்துது பச்சைக் கிளி.

எனச் சுடுசரம் தொடுத்தாள் வாயிலில் மீன்றபடியே.

அடிக்கலத்தே பிடிக்க வத்தே,
அநியாயமுஞ் செய்யலத்தே,
படிக்கனோரு போயிருஞ் தேன்,
பறந்துவந்து பச்சைக் கிளி.

என்றான் கண்ணன். அத்தை என்பது மாமியாரை. அடிக்கல் அத்தே என்றால் அடிக்கலையத்தே—அடிக்கலவில்லை மாமி என்பது. கண்ணம்மாவுக்கோ மாமியார்மேல்தான் கோபம். அங்கி யனைப்போல் தன் கணவனை வெளியே நிற்க வைத்துத் தன் தாயார் விசாரணை நடத்துவது அவளுக்கு வேதனையாயிருந்தது. எனவே ஏதும் நடவாததுபோல் கால் கழுவத் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கணவனிடங் கொடுத்தாள். கண்ண னுக்கும் கவலையெல்லாம் பறந்து காலும் உளமும் ஒருங்கே குளிர்ந்தன.

கூவேஷனை கோப காவைப்பு

கீழை பாக கூவைப்பை
கீழை பீட கீழ்க்குங்கை
கூவை கீவை கூவைப்பை
கூவை கீழ்க்கை கீழ்க்குங்கை

குறுபிக கீவைக்கூவைப்பை, கூவைக்கை கூக குறுபிக்கைப்பைக்குப்பை, கூகை குறுபிக்கை கூவைக் கைக்குப்பை, கூகை குறுபிக்கை கூவைக்கை கூகை குறுபிக்கை கைக்குப்பை கூகை குறுபிக்கை கூவைக்கை கூகை குறுபிக்கை கைக்குப்பை

கூகை கூவைக்கை குறுபிக்கைக்கை கூகை கூகை கைக்குப்பை கூகை கூவைக்கை கூகை குறுபிக்கைக்கை கூகை கூகை கைக்குப்பை கூகை கூவைக்கை கூகை கூகை கைக்குப்பை

குத்துப்பை கீகை கூவைக்கை
கூவைப்பை மை மாங்கைக்கை
மாங்கை குங்கை கூவைக்கை
கீகை கூகைப் புதுக்கைப்பை

மை மாங்கை கீகைக்கை கூவைக்கை கூகை

நாட்டுத் தெய்வங்கள் காலத்திலே நாட்டுப் பொறுத்து
நாட்டுத் தெய்வங்களைப் போலே காலமிழுப்பு நாட்டு
நாட்டுத் தெய்வங்களைப் போலே நாட்டுத் தெய்வங்களை
நாட்டுத் தெய்வங்களைப் போலே நாட்டுத் தெய்வங்களை

8. கப்பற் பாடல்கள்

பாடல் இல்லாமல் ஆடல் இல்லை. ஏலேலோ இல்லாமல்
நடம் இல்லை. வள்ளமாயினும், வத்தையாயினும், கப்பலாயினும்
கடல்மேல் ஓடும்போது ஏலேலோ சத்தம் எழும். வள்ளத்தில் தண்டு வளிக்கும்போது பாடுவர். பாதைக்கும் கம்பு
போடும்போது பாடுவர். வத்தையில் ஆஞ்சான் கயிறு (பெரிய
கயிறு) இழுக்கும்போது பாடுவர். கப்பவில் பாய் விரிக்கும்
போது பாடுவர். பாடினால் கஷ்டமான வேலையும் எனிதாகும்,
கடிதிலும் முடியும் என்னும் உண்மையைப் பழங் தமிழர் நன்கு
அறிந்திருந்தனர்.

1. வினையரிசி தீனையரிசி வேலம்ப நாட்டில்,
வேலம்ப நாட்டிலோரு வெள்ளாட்டுக் குட்டி,
வெள்ளாட்டுக் குட்டியோரு ஆறுமுக சாமி,
ஆறுமுக சாமியைக் கயிறுய்த் தீரித்து,
பன்னிரண்டு கப்பவுக்குப் பாய்மரம் நாட்டி,
நெஞ்கக் கடாக்குத்தால் சீனிப்பாய் தூக்கி,
அக்காளுங் தங்காளும் சக்கான் பிடிக்க,
ஆனதோர் வள்ளியம்மை ஆஞ்சான் இழுக்க,
போக்குவாய்ச் சின்னக்குட்டி பேரங்கி போட,
அம்பட்டச் சிதம்பரி பாய்விரித் தோட
ஏலங்களோ தத்தேய்தாம் ஏலங்களோ

2. அஞ்சேழுத் தைக்கட்டிச் சரக்காக ஏற்றி,
ஐம்புலன் தன்னிலே சுக்கான் நிறுத்தி,
காலையும் கோளையுங் தள்ளாடா கப்பல்;
கருணைக் கடலிலே தள்ளாடா கப்பல்
முக்கலை முன்றூலுங் தள்ளாடா கப்பல்;
முக்காலுக் கப்பாலுங் தள்ளாடா கப்பல்.
ஏலங்களோ தத்தேய்தாம் ஏலங்களோ.

இந்தப் பாடல்களில் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் சிலவற்கைப் பொழிப்பாகத் திரட்டிப் பாடியிருக்கின்றனர். உதாரணமாக வினையரிசி என்றால் நல்வினை திவினைகள். தினையரிசி என்றால் அவற்றால் அநுபவிக்க வரும் பலாபலன்கள். வேலம்பென்பது வேல் அப்பன் என்னும் இரண்டு சொற்களின் திரிபு. வேல் அப்பன் ஆறுமுகசுவாமி ஆவர்.

அஞ்செழுத்து - சிவாயங்கம் என்னும் பஞ்சாக்ரம். ஜும் புலன் - கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று உணரப் படுவன. கால் - அவித்தை. கோள் - கனமவினை. கருணைக் கடல் - இறைவன் அருள். முக்கலை - நிவிருத்திகலை, பிரதிட்டா கலை, வித்தியாகலை. முக்கால் - ஆணவம், கண்மம், மாயை. இப் பாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லையும் விரித்தால் வியாக்கியானம் பெரிதாகும்.

மக்களுடைய பிறப்பினை இந்த உலகத்தின்கண் கானும் பெருங் கடலாகவும், அவர்களுடைய வாழ்க்கையை அதன்கண் ஒடும் ஓடமாகவும், உருவகஞ்செய்து சுக்கானை நல்வழியில் செலுத்தினால், எப்படிக் கரையாகிய முத்தியைக் காணலாம் என்று பாடுகின்றனர்.

9. நெல் குற்றுப் பாடல்கள்

நெல்லும் புழுங்கலும் குற்றும் பெண்கள் தம் சிரமத்தைக் குறைப்பதற்காகச் சிங்காரமான பாடல்களைப் பாடியும் ஆடியும் வந்தனர். அப்பாடல்கள் பல மறைந்துவிட்டன. இலைமறைகாய்போல இன்னும் நம்காட்டிற் சில நிலவி வருகின்றன.

நெல்லுக் குத்துகிற பேண்ணே !
சும்மா பார்க்கிறுய் என்னே ?
புருஷன் வாருன் பின்னே
புடைத்துப் போடடி முன்னே.

என்று ஒருத்தியோடு ஒருத்தி போட்டியிட்டுப் பாடிக்கொண்டே புழுங்கலைக் குற்றுவார்கள்.

ஓல்லாந்தர் காலத்திலே சாயவேர் கிளறுவதும் சாயங்காய்ச்சுவதுமாகிய குடிசைக் கைத்தொழில்கள் உச்சங்கிலை அடைந்திருந்தன. அன்றுதொட்டுச் சாயவேட்டி, சாயச் சேலைகளுக்கு இலங்கையிற் பெரிய அபிமானம் இருந்துவந்தது. தற்காலம் பங்களூர், காசி, காஷ்மீரம், கோயமுத்தூர்ப் பட்டுக்களுக்கு இருக்கும் அபிமானம் முற்காலத்தே சாயச் சோம மூக்கு நாட்டுப்புறங்களில் இருந்தது. சிவப்புச் சாயமும், கறுப்புச் சாயமும் உடல் வெள்ளோயாகவும் கரை கறுப்புச் சிவப்பாகவும் போட்ட வேட்டிகள், சீலைகள், முன்னணியில் விளங்கின.

சாயச் சீலை கட்டுவதும்,
சளிக்க என்னை பூசுவதும்,
கை வீசி நடப்பதும்,
என்னேடு இளங்தாரிக்கு !

என்று ஒருத்தி பாடி இளங்னைப் பரிகாசஞ் செய்வாள். அவனும் அதற்கு விடையாக!

சாயச் சீலை கட்டினாலும்,
சளிக்க எண்ணை பூசினாலும்,
ஏவிஏவி நடந்தாலும்—மச்சியை ஒரு
இளந்தாரியும் நச்சமாட்டான்.

என்று கூறினான். அன்றுதொட்டுச் சாயச் சீலை கட்டுதல்
காதலரிடை நகைச்சுவை ததும்பும் பாட்டுக்குப் பொருளாயிற்று.

காதலன் ஒருவன் ஆறு மாதம் காசு உழைத்துத் தன்
காதலிக்கு ஒரு சாயச் சோமன் வாங்கிக் கொடுக்கும்போது,

ஆறுமாசம் காசுழைத்து
வாங்கித்தந்த சாயச்சோமன்—அதை
நேஞ்சோ டனைத்துங்
நித்திரைசேய் கண்மணியே.

என்று சொன்னான் என்றால் அக்காலத்தில் சாயச் சோம
நுக்கு நாட்டில் நிலவியிருந்த அபிமானம் நன்கு விளங்கும்.

பின்னோப் பாக்கியங் கிடைத்தும் பொருட் பாக்கியங் கிடை
யாத பலர் சாயச் சேலைகள் சாய வேட்டிகளை இலங்கையிலிருந்து மலாயாவுக்குக் கொண்டுசென்று, குடும்பத்துக்கு ஒவ்வொரு சோடியாக உபகாரம் என்ற பாணியில் கொடுத்து, அவர்கள் உதவிய நன்கொடைப் பணத்தைப் பெற்று வந்து, தத்தம் கண்ணியரைக் கரைசேர்த்தனர்.

வரகரிசி தீட்டும் பெண்ணென்றுத்தி சாயச் சோமன் உடுத்துக்கொண்டு உலக்கை போடுகிறார். அவன் குனிந்து குனிந்து உலக்கை போட அழகான மாங்காய்க் கரைவைத்த அவளது சாயச் சோமன் ஆலவட்டம் போடுகிறது. அது மற்றைப் பெண்களின் கண்களை உறுத்துகின்றது. யாரோ காதலன் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கவேண்டுமென மனத்தில் நினைத்துக் கொண்டு,

வட்டவட்டத் தீட்டையிலே,
வரகரிசி தீட்டையிலே,
ஆர்கோடுத்த சாயச்சோமன்
ஆலவட்டம் போடுத்தி?

என்று வாய்விட்டுக் கேட்டுவிடுகிறார் பெண் ஒருத்தி. வரகரிசி தீட்டும் பெண்ணுக்கு அதனை ஒருவரும் உபகாரமாக வழங்க வில்லை. அல்லாமலும் அதனைப் பெறுவதற்காக அவள் வியபி சாரியாகவுமில்லை. கள்ளக் காதலைக் கட்டியணைக்கவுமில்லை. தான் பாடுபட்டு உழைத்த பணத்தைக்கொண்டே வாங்கி உடுத்திருந்தாள் அவள். ஆகவே மற்றையவள் கேட்டது அவருக்கு உரோசத்தை உண்டாக்கிவிட்டது :

ஆருங் கோடுக்கவில்லை ;
அவிசாரி யாடவில்லை ;
கையேறியப் பாடுபட்டுக்
கட்டினேன்டி சாயச்சோமன்.

என்று மறுமொழி கூறுவதில் பெருமிதமடைகிறார் அவள்.

இப் பாடல்களுக்கு வேறு கதை ஒன்றும் வழங்கி வருகின்றது. அதுவும் பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது.

அசையுஙடைப் பருவத்தில் அரும்பிய காதல், பிற பருவங்களிலெல்லாம் போதாகி, மங்கைப் பருவத்தில் என்கு மலர்ந்திருக்கின்றது. தன் மைத்துணியைப் பேசவிக்க விரும்புகிறார்கள் மைத்துணன். அவளோ நேரில் அவனுடன் பேசகின்றாரில்லை. மாறி மாறித் தோல்வியடைந்துகொண்டே வருகிறார்கள் மைத்துணன். பல பெண்கள் மத்தியில் சாயச் சோமன் உடுத்துக்கொண்டு ஒருஞர் வரகரிசி தீட்டிக்கொண்டிருக்கிறார் அவன் மச்சாள். அவனைப் பேசும்படி செய்தற்கு அது நல்ல சமயம் என்று எண்ணிய அவன்,

வட்டவட்டத் தீட்டையிலே
வரகரிசி தீட்டையிலே
ஆர்கோடுத்த சாயச்சோமன்
ஆலவட்டம் போடுத்தி

எனப் பரிகசிக்கின்றார்கள். பல பேர் கண்ணில் தன்னைப் பரிக்கித்ததும், இல்லாததொன்றை எடுத்தியம்பியதும், தான் மணக்க

விருப்பவனே தன்மீது இத்தகைய ஐயுறவு கொள்வதும் அவருக்குத் தாங்க முடியவில்லை.

ஆருங் கோடுக்க வில்லை
அவிசாரி யாட வில்லை
கையெயியப் பாடு பட்டு
கட்டினேன்டா சாயச் சோமன்.

என்ற உண்மைச் சொற்கள் கலங்கிய கண்களுடனும், அலறும் ஒசையுடனும் வெளிவருகின்றன. அன்றுமுதல் அவள் அவருடன் பேசி வந்ததாகச் சில ஊர்களில் சொல்லி மகிழ்வர்.

★ ★ ★

பகலவன் உச்சி வானில் பவனி வந்து அக்கினிக் கதிர்களைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வெம்மையைச் சகிக்க முடியாத தாவரங்கள் வாடி வதங்குகின்றன. கருமேமே கண்ணுன கட்டிளங் காளையொருவன் மாத்திரம் பகலவனைப் பொருட் படுத்தாது உழவு மாடுகளுடன் வயலை உழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். வெயிலைத் தாங்கமாட்டாது மாடுகள் மேலும் செல்ல மறுக்கின்றன. உரப்பிப் பார்க்கிறார்கள் ; அடித்துப் பார்க்கிறார்கள் ; மாடுகளோ நகருவனவாக இல்லை. “என்னடா, சனியன் பிடித்த மாடுகள்!” என்று கூறிக்கொண்டே மாடுகளை அவிழ்த்து விடுகின்றார்கள். அவை நிழலை நாடுகின்றன. அவன் உடலிலிருந்தும் வேர்வை கரைப்புரண்டோடுகிறது. அயவிலேயுள்ள ஆலமர நிழலை நோக்கிச் செல்கிறார்கள் :

நடவாக் கடாவும்
நானு மின்தப் பாடு பட்டால்,
காயாப் புழங்கலும் என்
கண்மணியும் என்ன பாடோ !

என்று முனைமுனைத்துக்கொண்டே ஆலமரத்தினடியில் அமர்கின்றார்கள். புழங்கலைக் காயலைத்துப் பதமெடுத்துக் குற்று

வதன் கஷ்டம் பெண்களுக்கல்லவோ தெரியும். கடும் வெயிலில் காயவைத்தால் புழுங்கல் முறுகிக் குற்றுங்கால் அரிசி இடிந்து விடும். வெயில் இல்லாத இடத்தில் உலரவைத்து இள வெயிலில் காயவைத்தே குற்றல் வேண்டும். ஆகவே இவ்வளவு கொடிய வெயிலில் காயாப் புழுங்கலைக் குற்றப், பாவம் என் இளம் மனைவி, என்ன கஷ்டப்படுகிறானா என்று அவன் சிந்தனை விரிவடைகிறது.

தமிழ் நாட்டில் புழுங்கலை வீட்டினுள் வைத்துக் குற்றுதல் சிறுபான்மை. வீட்டு முற்றத்திலும் மரங்மூலிலும் நின்மே குற்றுதல் பெரும்பான்மை. பகலவனின் பவனிக்கேற்ப நிழலும் நகர்ந்துகொண்டே போகும். நிழலைப் பின்பற்றி உரல், உலக்கை, பெட்டி, பாய், சளகு யாவும் பெண்களும் நகர்ந்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும்.

இத்தனை கஷ்டங்களுக்குமேல், காயாப் புழுங்கலையும் குற்றிக்கொள்ள அவதிப்படுகிறன் அவன் இளம் மனைவி. உமியோ உடைந்தபாடில்லை. ஆகவே புழுங்கலை இறக்கி வைத்துவிட்டு கொஞ்ச நெல்லை அள்ளிவந்து உரலில் இட்டுக் குற்றுகிறன். இதுவரை ஒத்தாசை செய்த தாய் இனித் தான் நின்றும் சுகமில்லையே என நினைந்துகொண்டு அரிசி கடன்வாங்க அயல் விடுகளுக்குச் சென்றுவிடுகிறன். இதற்கிடையில் காகம் செய்யும் அக்கிரமம் வேறு. தடிகொண்டு துரத்திப் பார்க்கிறன். அது மீண்டும் மீண்டும் வருகின்றது. துணைக்கோ வேறு ஒருவரும் வீட்டிலில்லை.

தாயாரு மில்லை நான்
தனியே மசித்த நெல்லு
அள்ளுகிறுய் காகம் உனக்கு
ஆகு மென்றால் கோண்டோடு

என்று காகத்தைப் பரிந்து கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். பசித்திருப் பவர் உண் பண்டத்தைக் கண்டால் பரபரப்புடன் உண்பார். ஆனால் காகம் “கா கா” என்று தன் இனத்தைக் கத்தி அழைத்து அவை வந்தபின்பே தானும் உண்ணும். காகத் தின் இவ்வயர்க்குணம் எண்டு நோக்கத்தக்கது.

காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும் ; ஆக்கமு
மன்ன நிரார்க்கே யுள.

எனத் தம் குறளிலும் இவ்வுண்மையைத் திருவள்ளுவரும்
சூறியது காண்க.

ஆலமரத்தின்கீழ் ஆயாசந் தீர்த்துக்கொண்டிருந்த உழவன்
காயாப் புழங்கலுந் தன் கண்மணியும் படும் பாட்டைப் பார்க்க
வீட்டுக்கு வருகிறோன். தன் மனைவி தனி உலக்கை போட்டுக்
கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோன். ஒத்தாசைக்குத் தாயாரை
ஏன் அழைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என மனம் புழங்குகின்றோன்.
கிட்டுதலாக நெருங்க நெருங்க அவள் முகத்தினின்றும்
வெயர்வை முத்து முத்தாக உருள்வது அவனுக்குத் தெரிகிறது.
அவன் மனத்தில் ஆத்திரமும் ஆவேசமும் பொங்குகின்றன.

மத்தான மத் தஞ்சை
முகத்தாலே வேர்வை சிந்த
தங்கமணி மார்க்குலங்க—நீயோரு
தனி உலக்கை ஏனேறிந்தாய் ?

என்று வினவிக்கொண்டே வருகிறோன். பெண்கள் செய்யும்
ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் காரணம் சொல்லிக்கொண்டே
போனால், அஃது ஆண்களுக்கு விளங்கவும் மாட்டாது, தொழிலும் முன்னேறாது. ஆகவே அவள் தன்மட்டில் உலக்கை
போட்டுக்கொண்டே போகிறார். அருகில் வந்ததும் தன்
தோளிலேயிருந்த துண்டை எடுத்து அவள் முகத்தில் அரும்பி
யிருக்கும் வேர்வையைத் துடைத்தான். இன்னெந்த உலக்கை
யைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தானும் ஒத்தாசை புரிய
எத்தனித்தான். எட்டி உலக்கையைப் பிடித்தாள் அவள்.
தற்செயலாகக் குரிந்து பார்த்தான். உரலுக்குள் பச்சை
நெல்லுக் கிடப்பதைக் கண்டான். தன் தவற்றை உணர்ந்தான்.

நாவல் உரலை வைத்து,
நஞ்சளைக்க கிட்ட வைத்து,
பாலைப் பழ நிறத்தாள்
பச்சை நெல்லோ குத்துவது?

என்றுகொண்டே நியிர்ந்தான். பச்சை நெல்லை இருவர் குற்றி னல் இடிஞ்து மாவாகிவிடும் என்ற நுட்பம் இங்கு நோக்கத் தக்கது.

நெல்லுக் குற்றிக் கஞ்சி காய்ச் சுவதும் சோருக்குவதும் தமிழ்நாட்டின் பழைய வழக்கங்களுள் ஒன்றும். குற்றரிசிக்கஞ்சி யும் சோரும் உடலுக்குக் குணமுடையதும் நாவுக்குச் சுவை யுடையதும் என்று எவருமே சொல்வர். அதனாலேயே இறக்கு மதி அரிசிவைக்கயில் பச்சை அரிசியையே இலங்கையிலுள்ள தமிழரில் பெரும்பாலார் வாங்கி வந்தனர். கமம் புலம் உடையார் இறக்குமதியான புழுங்கலரிசியை அறவே வாங்காது வந்தனர்.

இனி, அரிசி குற்றுவதிலும் பதம் உண்டு. பெண்கள் இதனை மிகவும் நுட்பமாய்க் கவனித்து வந்ததினால், அயல் வீட்டுக் குற்றரிசியையும் அந்தரம் வந்தாலேயன்றி அரிசிக்கரிசி கடனாகவும் பெற்று உண்ணார். தாமே பதம் பண்ணிய புழுங்கலைக் குற்றித் தம் உறவினருக்கு உணவு செய்வதிலும், தாழும் அவ்வுணவை உட்கொள்ளுவதிலும், நம் பெண்மணிகளுக்கு ஆர்வம் அதிகம் என்பதனை நாம் கண்ணார்க் காணலாம்.

இந்த ஆர்வமும் நயமும் நம் பெண் இனத்திற்குப் பரம் பரை பரம்பரையாக வந்த பண்பாம். இதனைச் சென்ற நூற்றுண்டிலே எழுந்த பள்ளுப் பிரபந்தங்களாலும் மறிக.

இனி, கைக் குற்று அரிசிக்கும், ஆலையிற் குற்றிய அரிசிக்கு மிடையே உள்ள வேற்றுமை யாதெனில், அதனைக் கஞ்சியில் வைத்துப் பாருங்கள். கைக்குற்று அரிசிக் கஞ்சி மிகவும் சுவை யுள்ளது. ஆலையில் குற்றிய அரிசிக் கஞ்சி எண்ணென்று, புகை, இரும்பு நாற்றமுடையது.

கஞ்சியானது தமிழ் மக்கள் விரும்பியுண்ணும் உணவுகள் ஒன்று. புழுங்கலரிசிக் கஞ்சி பச்சையரிசிக் கஞ்சி எண் இருவகைக் கஞ்சிகளுள். தாய்ப் பாலில்லாத குழந்தைகளுக்குப் பசுப்பால் கிடையாத இடங்களில் கஞ்சியையே பருக்குகிறார்கள். மணமகன் மணமகளுக்கும் விவாகத்தின் மறுநாட் காலை கஞ்சியே உணவாக அளிக்கப்படுகிறது. இதனைப் பாற்கஞ்சி

என்றும் மாப்பிள்ளைக் கஞ்சி என்றும் கூறுவர். என்ற அண்மைப் பசுமாட்டுக்கும் கஞ்சி கொடுக்கப்படுகிறது. நோய்கொண் தேரார் சுகங்கண்டவுடன் உப்புக் கஞ்சி உண்டபின்பே சோறு உண்கிருர்கள். இறக்குந்தறுவாயிலிருப்பவர்களுக்கும் கஞ்சியும் பாலும் பருக்கி விடுகிறுர்கள். அதனைச் செய்யத் தவறவிட்ட வர்கள்,

கஞ்சி பருக்கவில்லை—நான்
கைக்கடனே செய்யவில்லை;
பாலோ பருக்கவில்லை—நான்
பக்கத் திருக்கவில்லை.

என்று பாடுவதினால் கஞ்சி வாழ்விலும் தாழ்விலும் பெரியதோர் இடம் பெற்றுள்ளது நம் நாட்டில்.

இந் நாலாசிரியர்
வெளியிட்ட வேறு நால்கள்

கிராமக் கவிக்குயில்களின் ஒப்பாரிகள் ரூ. 1-50

தமிழின் பரம்பரைக் கலை
இதன்கண் மினிர்கின்றது.

கனகி புராணம்

...

சதம் 75

“இந் நாலினுக்குக் கவியலங்காரப் பண்பு
உண்டென்பதை மறுக்க முடியாது. இன்
னிசை, சொற்சவை, நகைச்சவை, அழு
கைச் சவை உவப்பான உவமைகளாம்.
இதனை நம் முன்னோர் நமக்கு அளித்துப்
போந்த இன் காவியங்களோடு சேர்த்துப்
போற்றிப் பேணுதல் தக்கது.”

—க. க. அருள்நந்தி

Available of

V. NARENTIRAN ESQ.,
15, Hamer's Avenue,
COLOMBO 6

